Јубилеји

ПОГЛАВЉЕ 1

1 Прве године изласка деце Израиљеве из Египта, трећег месеца, шеснаестог дана у месецу, [2450 Anno Mundi] рече Бог Мојсију говорећи: „Попни се к мени на гору, и даћу ти две камене плоче закона и заповести које сам написао, да их учиш.“
2 И Мојсије се попе на гору Божију, и слава Господња остаде на гори Синај, и облак ју заклони шест дана.
3 И позва Мојсија седмог дана из облака, и изглед славе Господње беше као пламтећи огањ на врху горе.
4 И Мојсије је био на гори четрдесет дана и четрдесет ноћи, и Бог га је научио ранијој и каснијој историји поделе свих дана закона и сведочанства.
5 И рече: „Приклони срце своје свакој речи коју ћу ти рећи на овој гори и напиши је у књигу да би њихови нараштаји видели да их нисам оставио због свег зла које су починили преступајући завет који данас утврђујем између себе и тебе за њихове нараштаје на гори Синај.“
6 И тако ће се догодити када их све ово снађе, да ће препознати да сам праведнији од њих у свим својим судовима и у свим својим делима, и препознаће да сам заиста био с њима.
7 И напиши себи све ове речи које ти данас објављујем, јер знам њихову побуну и њихов тврдоврат, пре него што их доведем у земљу за коју сам се заклео њиховим оцима, Авраму и Исаку и Јакову, говорећи: ’Твоме потомству даћу земљу у којој тече мед и млеко.’
8 И јешће и наситиће се, и окренуће се ка туђим боговима, који их не могу избавити ни од једне њихове невоље; и ово сведочанство ће се чути као сведочанство против њих. Јер ће заборавити све моје заповести, све што им заповедам, и ићи ће за незнабошцима, за њиховом нечистотом и за њиховом срамотом, и служиће њиховим боговима, а они ће им бити преступ и невоља и патња и замка.
9 И многи ће изгинути и биће одведени у ропство и пашће у руке непријатеља, јер су оставили моје уредбе и моје заповести, и празнике мог завета и моје суботе, и моје свето место које сам посветио себи усред њих, и мој шатор и моје светилиште, које сам посветио себи усред земље, да бих на њој поставио своје име и да би оно тамо обитало.
10 И направиће себи узвишице и гајеве и ликове резбарене, и клањаће се, сваки свом (лику), да би залутали, и жртвоваће своју децу демонима и свим делима заблуде својих срца.
11 И послаћу им сведоке да сведочим против њих, али неће послушати, него ће и сведоке побити, и прогонити оне који траже закон, и укинуће и измениће све да би чинили зло пред мојим очима.
12 И сакрићу лице своје од њих, и предаћу их у руке незнабожаца за ропство, и за плен, и за прождирање, и уклонићу их из земље, и расејаћу их међу незнабошцима.
13 И заборавиће сав закон мој и све заповести моје и све судове моје, и залутаће у погледу младих месеци и субота и празника и јубилеја и уредби.
14 И после овога, обратиће се к мени из народа свим срцем својим и свом душом својом и свом снагом својом, и сабраћу их из свих народа, и тражиће ме, да ме нађу кад ме буду тражили свим срцем својим и свом душом својом.
15 И открићу им обилан мир с праведношћу, и уклонићу им садницу праведности, свим срцем својим и свом душом својом, и биће благослов, а не проклетство, и биће глава, а не реп.
16 И сазидаћу своје светилиште међу њима и пребиваћу с њима, и бићу им Бог, а они ће бити мој народ у истини и праведности.
17 И нећу их оставити нити ћу их изневерити; јер сам ја Господ, Бог њихов.
18 И Мојсије паде ничице и помоли се говорећи: „Господе, Боже мој, не остави народа свог и наслеђа свог, да лутају у заблуди срца својих, и не предај их у руке непријатеља њихових, незнабожаца, да не би владали над њима и навели их да греше против тебе.“
19 Нека се милост твоја, Господе, уздигне на народ Твој, и створи у њима праведан дух, и не дозволи да дух Велијара влада над њима да их оптужује пред Тобом и да их завара са свих путева праведности, да би пропали испред Твога лица.
20 Али они су Твој народ и Твоје наслеђе, које си избавио својом великом силом из руку Египћана: створи у њима чисто срце и свети дух, и не дозволи да буду заплетени у својим гресима од сада па до вечности.
21 И рече Господ Мојсију: „Знам њихову противност и њихове мисли и њихову тврдовратност, и неће бити послушни док не признају свој грех и грех својих отаца.“
22 И после овога ће се обратити к мени у свакој праведности и свим срцем и свом душом, и обрезаћу кожицу њиховог срца и кожицу срца њиховог потомства, и створићу у њима светог духа и очистићу их да се не одврате од мене од тог дана до вечности.
23 И душе ће се њихове прилепити мени и свим заповестима мојим, и испуниће заповести моје, и ја ћу им бити Отац, а они ће бити деца моја.
24 И сви ће се назвати децом живога Бога, и сваки анђео и сваки дух ће знати, да, знаће да су то моја деца, и да сам ја њихов Отац у праведности и исправности, и да их волим.
25 И запиши себи све ове речи које ти објављујем на овој гори, прве и последње, које ће се испунити у свим деловима дана у закону и у сведочанству и у недељама и јубилејима до вечности, док не сиђем и не будем живео с њима кроз вечност.
26 И рече анђелу присуства: Пиши за Мојсија од почетка стварања док се моје светилиште не сагради међу њима за сву вечност.

27 И Господ ће се појавити свима, и сви ће знати да сам ја Бог Израиљев и Отац све деце Јаковљеве, и Цар на гори Сион за сву вечност. И Сион и Јерусалим биће свети.“

28 И анђео присуства који је ишао пред логором Израиљевим узе таблице подела година - од времена стварања - закона и сведочанства недеља јубилеја, према појединачним годинама, према целом броју јубилеја [према појединачним годинама], од дана [новог] стварања када ће се небеса и земља обновити и све њихово створење према силама небеским, и према свем стварању земље, док се не сагради светиња Господња у Јерусалиму на гори Сион, и сва светила се не обнове за исцељење и за мир и за благослов свим изабраницима Израиљевим, и да тако буде од тог дана и до свих дана земље.

ПОГЛАВЉЕ 2

1 И анђео присуства рече Мојсију по речи Господњој говорећи: Напиши целу историју стварања, како је за шест дана завршио Господ Бог сва дела своја и све што је створио, и држао је суботу седмог дана и посветио је за све векове, и поставио је за знак свим делима својим.

2 Јер првог дана створи небеса која су горе и земљу и воде и све духове који служе пред њим - анђеле присуства, и анђеле освећења, и анђеле [духа ватре и анђеле] духа ветрова, и анђеле духа облака, и таме, и снега и града и мраза, и анђеле гласова и грома и муње, и анђеле духова хладноће и врућине, и зиме и пролећа и јесени и лета, и све духове својих створења који су на небесима и на земљи, (створи) бездане и таму, вечер <и ноћ>, и светлост, зору и дан, које је припремио знањем свог срца.

3 И тада видесмо дела Његова, и хвалисмо Га, и хвалисмо пред Њим због свих дела Његових; јер седам великих дела створи првог дана.

4 И другог дана створи свод усред вода, и воде се раздвојише тог дана - половина се подиже горе, а половина се спушта испод свода (који беше) усред по целој земљи. И то је било једино дело које је (Бог) створио другог дана.

5 А трећег дана заповеди водама да се повуку са лица целе земље на једно место и да се појави суво копно.

6 И воде учинише како им заповеди, и повукоше се са лица земље на једно место изван овог свода небеског, и појави се суво копно.

7 И тог дана створи им сва мора према њиховим посебним местима сабирања, и све реке, и сакупљања вода у планинама и по целој земљи, и сва језера, и сву росу земаљску, и семе које се посеје, и све што никне, и дрвеће које рађа плодове, и дрвеће у шуми, и врт Едენски, у Едену, и све биљке по њиховој врсти.

8 Ова четири велика дела створи Бог трећег дана. А четвртог дана створи сунце и месец и звезде, и постави их на небески свод, да обасјавају сву земљу, и да владају даном и ноћу, и да деле светлост од таме.

9 И Бог постави сунце да буде велики знак на земљи за дане и за суботе и за месеце и за празнике и за године и за суботе година и за јубилеје и за сва годишња доба.

10 И дели светлост од таме [и] ради благостања, да би благостало све што ниче и расте на земљи.

11 Ове три врсте створи четвртог дана. А петог дана створи велике морске нечине у дубинама вода, јер то беху прва бића од тела која су створиле његове руке, рибе и све што се миче у водама, и све што лети, птице и све њихове врсте.

12 И сунце се ширило над њима да би им донело успех, и над свим што је било на земљи, свим што избија из земље, и свим дрвећем које рађа плодове, и свим телом.

13 Ове три врсте створио је петог дана. А шестог дана створио је све животиње на земљи, и сву стоку, и све што се миче по земљи.

14 И после свега овога створи човека, човека и жену створи их, и даде му власт над свим што је на земљи и у морима, и над свим што лети, и над зверима и над стоком, и над свим што се миче по земљи, и над целом земљом, и над свим тим даде му власт.

15 И ове четири врсте створи Он шестог дана. И беше их укупно двадесет две врсте.

16 И заврши сав свој посао шестог дана - све што је на небесима и на земљи, и у морима и у безданима, и у светлости и у тами, и у свему.

17 И дао нам је велики знак, дан субота, да радимо шест дана, али да седмог дана држимо суботу од сваког рада.

18 И сви анђели присуства, и сви анђели освећења, ове две велике класе - Он нам је заповедио да држимо суботу с Њим на небу и на земљи.

19 И рече нам: Ево, одвојићу себи народ из свих народа, и они ће држати дан одмора, и посветићу их себи као свој народ, и благословићу их; као што сам посветио дан одмора и посвећујем себи, тако ћу их благословити, и они ће бити мој народ, а ја ћу бити њихов Бог.

20 И изабрах потомство Јаковљево између свих које сам видео, и записао сам га као свог прворођеног сина, и посветио сам га себи заувек и довека; и научићу их дану одабиру, да би држали суботу у тај дан од сваког посла.

21 И тако је Он у њему створио знак у складу са којим би требало да држе суботу са нама седмог дана, да једу и пију, и да благосиљају Онога који је створио све ствари као што је благословио и посветио себи посебан народ изнад свих народа, и да би требало да држе суботу заједно са нама.

22 И учини да се његове заповести уздижу као мирис пријатан пред њим свих дана...

23 Било је двадесет и две главе човечанства од Адама до Јакова, и двадесет и две врсте посла су направљене до седмог дана; ово је благословено и свето; и прво је такође благословено и свето; и ово служи са оним за освећење и благослов.

24 И овим (Јакову и његовом потомству) би дато да увек буду благословени и свети првог сведочанства и закона, као што је Он посветио и благословио дан суботњи седмог дана.

25 Он створи небо и земљу и све што створи за шест дана, а седми дан посвети Бог за сва своја дела; зато је заповедио у његово име да свако ко ради било какав посао у тај дан умре, и да ће онај ко га оскврни сигурно умрети.

26 Зато заповедаш синовима Израиљевим да светкују овај дан, да га светкују и да не раде никакав посао, нити да га скрнаве, јер је светији од свих осталих дана.
27 И ко год га оскрнави, сигурно ће умрети, и ко год на њему ради било какав посао, сигурно ће умрети заувек, да би синови Израиљеви могли да светкују овај дан из нараштаја у нараштај и да не буду искорењени из земље; јер је то свети дан и благословен дан.
28 И свако ко га поштује и држи суботу у тај дан од свих својих послова, биће свет и благословен у све дане као ми.
29 Објави и реци синовима Израиљевим закон овог дана, да држе суботу и да је не напуштају због грешке својих срца; да није дозвољено радити било какав посао који није достојан, чинити по својој вољи, и да не припремају ништа за јело или пиће, и да није дозвољено црпити воду, нити уносити или износити кроз врата било какав терет који нису припремили за себе шестог дана у својим боравиштима.
30 И неће уносити нити односити из куће у кућу тог дана; јер је тај дан светији и благословенији од било ког јубилеја од јубилеја; тог дана смо држали суботу на небесима пре него што је било познато било ком телу да држи суботу тог дана на земљи.
31 И Творац свих ствари благословио га је, али није посветио све људе и племена да држе суботу у то време, него само Израел: само њима је дозволио да једу и пију и да држе суботу у то време на земљи.
32 И Творац свих ствари благослови овај дан који је створио за благослов и светост и славу изнад свих дана.
33 Овај закон и сведочанство дати су синовима Израиљевим као закон заувек, за њихове нараштаје.

ПОГЛАВЉЕ 3

1 И шест дана друге недеље доведосмо, по речи Божјој, Адаму све звери, и сву стоку, и све птице, и све што се миче по земљи, и све што се миче у води, по њиховим врстама и по њиховим типовима: звери првог дана; стоку другог дана; птице трећег дана; и све што се миче по земљи четвртог дана; и оно што се миче у води петог дана.
2 И Адам их све назва њиховим одговарајућим именима, и како их је назвао, такво им је било име.
3 И током тих пет дана Адам је видео све њих, мушко и женско, по свакој врсти која је била на земљи, али је био сам и није нашао помоћника себи одговарајућег.
4 И рече нам Господ: Није добро да човек буде сам; начинимо му помоћника као што је то случај.
5 И Господ, Бог наш, учини да на њега падне дубок сан, и он заспа, и узе једно ребро из његових ребара за жену, и то ребро беше порекло жене из његових ребара, и он сагради тело уместо њега, и сагради жену.
6 И пробуди Адама из сна његовог, и кад се пробуди, устаде шестог дана, и доведе је к њему, и он је позна, и рече јој: „Ово је сада кост од мојих костију и тело од мог тела; она ће се звати моја жена; јер је узета од свог мужа.“
7 Зато ће човек и жена бити једно; и зато ће човек оставити оца свог и мајку своју и прилепиће се жени својој, и биће једно тело.
8 У првој недељи створен је Адам, и ребро - његова жена: у другој недељи му ју је показао; и због тога је дата заповест да се држе у својој нечистоћи, мушкарац седам дана, а жена два пута седам дана.
9 И пошто је Адам навршио четрдесет дана у земљи у којој је створен, довели смо га у Еденски врт да га обрађује и чува, али смо његову жену довели осамдесетог дана, и после тога је ушла у Еденски врт.
10 И због тога је заповест написана на небеским плочама у вези са оном која рађа: „Ако роди мушко дете, остаће у својој нечистоћи седам дана, као што је прва недеља дана, и тридесет и три дана остаће у крви свог очишћења, и неће дотаћи ништа свето, нити ће ући у светињу, док не наврши ове дане који су (прописани) у случају мушког детета.“
11 Али женско дете нека остане у својој нечистоћи две недеље, као и прве две недеље, и шездесет шест дана у крви свог очишћења, и то укупно осамдесет дана.
12 А кад је навршила ових осамдесет дана, доведосмо је у Еденски врт, јер је светији од све земље и свако дрво које је у њему засађено је свето.
13 Зато је за ону која роди мушко или женско дете прописана уредба тих дана да не дотиче ништа свето, нити улази у светињу док се не наврше ови дани за мушко или женско дете.
14 Ово је закон и сведочанство које је написано за Израиља, да би га се држали све дане.
15 И у првој недељи првог јубилеја, [1-7 ујутру] Адам и његова жена били су у Еденском врту седам година обрађујући га и чувајући га, и ми смо му дали посао и упутили га да ради све што је прикладно за обраду земље.
16 И обрађивао је (башту), и био је го и није знао, и није се стидео, и штитио је башту од птица и звери и стоке, и брао је њене плодове и јео, а остатак је одвајао за себе и за своју жену [и одвајао је оно што је чувано].
17 А после навршених седам година, које је онде навршио, тачно седам година, [8 ујутру], другог месеца, седамнаестог дана (у месецу), змија дође и приђе жени, и рече жени: „Је ли ти Бог заповедио говорећи: Не једите са сваког дрвета у врту?“
18 А она му рече: „Од свих плодова са дрвећа у врту рекао нам је Бог: Једите; али од плода са дрвета које је усред врта рекао нам је Бог: Не једите га, нити га се дотичите, да не умрете.“
19 А змија рече жени: „Нећете умрети; јер Бог зна да ће вам се оног дана кад га једете отворити очи и бићете као богови и познаваћете добро и зло.“
20 И жена виде да је дрво пријатно и мило оку, и да је плод његов добар за јело, па узе с њега и једе.
21 А кад је најпре покрила своју срамоту смоквиновим листовима, дала је од тога Адаму и он једе, и отворише му се очи и виде да је го.
22 И узе смоквино лишће и саши га, и направи себи кецељу, и покри своју срамоту.
23 И Бог прокле змију и разгневи се на њу заувек...
24 И разгневи се на жену, јер послуша глас змије и једе; и рече јој: „Умножићу твоју тугу и твоје болове; у тузи ћеш рађати децу, и вратићеш се мужу своме, и он ће владати над тобом.“

25 А Адаму рече: „Јер си послушао глас жене своје и јео си са дрвета о коме сам ти заповедио да не једеш с њега, проклета да је земља због тебе; трње и коров ће ти рађати, и хлеб свој јешћеш у зноју лица свога, док се не вратиш у земљу из које си узет; јер си земља и у земљу ћеш се вратити.“
26 И начини им хаљине од коже, обуче их и посла их из Еденског врта.
27 И оног дана када је Адам изашао из врта, принео је као мирис жртву тамјан, галбанум и стактум, и зачине ујутру са изласком сунца, оног дана када је покрио своју срамоту.
28 И тог дана затворише се уста свим зверима, и стоци, и птицама, и свему што хода и свему што се креће, тако да више нису могли говорити; јер су сви говорили једни другима једним уснама и једним језиком.
29 И посла из Еденског врта свако тело које је било у Еденском врту, и свако тело се расеја по врстама својим и по типовима својим на места која су за њих створена.
30 И само је Адаму дао (средство) да покрије његову срамоту, од свих звери и стоке.
31 Због тога је на небеским плочама прописано свима који познају суд закона да покрију своју срамоту и да се не откривају као што се откривају незнабошци.
32 А на млад месец четвртог месеца, Адам и његова жена изађоше из Еденског врта и настанише се у земљи Елди, у земљи свог стварања.
33 И Адам надене име својој жени Ева.
34 И нису имали сина до првог јубилеја, [8 ујутру], а после тога ју је упознао.
35 Сада је обрађивао земљу како му је било наложено у Еденском врту.

ПОГЛАВЉЕ 4

1 А у трећој недељи другог јубилеја [64-70 пре подне] роди Каина, а у четвртом [71-77 пре подне] роди Авеља, а у петом [78-84 пре подне] роди ћерку Аван.
2 А у првој (години) трећег јубилеја [99-105 AM], Каин је убио Авеља јер је (Бог) прихватио Авељеву жртву, а није прихватио Каинову жртву.
3 И уби га на пољу; и крв његова вапи са земље до неба, жалећи се што га је убио.
4 И Господ укори Каина због Авеља, јер га је убио, и учини га бегунцем на земљи због крви брата његовог, и прокле га на земљи.
5 И због тога је написано на небеским плочама: „Проклет био онај који издајнички удари свог ближњег! И нека сви који су видели и чули кажу: Нека буде тако! А човек који је видео и није објавио, нека буде проклет као и други.“
6 И зато објављујемо, када долазимо пред Господа Бога нашег, све грехе који су учињени на небу и на земљи, и у светлости и у тами, и свуда.
7 И Адам и његова жена оплакиваху Авеља четири недеље година, [99-127 пре подне], а четврте године пете недеље [130 пре подне] обрадоваше се, и Адам поново позна своју жену, и она му роди сина, и он му даде име Сет; јер рече: „Бог нам је подигао друго потомство на земљи уместо Авеља; јер га је Каин убио.“
8 А у шестој недељи [134-40 пре подне] роди му се ћерка Азура.
9 И Каин узе своју сестру Аван за жену, и она му роди Еноха на крају четвртог јубилеја. [190-196 AM] А прве године прве недеље петог јубилеја, [197 AM] куће су саграђене на земљи, и Каин сагради град, и назва га по имену свог сина Еноха.
10 И Адам позна своју жену Еву, и она роди још девет синова.
11 А у петој недељи петог јубилеја [225-31 пре подне] Сет је узео своју сестру Азуру за жену, а у четвртој (години шесте недеље) [235 пре подне] она му је родила Еноса.
12 Почео је да призива име Господње на земљи.
13 А у седмом јубилеју треће недеље [309-15 AM] Енос узе Ноам, своју сестру, за жену, и она му роди сина треће године пете недеље, и он му даде име Кенан.
14 А на крају осмог јубилеја [325, 386-3992 AM] Кенан узе своју сестру Муалету за жену, и она му роди сина у деветом јубилеју, прве недеље треће године те недеље, [395 AM] и он му даде име Малелел.
15 А у другој недељи десетог јубилеја [449-55 пре подне] Малелеил узе себи за жену Дину, ћерку Варахилова, ћерку брата његовог оца, и она му роди сина у трећој недељи шесте године, [461 пре подне] и он му даде име Јаред, јер у његовим данима анђели Господњи сиђоше на земљу, они који се зову Чувари, да би поучавали децу људску и да би чинили суд и праведност на земљи.
16 А у једанаестом јубилеју [512-18 пре подне] Јаред узе себи жену, а њено име беше Барака, ћерка Расуџала, ћерка брата његовог оца, у четвртој недељи овог јубилеја, [522 пре подне] и она му роди сина у петој недељи, у четвртој години јубилеја, и он му даде име Енох.
17 И он је био први међу људима који су рођени на земљи који је научио писање и знање и мудрост и који је записао знаке небеске по редоследу њихових месеци у књигу, да би људи могли знати годишња доба по редоследу њихових одвојених месеци.
18 И он је био први који је написао сведочанство и сведочио је синовима људским међу нараштајима земаљским, и пребројао је недеље јубилеја, и обзнанио им дане година, и поређао је месеце и пребројао је суботе година као што смо му их обзнанили.
19 И шта је било и шта ће бити, видео је у визији свог сна, као што ће се дешавати деци људској кроз њихове нараштаје до судњег дана; видео је и разумео све, и написао је своје сведочанство, и поставио је сведочанство на земљу за сву децу људску и за њихове нараштаје.
20 А у дванаестом јубилеју, [582-88] у седмој недељи тога, узе себи жену, а звала се Една, кћи Данела, кћери брата његовог оца, а шесте године у тој недељи [587 AM] родила му је сина, и он му је дао име Метузалем.
21 И он је штавише био са анђелима Божјим ових шест јубилеја година, и они су му показали све што је на земљи и на небесима, власт сунца, и он је све записао.

22 И он је сведочио Стражарима, који су сагрешили са кћерима људским; јер су се оне почеле удруживати, тако да се оскврне, са кћерима људским, и Енох је сведочио против (њих) свих.
23 И он би узет из редова деце људске, и ми га одведохме у Еденски врт у величини и части, и гле, тамо он записује осуду и суд свету, и сву злобу деце људске.
24 И због тога је (Бог) навео воде потопа на сву земљу Еденску; јер је тамо постављен као знак и да сведочи против свих синова људских, да извештава сва дела нараштаја до дана осуде.
25 И запали тамјан светилишта, (чак) слатке мирисе прихватљиве пред Господом на гори.
26 Јер Господ има четири места на земљи, Еденски врт и Гору Истока, и ову гору на којој си данас, Гору Синај и Гору Сион, (које) ће бити освећене у новом стварању за освећење земље; кроз њих ће земља бити освећена од сваке (своје) кривице и своје нечистоће кроз нараштаје света.
27 А у четрнаестом јубилеју [652 AM] Метусалах узе себи жену, Едну, ћерку Азријала, ћерку брата свога оца, у трећој недељи, прве године те недеље, [701-7 AM], и роди сина и даде му име Ламех.
28 А у петнаестом јубилеју треће недеље Ламех узе себи жену, а звала се Бетенос, кћи Баракила, кћери брата његовог оца, и те недеље роди му сина, и он му даде име Ноје, говорећи: „Овај ће ме утешити у мојој невољи и у свим мојим пословима, и у земљи коју је Господ проклео."
29 И на крају деветнаестог јубилеја, у седмој недељи шесте године [930 AM] тога, Адам умре, и сви његови синови га сахранихо у земљи његовог стварања, и он беше први који је сахрањен у земљи.
30 И недостајало му је седамдесет година од хиљаду година; јер је хиљаду година као један дан у сведочанству небеском, и зато је писано о дрвету познања: „Оног дана кад с њега једете, умрећете." Због тога није навршио године овог дана; јер је умро у току тог дана.
31 На крају овог јубилеја, Каин је убијен после њега исте године; јер се његова кућа сруши на њега и он умре усред своје куће, и убијен је њеним камењем; јер је каменом убио Авеља, и каменом је убијен на праведном суду.
32 Зато је на небеским плочама било написано: „Оруђем којим човек убија свог ближњег, истим ће и сам бити убијен; како га је ранио, тако ће с њим поступити."
33 А у двадесет петој [1205 AM] јубилеју Ноје себи узе жену, а звала се Емзара, кћи Ракеле, кћи брата његовог оца, у првој години у петој недељи [1207 AM]; а у трећој години роди му Сема, у петој години [1209 AM] роди му Хама, а у првој години у шестој недељи [1212 AM] роди му Јафета.

ПОГЛАВЉЕ 5

1 И догоди се када се деца човечја почеше множити на лицу земље и родише им се кћери, да их анђели Божји видеше одређене године овог јубилеја, да беху лепи на изглед; и узеше себи жене од свих које изабраше, и родише им синове, и беху дивови.
2 И безакоње се умножавало на земљи и свако тело поквари своје путеве, и људи и стока и звери и птице и све што хода по земљи - сви су покварили своје путеве и своје наредбе, и почели су да се међусобно прождиру, и безакоње се умножи на земљи и свака помисао свих људи (беше) тако зла непрестано.
3 И Бог погледа на земљу, и гле, она је покварена, и свако тело је покварило њене наредбе, и сви који су на земљи учинили су сваковрсно зло пред Његовим очима.
4 И рекао је да ће уништити човека и свако тело на лицу земље коју је створио.
5 Али Ноје је нашао милост пред очима Господњим.
6 И против анђела које је послао на земљу, био је веома разгневљен, и дао је наредбу да их искорени из све њихове власти, и наредио нам је да их вежемо у дубинама земље, и гле, они су везани усред њих, и (држе се) одвојено.
7 И против њихових синова изађе заповест испред Његовог лица да буду побијени мачем и уклоњени испод неба.
8 И рече: „Мој дух неће заувек остати на човеку; јер су и они тело и њихови дани биће сто двадесет година."
9 И посла мач свој међу њих да сваки убије свог ближњег, и они почеше да се убијају једни друге док сви не падоше од мача и не буду истребљени са земље.
10 И њихови очеви беху сведоци (њиховог уништења), и после тога беху везани у дубинама земље заувек, до дана велике осуде, када се суд изврши над свима онима који су покварили своје путеве и своја дела пред Господом.
11 И истреби све са њихових места, и не остаде ниједан од њих коме није судио по свим њиховим безакоњима.
12 И створио је за сва своја дела нову и праведну природу, да не греше у целој својој природи заувек, него да сви буду праведни, сваки по својој врсти, увек.
13 И суд свима је одређен и написан на небеским плочама у праведности - чак и (суд) свима који скрену са пута који им је одређен да њиме ходе; а ако њиме не ходе, суд је написан за свако створење и за сваку врсту.
14 И нема ничега на небу ни на земљи, ни на светлости ни у тами, ни у Шеолу ни у дубини, ни у месту таме (што није суђено); и сви њихови судови су одређени и записани и урезани.
15 Он ће судити свима, великоме према његовој величини, а маломе према његовој малости, и свакоме према његовом путу.
16 И Он није онај који ће гледати на особу (било кога), нити је Он онај који ће примати дарове, ако каже да ће извршити суд над сваким: ако неко да све што је на земљи, Он неће гледати ни на дарове ни на особу (било кога), нити ће примити било шта из његових руку, јер је Он праведан судија.
17 А за децу Израиљеву је написано и одређено: Ако се обрате к њему у праведности, Он ће им опростити све преступе и опростити све грехе њихове.
18 Написано је и одређено је да ће Он показати милост свима који се окрену од свих својих кривица једном годишње.

19 А што се тиче свих оних који су покварили своје путеве и своје мисли пре потопа, ничија личност није била прихваћена осим Нојеве; јер је његова личност била прихваћена у име његових синова, које је (Бог) спасао од вода потопа због њега; јер је његово срце било праведно у свим његовим путевима, како му је било заповеђено, и није одступио ни од чега што му је било одређено.
20 И рече Господ да ће уништити све што је на земљи, и људе и стоку, и звери, и птице небеске, и све што се миче по земљи. И заповеди Ноју да му направи арку, да би се спасао од вода потопа.
21 И Ноје начини арку у свему како му је заповедио, у двадесет седмом јубилеју година, у петој недељи пете године (на млад месец првог месеца). [1307 АМ]
22 И уђе шесте (године) њене, [1308 АМ] другог месеца, на младину другог месеца, до шеснаестог; и уђе он, и све што му донесмо, у ковчег, и Господ га затвори споља седамнаесте вечери.
23 И отвори Господ седам врата небеских, и отворе извора велике безданине, седам отвора на број.
24 И уставе почеше да изливају воду с неба четрдесет дана и четрдесет ноћи, и извори бездана такође избациваху воду, док се сав свет није напунио водом.
25 И воде се увећаше на земљи: петнаест лаката подигоше се воде изнад свих високих планина, и ковчег се подиже изнад земље, и креташе се по површини вода.
26 И вода је стајала на земљи пет месеци - сто педесет дана.
27 И ковчег оде и заустави се на врху Лувара, једне од планина Араратских.
28 И (на млад месец) четвртог месеца затворише се извори велике бездани и затворише се небеске уставе; а на млад месец седмог месеца отворише се сва уста земаљских бездана и вода поче да силази у дубину испод.
29 А на млад месец десетог месеца видели су се врхови планина, а на млад месец првог месеца земља је постала видљива.
30 И воде су нестале са земље пете недеље седме године [1309 АМ], а седамнаестог дана другог месеца земља је била сува.
31 А двадесет седмог дана отвори ковчег и из њега изведе звери, и стоку, и птице, и све што се креће.

ПОГЛАВЉЕ 6

1 А на младину трећег месеца изађе из ковчега и сагради олтар на тој гори.
2 И изврши обред помирења за земљу, и узе јаре и изврши обред помирења његовом крвљу за сву кривицу земље; јер је све што је било на њој било уништено, осим оних који су били у арци са Нојем.
3 И стави сало његово на жртвеник, и узе вола, и јаре, и овцу, и јариће, и со, и грлицу, и младунце голуба, и стави жртву паљеницу на жртвеник, и изли на њу жртву помешану са уљем, и покропи вином и посу тамјаном преко свега, и учини да се подигне диван мирис, прихватљив пред Господом.
4 И Господ осети пријатан мирис и склопи с њим завет да више неће бити потопа који би уништио земљу; да сетва и жетва никада неће престати у све дане земље; хладноћа и врућина, лето и зима, дан и ноћ неће променити свој ред, нити ће престати заувек.
5 „А ви се множите и рађајте на земљи, и умножите се на њој, и будите благослов на њој. Страх од вас и трепет од вас улиће у све што је на земљи и у мору.“
6 И ево, дао сам вам све звери, и сва крилата створења, и све што се миче по земљи, и рибе у водама, и све ствари за храну; као зелено биље, дао сам вам све ствари за јело.
7 Али месо, са душом његовом, са крвљу његовом, не једите; јер је душа сваког тела у крви, да се не тражи ваша крв живота ваших. Из руке сваког човека, из руке сваке (животиње) тражићу крв човечију.
8 Ко пролије крв човечију од човека, и његова крв ће бити проливена, јер је по лику Божјем створио човека.
9 А ви, множите се и рађајте се на земљи.
10 Ноје и његови синови заклеше се да неће јести крв која је у било ком телу, и склопише завет пред Господом Богом заувек кроз све нараштаје на земљи у том месецу.
11 Зато ти је рекао да склопиш завет са синовима Израиљевим у овом месецу на гори са заклетвом и да их покропиш крвљу због свих речи завета који је Господ склопио с њима заувек.
12 И ово сведочанство је написано за вас да га се стално држите, тако да ниједног дана не једете крв звери или птица или стоке током свих дана земље; а човек који једе крв звери или стоке или птица током свих дана земље, он и његово потомство биће искорењени из земље.
13 И заповеди синовима Израиљевим да не једу крв, да би њихова имена и њихово потомство били свагда пред Господом, Богом нашим.
14 И за овај закон нема ограничења дана, јер је заувек. Држаће га се кроз све своје нараштаје, тако да ће се молити за вас крвљу пред жртвеником; сваки дан, ујутру и увече, трајно ће тражити опроштај за вас пред Господом, да би га се држали и да се не искорени.
15 И даде Ноју и његовим синовима знак да више неће бити потопа на земљи.
16 Поставио је своју дугу у облаку као знак вечног завета да више неће бити потоп на земљи да је уништи све дане земље.
17 Зато је одређено и записано на небеским плочама да једном годишње славе празник недеља у овом месецу, како би сваке године обнављали завет.
18 И цео овај празник слављен је на небу од дана стварања до дана Нојевих - двадесет шест јубилеја и пет недеља година [1309-1659 АМ]: и Ноје и његови синови су га славили седам јубилеја и једну недељу година, до дана Нојеве смрти, и од дана Нојеве смрти његови синови су га укинули до дана Аврамових, и једу крв.
19 Али Аврам га је држао, и Исак и Јаков и његова деца су га држали до твојих дана, а у твојим данима синови Израиљеви су га заборавили док га ви поново нисте прославили на овој гори.

20 И заповеди синовима Израиљевим да држе овај празник у свим својим нараштајима као заповест за њих; једног дана у години, у овом месецу, празноваће празник.
21 Јер је то празник недеља и празник првина: овај празник је двострук и двоструке природе: према ономе што је о њему написано и урезано, славите га.
22 Јер сам написао у књизи првог закона, у ономе што сам ти написао, да га требаш славити у његово време, један дан у години, и објаснио сам ти његове жртве да би их синови Израиљеви требали памтити и славити их кроз све своје нараштаје у овом месецу, један дан у години.
23 И на млад месец првог месеца, и на млад месец четвртог месеца, и на млад месец седмог месеца, и на млад месец десетог месеца су дани сећања, и дани годишњих доба у четири дела године. Ово је записано и прописано као сведочанство заувек.
24 И Ноје их је себи утврдио као празнике за генерације довека, тако да су тако постали његов спомен.
25 И на млад месец првог месеца му је наређено да себи направи ковчег, и тог (дана) земља се осуши и он отвори (ковчег) и угледа земљу.
26 А на млад месец четвртог месеца затворише се отвори дубина бездана испод њих. А на млад месец седмог месеца отворише се сви отвори бездана земаљских, и воде почеше да силазе у њих.
27 А за младог месеца десетог месеца видеше се врхови планина, и Ноје се обрадова.
28 И због тога их је себи утврдио као празнике за вечни спомен, и тако су проглашени.
29 И поставише их на небеске плоче, свака је имала тринаест недеља; од једне до друге (пролазио је) њихов спомен, од прве до друге, и од друге до треће, и од треће до четврте.
30 И сви дани заповести биће две и педесет недеља дана, и (то ће учинити) целу годину комплетном. Тако је урезано и одређено на небеским плочама.
31 И нема занемаривања (ове заповести) нити једне године, нити из године у годину.
32 И заповеди синовима Израиљевим да држе године по овом рачунању - триста шездесет и четири дана, и (то) ће чинити пуну годину, и неће пореметити њено време од њених дана и од њених празника; јер ће све излазити у њима по њиховом сведочанству, и неће изоставити ниједан дан нити пореметити ниједан празник.
33 Али ако их занемари и не поштује по Његовој заповести, онда ће пореметити сва њихова времена и године ће бити померене из овог (реда), [и пореметиће годишња доба и године ће бити померене] и занемариће своје уредбе.
34 И сви синови Израиљеви заборавиће и неће наћи пут година, и заборавиће младе месеце, и годишња доба, и суботе, и погрешиће у погледу свега реда година.
35 Јер ја знам и од сада ћу ти то објављивати, и то није моја сопствена измисао; јер књига (лежи) написана преда мном, и на небеским плочама је одређена подела дана, да не забораве празнике завета и не ходе по празницима незнабожаца по својој заблуди и по свом незнању.
36 Јер ће бити оних који ће сигурно посматрати месец - како (он) ремети годишња доба и долази из године у годину десет дана прерано.
37 Зато ће их снаћи године када ће пореметити (ред) и учинити гнусан (дан) даном сведочанства, а нечист дан празником, и помешаће све дане, свете са нечистим, и нечисти дан са светим; јер ће погрешити у погледу месеци и субота и празника и јубилеја.
38 Зато ти заповедам и сведочим да им сведочиш; јер ће их после смрти твоја деца узнемирити, тако да неће годину правити само триста шездесет и четири дана, и зато ће погрешити у погледу младих месеци и годишњих доба и субота и празника, и јешће сваку врсту крви са сваким месом.

ПОГЛАВЉЕ 7

1 А седме недеље прве године [1317 AM] њене, у тој јубилејној години, Ноје посади винову лозу на гори на којој се арка зауставила, која се зове Лубар, једној од Араратских планина, и она донесе плод четврте године, [1320 AM] и он чува њихов плод, и сабра га те године седмог месеца.
2 И направи од тога вино и сипа га у суд, и чува га до пете године, [1321 AM] до првог дана, на млад месец првог месеца.
3 И прослави с радошћу дан тог празника, и принесе жртву паљеницу Господу, једног младог вола и једног овна, и седам оваца, свака од годину дана, и једно јаре, да би тиме извршио помирење за себе и своје синове.
4 И прво припреми јаре, и стави мало његове крви на месо које је било на жртвенику који је направио, и сву маст стави на жртвеник где је принео жртву паљеницу, и вола и овна и овцу, и положи све њихово месо на жртвеник.
5 И стави на њега све њихове жртве помешане са уљем, а потом пошкропи вином ватру коју је претходно наложио на жртвенику, и стави тамјан на жртвеник и учини да се уздигне пријатан мирис прихватљив пред Господом, Богом његовим.
6 И он се обрадова и пи од овог вина, он и његова деца с радошћу.
7 А би вече, и он оде у свој шатор, и будући пијан легне и заспа, и би гол у свом шатору док спаваше.
8 И Хам виде Ноја оца свога голог, па изађе и јави то двојици браће својој напољу.
9 Сем узе своју хаљину и устаде, он и Јафет, и ставише хаљину на рамена своја, па отидоше уназад и покрише срамоту свог оца, а лица им беху окренута уназад.
10 Ноје се пробуди из сна и сазна све што му је учинио млађи син његов, и прокле сина свог говорећи: „Проклет био Ханан; роб ће бити својој браћи.“
11 И благослови Сема говорећи: „Благословен Господ, Бог Семов, и Ханан ће му бити слуга.“
12 Бог ће проширити Јафета, и Бог ће пребивати у Семовом дому, а Ханан ће му бити слуга.
13 А Хам позна да је његов отац проклео његовог млађег сина, и љутито му се учинило што је проклео

његовог сина. И растаде се од свог оца, он и његови синови с њим, Хус, Мисраим, Фут и Ханан.
14 И сагради себи град и назва га по имену своје жене Неелатамаук.
15 Јафет је то видео и завидео свом брату, па је и он себи саградио град и назвао га по имену своје жене Адатанка.
16 Сем је живео са својим оцем Нојем, и саградио је град близу свог оца на гори, и назвао га је по имену своје жене Седекетелеваб.
17 И гле, ова три града су близу планине Лубар; Седекетелебаб испред планине на истоку; и Наелтамаук на југу; Адатанесес према западу.
18 А ово су синови Семови: Елам, Асур и Арфаксад - овај (син) се родио две године после потопа - и Луд и Арам.
19 Јафетови синови: Гомер и Магог и Мадај и Јаван, Тувал и Мешех и Тирас: то су Нојеви синови.
20 И у двадесет осмом јубилеју [1324-1372 AM] Ноје поче да наређује синовима својих уредбе и заповести, и све судове које је знао, и подстицаше синове своје да држе праведност, и да покривају срамоту свог тела, и да благосиљају свог Творца, и поштују оца и мајку, и воле свог ближњег, и чувају душе своје од блуда и нечистоће и сваког безакоња.
21 Јер због ове три ствари дође потоп на земљу, наиме због блуда у којем чувари, против закона својих уредби, блудише са кћерима људским и узимаху себи жене које год изабраше; и учинише почетак нечистоће.
22 И родише им се синови Нафидими, и сви беху различити, и прождираху једни друге: и Дивови убише Нафиле, а Нафили убише Елхое, а Елхо човечанство, и један човек другог.
23 И сваки се продао да чини безакоње и да пролива много крви, и земља се напунила безакоња.
24 И после овога сагрешише против звери и птица, и свега што се миче и хода по земљи; и много крви се проли на земљу, и свака машта и жеља људска непрестано замишљаше таштину и зло.
25 И Господ је све истребио са лица земље; због злоће њихових дела и због крви коју су пролили по земљи, Он је све истребио.
26 „И остадосмо ја и ви, синови моји, и све што је с нама ушло у ковчег, и ево, видим ваша дела пред собом да не ходите у праведности; јер сте почели да идете путем пропасти, и удаљавате се један од другог, и завидите један другоме, и (тако се дешава) да нисте у слози, синови моји, сваки са својим братом."
27 Јер видим, и гле, демони су почели да заводе вас и вашу децу, и сада се бојим за вас да ћете после моје смрти пролити крв људску на земљу и да ћете и ви бити истребљени са лица земље.
28 Јер ко пролије крв човечију и ко једе крв било ког тела, сав ће бити истребљен са земље.
29 И неће остати ниједан човек који једе крв или који пролива крв човечију на земљи, нити ће му остати потомство под небом; јер ће отићи у Шеол, и на место осуде ће сићи, и у таму дубине сви ће бити одведени насилном смрћу.
30 Неће се видети на вама никаква крв од све крви која ће трајати све дане у којима сте убијали било какве звери или стоку или било које муве по земљи, и чините добро дело својим душама покривајући оно што је проливено по лицу земље.
31 И не будите као онај који једе крв, него се чувајте да нико не једе крв пред вама; покријте крв, јер ми је тако заповеђено да посведочим вама и вашој деци, заједно са сваким телом.
32 И не дозволите да душа буде поједена са месом, да се ваша крв, која је ваш живот, не би захтевала од руке било ког тела које је пролије на земљу.
33 Јер земља неће бити чиста од крви која је проливена на њој; јер (само) крвљу онога који ју је пролио земља ће бити очишћена кроз све своје нараштаје.
34 А сада, децо моја, слушајте: чините суд и праведност да бисте се праведно засадили по целој земљи и да би се ваша слава подигла пред Богом мојим, који ме је спасао од вода потопа.
35 И ево, отићи ћете и сазидаћете себи градове и посадићете у њима све биљке које су на земљи, и сва дрвећа која рађају плодове.
36 Три године неће се брати плод свега што се једе, а четврте године ће се његов плод сматрати светим, прихватљивим пред Свевишњим Богом, који је створио небо и земљу и све остало. Нека принесу у изобиљу првине вина и уља као првине на жртвенику Господњем, који га прима, а оно што остане нека једу слуге дома Господњег пред жртвеником који га прима.
37 А пете године обавите расаду тако да је расадите у праведности и правом правди, и бићете праведни, и све што посадите напредоваће.
38 Јер тако је Енох, отац твог оца, заповедио Метусалаху, сину своме, и Метусалаху, сину своме, Ламеху, а Ламех је мени заповедио све што су му заповедили оци његови.
39 И ја ћу вам дати заповести, синови моји, као што је Енох заповедио свом сину у првим јубилејима: док је још био жив, седми у свом нараштају, заповедио је и сведочио свом сину и синовима својих синова до дана своје смрти.

ПОГЛАВЉЕ 8

1 У двадесет деветом јубилеју, у првој недељи, [1373 AM] на почетку ње, Арфаксад узе себи жену, а њено име беше Расуја, кћи Сузане, кћери Елама, и она му роди сина у трећој години те недеље, [1375 AM] и он му даде име Каинам.
2 И син је одрастао, и отац га је научио писати, и он је отишао да тражи себи место где би могао да освоји себи град.
3 И пронађе писмо које су претходни (генерације) уклесали на стени, и прочита шта је на њему било, и преписа га и згреши због тога; јер је садржало учење Чувара у складу са којим су они посматрали знаке сунца и месеца и звезда у свим знацима неба.
4 И он то записа и не рече ништа о томе; јер се бојао да говори са Нојем о томе да се не би наљутио на њега због тога.
5 А у тридесетом јубилеју, [1429 AM] друге недеље, прве године, узе себи жену, а звала се Мелка, кћи Мадаја, сина Јафетовог, а четврте године [1432 AM]

роди сина и даде му име Шела; јер рече: „Заиста сам послат.“
6 [И четврте године се роди], и Шелах одрасте и узе себи жену, а зваше се Муак, кћи Кеседа, брата његовог оца, у тридесет првом јубилеју, у петој недељи, у првој години [1499 AM] тога.
7 И роди му сина пете године [1503 AM] те године, и он му даде име Евер; и узе себи жену, којој је име било Азурад, кћи Небродова, тридесет другог јубилеја, седме недеље, треће године те године. [1564 AM]
8 А шесте године [1567 AM] роди му сина, и он му даде име Фалек; јер у данима кад се он роди, Нојева деца почеше да деле земљу међу собом: зато му даде име Фалек.
9 И они то тајно поделише међу собом и јавише Ноју.
10 И догоди се на почетку тридесет трећег јубилеја [1569 AM] да поделише земљу на три дела, Сему, Хаму и Јафету, према наследству свакога, прве године у првој недељи, када један од нас који смо послати беше с њима.
11 И позва синове своје, и они му се приближише, они и деца њихова, и он подели земљу на жребове, које је требало да поседну његова три сина, и они испружише руке своје и извадише писмо из наручја Ноја, оца свога.
12 И тако је на писму изишло као Семов жреб средина земље коју је требало да узме у наследство за себе и за своје синове за вечне генерације, од средине планинског ланца Рафа, од ушћа воде из реке Тине, и његов део иде према западу кроз средину ове реке, и протеже се док не досегне воду понора, из којих ова река извире и улива своје воде у море Меат, и ова река тече у велико море. И све што је према северу је Јафетово, а све што је према југу припада Сему.
13 И протеже се док не стигне до Караса: то је у грудима језика који гледа према југу.
14 А део његов протеже се дуж великог мора, и протеже се праволинијски док не стигне до западног дела језичка који гледа према југу: јер се ово море зове језичко језичко језичко море Египатско.
15 И окреће се одавде према југу према ушћу великог мора на обали (његових) вода, и протеже се на запад до Афре, и протеже се док не стигне до вода реке Гихон, и на југу од вода Гихон, до обала ове реке.
16 И протеже се према истоку, док не стигне до Еденског врта, на југу од њега, [на југ] и од истока целе земље Едема и целог истока, окреће се на исток и иде даље док не стигне на исток планине по имену Рафа, и спушта се на обалу ушћа реке Тине.
17 Тај део је жребом додељен Сему и његовим синовима да га поседују заувек, за његове нараштаје, заувек.
18 И Ноје се обрадова што је тај део дошао Сему и његовим синовима, и сети се свега што је говорио својим устима у пророчанству; јер је рекао: „Благословен Господ Бог Семов, и нека Господ пребива у Семовом дому.“
19 И знао је да је Еденски врт светиња над светињама и пребивалиште Господње, и да је планина Синај средиште пустиње, и да је планина Сион средиште пупка земље: ова три су створена као света места једно окренуто према другом.
20 И благослови Бога над боговима, који му је ставио реч Господњу у уста, и Господа довека.
21 И знао је да је благословен део и благослов дошао на Сема и његове синове за сва поколења довека - цела земља Едем и цела земља Црвеног мора, и цела земља истока и Индија, и на Црвеном мору и њене планине, и цела земља Васан, и цела земља Ливан и острва Кафтур, и све планине Санир и Амана, и планине Асура на северу, и сва земља Елам, Асур и Вавилон, и Сузан и Маедај, и све планине Арарат, и сав крај с оне стране мора, који је с оне стране планина Асура према северу, благословена и пространа земља, и све што је у њој је веома добро.
22 А за Хама је изишао други део, с оне стране Гихона према југу, десно од Раја, и протезао се према југу и протезао се до свих огњених планина, и протезао се према западу до мора Ател и протезао се према западу док не стигне до мора Маук - тог (мора) у које се спушта све што није уништено.
23 И иде даље према северу до граница Гадира, и иде даље до обале морских вода до вода великог мора док се не приближи реци Гихон, и иде уз реку Гихон док не стигне десно од Еденског врта.
24 А ово је земља која је изашла Хаму као део који је требало да наследи заувек, себи и синовима својим, кроз њихове нараштаје, заувек.
25 А за Јафета је изишао трећи део с оне стране реке Тине, северно од излива њених вода, и протезао се североисточно до целог подручја Гога и до целе земље источно од њега.
26 И протеже се северно ка северу, и протеже се до планина Келт према северу и према мору Маук, и иде источно од Гадира све до краја морских вода.
27 И протеже се док се не приближи западу Фаре и враћа се према Аферагу, и протеже се на исток до вода мора Меат.
28 И протеже се до подручја реке Тине у североисточном правцу док се не приближи граници њених вода према планини Рафа, и окреће се према северу.
29 Ово је земља која је изашла Јафету и његовим синовима као део његовог наследства који ће поседовати за себе и своје синове, за њихове нараштаје довека; пет великих острва и велика земља на северу.
30 Али је хладно, а земља Хамова је врућа, а земља Семова није ни врућа ни хладна, него је од мешавине хладноће и врућине.

ПОГЛАВЉЕ 9

1 И Хам подели међу своје синове, и први део изађе Хусу на истоку, а западно од њега Мисраиму, а западно од њега Футу, и западно од њега на мору Ханан.
2 И Сем такође подели међу своје синове, и први део изађе за Хама и његове синове, источно од реке Тигар док се она не приближи истоку, цела земља Индија, и на Црвеном мору на његовој обали, и воде Дедана, и све планине Мебри и Ела, и сва земља Сузан и све што је са стране Фарнака до Црвеног мора и реке Тине.

3 А за Асури је изашао други део, сва земља Асури и Ниниве и Сенара и до границе Индије, и уздиже се и заобилази реку.
4 А Арфаксаду је додељен трећи део, сва земља Халдејског краја источно од Еуфрата, која се граничи са Црвеним морем, и све воде пустиње близу залива мора који гледа према Египту, сва земља Ливан и Санир и Амана до границе Еуфрата.
5 А Арам је добио четврти део, сва земља Месопотамије између Тигра и Еуфрата северно од Халдеја до границе планина Асур и земље Арара.
6 А Луду је изишао пети део, планине Асирске и све што им припада до Великог мора и док не стигне на исток до Асирске, његовог брата.
7 Јафет је такође поделио земљу свог наследства међу својим синовима.
8 А први део се простирао за Гомер на истоку од северне стране до реке Тине; а на северу се простирао за Магог сви унутрашњи делови севера док не досегне до мора Меатског.
9 А Мадај је изашао као његов део који је требало да поседује од запада своје двојице браће до острва и до обала острва.
10 А за Јаван је изашао четврти део, свако острво и острва која су према граници Луда.
11 А за Тувал је изник пети део усред језика који се приближава граници дела Луда до другог језика, до подручја иза другог језика до трећег језика.
12 А Мешеху је изашао шести део, сва област иза трећег језика док се не приближи источно од Гадира.
13 А за Тирас је изишао седми део, четири велика острва усред мора, која досежу до Хамовог дела [а острва Каматури су жребом додељена синовима Арфаксадовим као његово наследство].
14 И тако Нојеви синови поделише своје синове у присуству Ноје, свог оца, и он их све обавеже заклетвом, проклињући свакога ко покуша да присвоји део који му није допао жребом.
15 И сви рекоше: „Нека буде тако, нека буде тако“ њима и синовима њиховим заувек кроз њихове нараштаје до судњег дана, када ће им Господ Бог судити мачем и огњем за сву нечисту злобу њихових преступа, којима су испунили земљу преступом и нечистотом и блудством и грехом.

ПОГЛАВЉЕ 10

1 А у трећој недељи овог јубилеја нечисти демони почеше да заводе децу Нојевих синова и да их наводе на заблуду и уништавају.
2 И синови Нојеви дођоше к Ноју, свом оцу, и испричаше му о демонима који заводише и ослепљују и убијају синове његових синова.
3 И помоли се пред Господом, Богом својим, и рече: „Боже духова сваког тела, који си ми показао милост, и спасао си мене и синове моје од вода потопа, и ниси ме учинио да пропаднем као што си учинио синовима погибли; јер је велика благодат Твоја према мени, и велика је била милост Твоја души мојој; нека се благодат Твоја уздигне на синове моје, и не дозволи злим духовима да владају над њима, да их не истребе са земље.“
4 Али благослови мене и синове моје, да бисмо се умножили и напунили земљу.
5 И Ти знаш како су Твоји Чувари, очеви ових духова, поступали у моје време; а што се тиче ових духова који су живи, затвори их и држи их чврсто на месту осуде, и не дозволи им да донесу уништење синовима Твога слуге, Боже мој; јер су они злоћудни и створени да униште.
6 И нека не владају над духовима живих; јер само Ти можеш вршити власт над њима. И нека немају власт над синовима праведних од сада па довека.'
7 И Господ, Бог наш, нам је наредио да све вежемо.
8 И дође поглавар духова, Мастема, и рече: „Господе, Творче, нека неки од њих остану преда мном и нека послушају мој глас и чине све што им кажем; јер ако ми неки од њих не буду остављени, нећу моћи да извршим моћ своје воље над синовима људским; јер су они за поквареност и завођење пред мојим судом, јер је велика злоба синова људских.“
9 И рече: Десети део њих нека остане пред њим, а девет делова нека сиђе на место осуде.
10 И једном од нас заповеди да научимо Ноја свим њиховим лековима; јер зна да неће ходити у праведности, нити се борити у праведности.
11 И учинисмо по свим речима Његовим: све зле и неваљале свезасмо у место осуде, а десети део њих остависмо да буду покорни Сатани на земљи.
12 И објаснисмо Ноју све лекове њихових болести, заједно са њиховим заводима, како би их могао излечити биљем земаљским.
13 И Ноје записа све ствари у књигу, како смо га упутили у вези са сваком врстом лека. Тако су зли духови спречени да (науде) синове Нојеве.
14 И све што је написао предаде Сему, свом најстаријем сину; јер га је волео изузетно више од свих својих синова.
15 И Ноје почину са својим оцима, и би сахрањен на гори Лувар у земљи Араратској.
16 Навршио је деветсто педесет година у свом животу, деветнаест јубилеја и две недеље и пет година. [1659 AM]
17 И у свом животу на земљи надмашио је децу људску осим Еноха због праведности у којој је био савршен. Јер Енохова служба беше одређена за сведочанство генерацијама света, тако да он треба да препричава сва дела од генерације до генерације, до дана суда.
18 А у тридесет трећем и тридесетом јубилеју, прве године друге недеље, Фалек себи узе жену, која се зове Ломна, кћи Синарова, и она му роди сина четврте године те недеље, и он му даде име Реу; јер рече: „Гле, синови људски постадоше зли због зле намере да себи саграде град и кулу у земљи Сенаар.“
19 Јер су отишли из земље Араратске на исток у Шинар; јер су у његово време саградили град и кулу, говорећи: „Хајдемо, попећемо се њоме на небо.“
20 И почеше да граде, и четврте недеље направише цигле ватром, и цигле им послужише за камен, а глина којом их спајаху беше асфалт који извире из мора и из извора воде у земљи Сенаар.

21 И градили су га: четрдесет и три године [1645-1688] градили су га; ширина му је била двеста три цигле, а висина (једне цигле) трећина једне; висина му је износила 5433 лакта и две палме, и (обим једног зида био је) тринаест стадија (а другог тридесет стадија).
22 И рече нам Господ, Бог наш: Ево, један су народ, и (ово) су почели да чине, и сада им ништа неће бити ускраћено. Хајде да сиђемо и помешамо им језик, да не разумеју једни друге говор, и да се расеју по градовима и народима, и једна намера више неће остати код њих до судњег дана.
23 И Господ сиђе, и ми сиђосмо с њим да видимо град и кулу коју саградише деца људска.
24 И помеша им језик, и више нису разумели један другога говор, и тада престадоше да граде град и кулу.
25 Зато се цела земља Сенаар зове Вавилон, јер је Господ тамо помешао све језике деце људске, и одатле су се расејали у своје градове, сваки према свом језику и свом народу.
26 И Господ посла силан ветар на кулу и обори је на земљу, и гле, беше између Асура и Вавилона у земљи Сенаар, и назваше је „Обарање“.
27 У четвртој недељи прве године [1688. пре подне], на почетку њеног тридесетог јубилеја, били су расејани из земље Сенаар.
28 А Хам и његови синови отишли су у земљу коју је требало да наследи, коју је стекао као свој део у земљи јужној.
29 И Ханан виде земљу Ливанску до реке Египатске, да је веома добра, и није ушао у земљу свог наследства на западу (то јест до) мора, него се настани у земљи Ливанској, на исток и на запад од границе Јордана и од границе мора.
30 А Хам, његов отац, и Хуш и Мицраим, његова браћа, рекоше му: „Населио си се у земљи која није твоја и која нам није допала жребом; немој тако чинити; јер ако тако учиниш, ти и твоји синови ћете пасти у земљи и бити проклети због побуне; јер сте се побуном населили, и побуном ће пасти твоја деца, а ти ћеш бити искорењен заувек.“
31 Не живи у Семовом дому; јер је то дошло Сему и његовим синовима жребом.
32 Проклет да си, и проклет ћеш бити међу свим синовима Нојевим, клетвом којом смо се заклели пред светим судијом и пред Нојем, оцем нашим.
33 Али их није послушао, и живео је у земљи Ливану од Емата до уласка у Египат, он и његови синови, до данас.
34 И због тога се та земља зове Ханан.
35 Јафет и његови синови отидоше према мору и настанише се у земљи свог дела. Мадај виде земљу морску, али му се не свиђаше, па замоли Хама, Асура и Арфаксада, брата своје жене, и настани се у земљи Медији, близу брата своје жене, све до данас.
36 И назва пребивалиште своје и пребивалиште својих синова Медија, по имену њиховог оца Мадаја.

ПОГЛАВЉЕ 11

1 А у тридесет петом јубилеју, у трећој недељи, у првој години [1681 AM] тога, Реу себи узе жену, а њено име беше Ора, кћи Ора, сина Кеседовог, и она му роди сина, и он му даде име Серох, у седмој години ове недеље у овом јубилеју. [1687 AM]
2 И синови Нојеви почеше ратовати једни против других, да заробљавају и убијају једни друге, и да проливају крв људску на земљу, и да једу крв, и да граде јаке градове, и зидине, и куле, и појединци (почеше) да се уздижу изнад народа, и да оснивају почетке краљевстава, и да ратују људи против људи, и народ против народа, и град против града, и сви (почеше) да чине зло, и да набављају оружје, и да уче своје синове рату, и почеше да освајају градове, и да продају мушке и женске ропце.
3 И Ур, син Кеседов, сагради град Ара Халдејаца и назва га по свом имену и имену свог оца. И направише себи ливене ликове, и сваки се клањаше идолу, ливеном лику који су сами себи направили, и почеше да праве резбарене ликове и нечисте симулакруме, а зли духови помагаху им и заводише их да чине преступ и нечистоћу.
4 И кнез Мастема се потруди да све то учини, и посла друге духове, оне који су му били стављени под руку, да чине сваку врсту неправде и греха, и сваку врсту преступа, да кваре и уништавају, и да проливају крв по земљи.
5 Зато је Сероу назвао име Серуг, јер се сваки окренуо да чини сваки грех и преступ.
6 И одрастао је и живео у Уру Халдејском, близу оца мајке своје жене, и клањао се идолима, и узео је себи жену у тридесет шестом јубилеју, у петој недељи, у првој години истој, [1744 AM], а име јој беше Мелка, кћи Кавера, кћери брата његовог оца.
7 И роди му Нахора, прве године те недеље, и он одрасте и настани се у Уру Халдејском, и отац га научи истраживањима Халдеја да прориче и гата по знацима небеским.
8 И у тридесет седмом јубилеју у шестој недељи, у првој години њеној, [1800 AM] узе себи жену, а њено име беше Ијаска, ћерка Нестага од Халдеја.
9 И роди му Тару седме године ове недеље. [1806 AM]
10 И кнез Мастема посла гавране и птице да прождеру семе које је посејано у земљи, како би уништили земљу и опљачкали децу људску њихов рад. Пре него што су могли да посеју семе, гаврани су покупили са површине земље.
11 И зато му је дао име Терах, јер су их гаврани и птице уништили и прождирали им семе.
12 И године почеше да буду неплодне због птица, и оне прождиру све плодове са дрвећа: само уз велики труд могле су да сачувају мало од свих плодова земље у својим данима.
13 И у овом тридесет деветом јубилеју, у другој недељи прве године, [1870. пре подне] Тара узе себи жену, а њено име беше Една, кћи Аврамова, кћи сестре његовог оца. А седме године ове недеље [1876. пре подне] роди му сина, и он му даде име Аврам, по имену оца његове мајке;
14 јер је умро пре него што је његова ћерка зачела сина.
15 И дете је почело да разуме грешке земље да су сви залутали за резбареним ликовима и за нечистотом, и отац га је научио писати, и имао је две недеље година,

[1890 АМ] и одвојио се од оца, да не би обожавао идоле с њим.
16 И поче се молити Творцу свих ствари да га спасе од грешака деце људске, и да његов део не падне у грешку након нечистоће и подлости.
17 И дође време сетве за сетву семена по земљи, и сви заједно изађоше да заштите своје семе од гавранова, и Аврам изађе са онима који одоше, а дете беше дечак од четрнаест година.
18 И дође јато гаврана да прогута семе, и Аврам потрча у сусрет пре него што се спусте на земљу, и повика им пре него што се спусте на земљу да прогутају семе, и рече: „Не силажите; вратите се на место одакле сте дошли." И они се вратише.
19 И учини да се гомиле гаврана врате тог дана седамдесет пута, и од свих гаврана по целој земљи где је Аврам био није се онде заселио ни један.
20 И сви који су били с њим по целој земљи видели су га како виче, и сви гаврани су се вратили назад, и његово име постаде велико по целој земљи Халдејској.
21 И дођоше к њему ове године сви који хтедоше да сеју, и он иђаше с њима док се не заврши време сетве; и посејаше своју земљу, и те године донесоше кући довољно жита и једоше и наситише се.
22 А прве године пете недеље [1891. пре подне] Аврам научи оне који су правили оруђе за волове, дрвене мајсторе, и они направише посуду изнад земље, окренуту према раму плуга, да би на њу ставили семе, и семе је падало из ње на раме плуга и било је сакривено у земљи, и више се нису плашили гаврана.
23 И на тај начин направише (посуде) изнад земље на свим оквирима плугова, и сејаше и обрађиваху сву земљу, како им је Аврам заповедио, и више се нису плашили птица.

ПОГЛАВЉЕ 12

1 И догоди се у шестој недељи, седме године њене, [1904 АМ] да Аврам рече Тари оцу своме говорећи: „Оче!"
2 А он рече: „Ево ме, сине мој." И рече:
„Каква нам је корист и помоћ од оних идола којима се ти клањаш,
И пред којим се клањаш?
3 Јер у њима нема духа,
Јер су то неме форме и обмана срца.
Не клањај им се:
4 Поклањајте се Богу небеском,
Ко чини да киша и роса падају на земљу
И чини све на земљи,
И створио је све својом речју,
И сав живот је испред Његовог лица.
5 Зашто се клањате стварима које немају духа у себи?
Јер су дело (људских) руку,
И на раменима их носите,
И немате помоћи од њих,
Али су велика срамота за оне који их праве,
И обмана срца оних који им се клањају:
Не обожавај их.
6 А отац му рече: „Знам и ја, сине мој, али шта ћу да радим са народом који ме је натерао да им служим?"
7 А ако им кажем истину, убиће ме; јер се њихова душа прилепила уз њих да им се клања и поштује их.
8 Ћути, сине мој, да те не убију.' И ове речи рече својој двојици браће, а они се разгневише на њега и он ћуташе.
9 А у четрдесетом јубилеју, друге недеље, седме године његове, [1925 АМ] Аврам узе себи жену, а звала се Сараја, кћи његовог оца, и она му постаде жена.
10 А Харан, брат његов, узе себи жену треће године треће недеље, [1928 АМ], и она му роди сина седме године те недеље, [1932 АМ], и он му даде име Лот.
11 А Нахор, брат његов, узе себи жену.
12 А шездесете године Аврамова живота, то јест четврте недеље, четврте године његове, [1936 АМ] Аврам устаде ноћу и спали дом идола, и спали све што је било у дому, а нико то не зна.
13 И устадоше ноћу и тражећи да спасу своје богове из ватре.
14 Аран пожури да их спасе, али га огањ обузе огањ, и он изгоре у огњу, и умре у Уру Халдејском пред Таром, оцем својим, и сахранихо га у Уру Халдејском.
15 И Тара изиђе из Ура Халдејског, он и синови његови, да оде у земљу Ливанску и у земљу Хананску, и настани се у земљи Харан, и Аврам настани се са Таром, оцем својим, у Харану две недеље година.
16 И у шестој недељи, у петој години њеној, [1951 АМ] Аврам је седео целу ноћ на млад месец седмог месеца да посматра звезде од вечери до јутра, како би видео какав ће бити карактер године у погледу киша, и био је сам док је седео и посматрао.
17 И реч му дође у срце и рече: Сви знаци звезда и знаци месеца и сунца, сви су у руци Господњој. Зашто да их истражујем?
18 Ако хоће, Он чини да пада киша, ујутру и увече;
А ако жели, Он то ускраћује,
И све је у његовој руци.
19 И помоли се те ноћи говорећи:
„Боже мој, Боже Свевишњи, Ти си једини Бог мој,"
И тебе и твоју власт изабрах.
И Ти си створио све ствари,
И све што је дело руку твојих.
20 Избави ме из руку злих духова који владају мислима људских срца,
И нека ме не одведу од Тебе, Боже мој.
И утврди мене и моје потомство заувек
Да не скренемо с пута од сада па заувек.
21 А он рече: „Да ли да се вратим у Ур Халдејски који траже лице моје, да се вратим к њима? Да ли да останем овде на овом месту? Прави пут пред Тобом нека буде успео у рукама слуге Твога да га испуни и да не ходим у превари срца свога, Боже мој."
22 И заврши говорећи и молећи се, и гле, реч Господња би послата к њему преко мене говорећи: „Иди из земље своје, и из рода свога и из дома оца свога у земљу коју ћу ти показати, и учинићу од тебе велики и бројни народ."
23 И благословићу те
И учинићу твоје име великим,
И бићеш благословен на земљи,
И у Теби ће бити благословена сва племена на земљи,
И благословићу оне који тебе благосиљају,

И проклети оне који тебе проклињу.
24 И бићу Бог теби и сину твоме и сину твог сина и свему потомству твоме; не бој се, од сада па надаље и до свих нараштаја на земљи ја сам Бог твој.
25 И рече Господ Бог: „Отвори му уста и уши да чује и говори устима својим језиком који је откривен“, јер је престао да говори у устима свих синова људских од дана рушења (Вавилона).
26 И отворих му уста, и уши, и усне, и почех да говорим с њим на хебрејском, језиком стварања.
27 И узе књиге својих отаца, а оне беху написане на хебрејском, и преписа их, и поче од тада да их проучава, и ја му обзнаних оно што није могао (разумети), и он их проучава током шест кишних месеци.
28 И догоди се седме године шесте недеље [1953. пре подне] да он разговара са својим оцем и обавести га да ће напустити Харан да би отишао у земљу Хананску да је види и врати се к њему.
29 А Тара, отац му његов, рече му: Иди с миром!
Нека вечни Бог учини твој пут правим.
И Господ [нека буде] с тобом и заштити те од сваког зла,
И подари ти милост, милост и наклоност пред онима који те виде,
И нека нико од деце људске нема моћ над тобом да ти науди;
Иди у миру.
30 Ако видиш земљу која је пријатна твојим очима да у њој живиш, устани и узми мене к себи, и узми са собом Лота, сина брата твога, Харана, као свог сина; Господ нека буде с тобом.
31 А Нахор, брат твој, иди са мном док се не вратиш у миру, па ћемо сви заједно поћи с тобом.

ПОГЛАВЉЕ 13

1 Аврам отиде из Харана, и узе Сарају, жену своју, и Лота, сина брата свога Харана, у земљу Хананску, и дође у Асир, и оде у Сихем, и настани се близу једног високог храста.
2 И виде, и гле, земља беше веома пријатна од улаза у Емат до високог храста.
3 И рече му Господ: „Теби и потомству твоме даћу ову земљу.“
4 И онде сагради олтар и принесе на њему жртву паљеницу Господу, који му се јавио.
5 И одатле се упути на планину... Ветиљ на западу, а Гај на истоку, и онде разапе свој шатор.
6 И виде, и гле, земља беше веома широка и добра, и све је расло на њој - винова лоза и смокве и шипкови, храстови и илекси, и теребинти и уљана дрвећа, и кедри и чемпреси и урме, и сва дрвећа у пољу, и беше воде на планинама.
7 И благослови Господа који га изведе из Ура Халдејског и доведе га у ову земљу.
8 И догоди се прве године, седме недеље, на млади месец првог месеца, 1954. године по подне, да сагради олтар на овој гори и призва име Господње: „Ти, вечни Бог, си Бог мој.“
9 И принесе на жртвенику жртву паљеницу Господу да би био с њим и да га не би оставио све дане живота његова.
10 И крену одатле и оде на југ, и дође у Хеврон, и Хеврон би сграђен у то време, и он остаде тамо две године, и оде (одатле) у земљу јужну, у Веалот, и беше глад у земљи.
11 Аврам оде у Египат треће године недеље и остаде у Египту пет година пре него што му се жена раздвоји од њега.
12 Танаис у Египту је у то време био изграђен - седам година после Хеврона.
13 А кад фараон ухвати Сарају, жену Аврамову, Господ удари фараона и његов дом великим пошастима због Сараје, жене Аврамове.
14 А Аврам беше веома славан због имања у овцама и говедима и магарцима и коњима и камилама и слугама и слушкињама, и у сребру и злату веома. А и Лот, син његовог брата, беше богат.
15 И врати фараон Сарају, жену Аврамову, и посла га из земље египатске, и он отиде на место где је у почетку поставио свој шатор, на место жртвеника, са Гајем на истоку, а Ветиљем на западу, и благослови Господа Бога свога који га је вратио у миру.
16 И догоди се четрдесет првог јубилеја треће године прве недеље [1963 AM] да се врати на ово место и принесе на њему жртву паљеницу, и призва име Господње, и рече: „Ти, Свевишњи Бог, си Бог мој у векове векова.“
17 А четврте године ове недеље [1964. пре подне] Лот се растао од њега, и Лот је живео у Содоми, а људи Содоме беху веома грешни.
18 И ожалости га у срцу што се син његовог брата растао од њега; јер није имао деце.
19 Оне године када је Лот одведен у ропство, рече Господ Авраму, након што се Лот растао од њега, четврте године ове недеље: „Подигни очи своје са места где живиш, на север и на југ, на запад и на исток.“
20 Јер сву земљу коју видиш даћу теби и потомству твоме заувек, и учинићу да потомство твоје буде као песак морски; ако човек може избројати прах земаљски, потомство твоје се неће избројати.
21 Устани, прођи (кроз земљу) дужином и ширином њеном, и види је сву; јер ћу је дати потомству твоме.' И Аврам оде у Хеврон и настани се онде.
22 А те године дођоше Кедорлаомер, цар Елама, и Амрафел, цар Сенара, и Ариох, цар Селасара, и Тергал, цар народа, и убише цара Гоморе, а цар Содоме побегне, и многи падоше од рана у долини Сидим, код Сланог мора.
23 И заробише Содому, Адама и Себоима, и заробише и Лота, сина Аврамовог брата, и сву његову имовину, и отидоше у Дан.
24 А један од оних који је побегао дође и јави Авраму да је син његовог брата заробљен и (Аврам) наоружа своје кућне слуге...
25 ... за Аврама и за његово потомство, десетину од првина Господу, и Господ је то поставио као закон заувек да се даје свештеницима који служе пред Њим, да би то поседовали заувек.

26 И овом закону нема ограничења дана; јер је Он одредио за нараштаје заувек да дају Господу десетак од свега, од семена и вина и уља и од говеда и од оваца.
27 И даде свештеницима својим да једу и пију с радошћу пред Њим.
28 И цар Содоме дође к њему и поклони му се, и рече: „Господару наш Авраме, дај нам душе које си избавио, али плен нека буде твој.“
29 А Аврам му рече: „Дижем руке своје к Богу Вишњем да нећу узети ништа што је твоје, од конца до каишева са ципела, да не би рекао: Обогатио сам Аврама; осим онога што су младићи појели, и дела људи који су ишли са мном - Анира, Ескола и Мамреја. Они ће узети свој део.“

ПОГЛАВЉЕ 14

1 После ових догађаја, четврте године ове недеље, на младину трећег месеца, реч Господња дође Авраму у сну говорећи: „Не бој се, Авраме; ја сам твој заштитник и твоја награда биће веома велика.“
2 А он рече: „Господе, Господе, шта ћеш ми дати, кад одавде одлазим без деце, а син Масека, сина слушкиње моје, јесте Дамасек Елиезер; он ће бити мој наследник, а мени ниси дао потомства.“
3 А он му рече: „Овај (човек) неће бити твој наследник, него онај који ће изаћи из твојих утроба; он ће бити твој наследник.“
4 И изведе га напоље и рече му: „Погледај на небо и изброј звезде ако их можеш избројати.“
5 И погледа ка небу и угледа звезде. И рече му: „Тако ће бити твоје потомство.“
6 И веровао је у Господа, и то му се урачунало у праведност.
7 И рече му: Ја сам Господ који те извео из Ура Халдејског да ти дам земљу Хананску да је поседујеш довека; и бићу Бог теби и потомству твоме после тебе.
8 А он рече: „Господе, Господе, по чему ћу знати да ћу наследити?“
9 И рече му: „Узми ми јуницу од три године, и козу од три године, и овцу од три године, и грлицу и голуба.“
10 И узе све то у средини месеца и настани се код храста Мамре, који је близу Хеврона.
11 И онде сагради жртвеник и жртвова све то; и изли њихову крв на жртвеник, и расече их по средини, и стави их једну наспрам друге; али птице не расече.
12 И птице су слетеле на комаде, и Аврам их је отерао и није дозволио птицама да их додирну.
13 А кад сунце зађе, обузе Аврама одушевљење, и гле, обузе га ужас велике таме, и речено је Авраму: „Знај да ће твоје потомство бити странац у земљи која није њихова, и одвешће их у ропство и мучиће их четири стотине година.“
14 А народу коме буду у ропству судићу, и после тога ће одатле изаћи са великим иметком.
15 И отићи ћеш к својим оцима у миру и бићеш сахрањен у доброј старости.
16 Али у четвртом нараштају вратиће се овамо; јер безакоње Аморејаца још није пуно.
17 И пробуди се из сна свога, и устаде, а сунце је већ зашло; и гле, пећ се дими, и пламен ватре пролази између делова.
18 И тог дана Господ склопи завет са Аврамом говорећи: „Твојем потомству даћу ову земљу, од реке Египатске до велике реке, реке Еуфрат, Кенеје, Кенезеје, Кадмонеје, Ферезеје, Рефаиме, Факореје, Хивеје, Амореје, Хананеје, Гергесеје и Јевусеје.“
19 И прође дан, и Аврам принесе комаде, и птице, и њихове жртве од плодова, и њихове жртве од пића, и огањ их прогута.
20 И тог дана склописмо завет са Аврамом, као што смо склопили завет са Нојем у том месецу; и Аврам обнови себи празник и уредбу заувек.
21 Аврам се обрадова и све то исприча својој жени Сараји; и верова да ће имати потомство, али она не роди.
22 И Сараја посаветова свог мужа Аврама и рече му: „Иди код Агаре, моје слушкиње Египћанке; можда ћу ти од ње створити потомство.“
23 Аврам послуша глас своје жене Сараје и рече јој: „Учини (тако).“ И Сараја узе Агару, слушкињу своју, Египћанку, и даде је Авраму, свом мужу, за жену.
24 И он уђе к њој, и она затрудне и роди му сина, и он му даде име Исмаил, пете године ове недеље [1965 AM]; а то беше осамдесет шеста година у животу Аврамовом.

ПОГЛАВЉЕ 15

1 А пете године четврте недеље овог јубилеја, [1979 AM] трећег месеца, средином месеца, Аврам је прославио празник првина жетве.
2 И принесе нове жртве на жртвенику, првине од плодова, Господу, јуницу и јаре и овцу на жртвенику као жртву паљеницу Господу; њихове жртве од плодова и њихове жртве од пића принесе на жртвенику с тамјаном.
3 И Господ се јави Авраму и рече му: „Ја сам Бог Свемогући; покажи се преда мном и буди савршен.“
4 И склопићу завет свој између себе и тебе и умножићу те веома.'
5 Аврам паде ничице, а Бог му рече:
6 „Ево, моја је уредба с тобом,“
И бићеш отац многих народа.
7 И нећеш се више звати Аврам,
Али име твоје од сада па довека биће Аврам.
Јер сам те учинио оцем многих народа.
8 И учинићу те веома великим,
И учинићу од тебе народе,
И краљеви ће изаћи из тебе.
9 И утврдићу завет свој између себе и тебе и потомства твог после тебе, кроз њихове нараштаје, завет вечни, да бих био Бог теби и потомству твом после тебе.
10 „Теби и потомству твоме после тебе даћу земљу у којој си био дошљак, земљу Хананску, да је поседујеш заувек, и ја ћу им бити Бог.“
11 А Господ рече Авраму: „А ти држи завет мој, ти и потомство твоје после тебе; обрезујте сваког мушкарца међу собом и обрезујте кожицу своју, и то ће бити знак вечног завета између мене и вас.“

12 А дете осмог дана обрежите, сваког мушкарца из нараштаја у нараштај, онога који се роди у кући или кога купите новцем од било ког странца, кога сте стекли који није од твог потомства.
13 Ко се роди у твојој кући, обавезно ће се обрезати, и они које си купио новцем биће обрезани, и завет мој биће на вашем телу као вечна уредба.
14 А необрезани мушкарац који се не обреже на кожици своје осмог дана, та душа ће се истребити из свог народа, јер је прекршио мој завет.
15 А Бог рече Авраму: „Што се тиче жене твоје Сараје, неће се више звати Сараја, него ће јој бити име Сара."
16 Благословићу је и даћу ти од ње сина, и благословићу га, и од њега ће постати народ, и од њега ће произаћи цареви народа."
17 Аврам паде ничице и обрадова се, и рече у срцу своме: „Хоће ли се стогодишњаку родити син, а Сара деведесетогодишњакиња ће родити?"
18 А Аврам рече Богу: „О, кад би Исмаил живео пред тобом!"
19 И рече Бог: „Да, и Сара ће ти родити сина, и наденићеш му име Исак, и успоставићу са њим завет свој, завет вечни и за потомство његово после њега."
20 А што се тиче Исмаила, услишио сам те, и ево, благословићу га и учинити га великим, и веома ћу га умножити, и родиће дванаест кнезова, и учинићу од њега велики народ.
21 Али завет свој учврстићу са Исаком, кога ће ти Сара родити, ових дана, следеће године.
22 И престаде да говори с њим, и Бог се уздиже од Аврама.
23 И Аврам учини како му је Бог рекао, и узе Исмаила, сина свог, и све који су се родили у његовој кући, и које је купио својим новцем, све мушкарце у својој кући, и обреза им кожицу.
24 И истог дана би Аврам обрезан, и сви мушкарци његовог дома, <и они који су рођени у кући>, и сви које је купио новцем од деце странца, беше обрезани с њим.
25 Овај закон је за све нараштаје заувек, и нема обрезивања дана, нити изостављања једног дана од осам дана; јер је то вечна уредба, установљена и записана на небеским плочама.
26 И свако ко се роди, коме се не обреже кожица осмог дана, не припада деци завета који је Господ склопио са Аврамом, него деци погибли; нити на њему постоји икакав знак да је Господњи, него (њему је одређено) да буде истребљен и погубљен са земље, и да буде искорењен из земље, јер је прекршио завет Господа Бога нашег.
27 Јер сви анђели присуства и сви анђели освећења тако су створени од дана свог стварања, и пред анђелима присуства и анђелима освећења Он је осветио Израиља, да буду с Њим и са Његовим светим анђелима.
28 И заповеди синовима Израиљевим и нека држе знак овог завета из нараштаја у нараштај као вечну уредбу, и неће бити искорењени из земље.
29 Јер је заповест прописана као завет, да је се држе заувек међу свим синовима Израиљевим.
30 Јер Исмаилу и синовима његовим и браћи његовој и Исаву Господ није дозволио да се приближе Њему, и није их изабрао зато што су Аврамова деца, него зато што их је познавао, него је изабрао Израел да му буде народ.
31 И Он га је посветио и сабрао га је од све деце људске; јер постоје многи народи и многи људи, и сви су Његови, и над свима је Он поставио духове са власт да их одводе од Њега.
32 Али над Израелом није поставио ниједног анђела ни духа, јер је Он једини њихов владар, и Он ће их чувати и захтевати од њих из руке својих анђела и својих духова, и из руке свих својих сила да би их сачувао и благословио, и да буду Његови и да Он буде њихов од сада па заувек.
33 А сада ти објављујем да се синови Израиљеви неће држати ове уредбе и неће обрезивати своје синове по целом овом закону; јер ће у телу свог обрезивања изоставити ово обрезивање својих синова, и сви они, синови Велијарови, оставиће своје синове необрезане као што су се родили.
34 И биће велики гнев од Господа на синове Израиљеве, јер су оставили завет Његов и одступили од речи Његове, и провоцирали и хулили, јер нису држали уредбу овог закона; јер су поступали са својим члановима као са незнабошцима, тако да би били уклоњени и искорењени из земље. И више им неће бити опроштаја ни опроштаја [да би било опроштаја и опроштаја] за сав грех ове вечне грешке.

ПОГЛАВЉЕ 16

1 А у млад месец четвртог месеца јависмо се Авраму код храста Мамрејског, и разговарасмо с њим, и објависмо му да ће му Сара, жена његова, дати сина.
2 И Сара се насмеја, јер чу да смо ове речи говорили Авраму и да смо је опоменули, и она се уплаши и порече да се смејала због тих речи.
3 И рекосмо јој име сина њеног, као што је његово име одређено и записано на небеским плочама (тј. Исак,
4 И (да) када јој се вратимо у одређено време, она ће зачети сина.
5 И тог месеца Господ изврши своје судове над Содомом, Гомором, Себоимом и целом јорданском земљом, и спали их огњем и сумпором, и уништи их до данас, као што сам ти објавио сва њихова дела, да су зли и веома грешни, и да се оскврњују и чине блуд у телу свом, и чине нечистоћу на земљи.
6 И на сличан начин, Бог ће извршити суд над местима где су чинили по нечистоћи Содомљана, као што је био суд над Содомом.
7 Али Лота спасисмо; јер се Бог сети Аврама и посла га из средине пораза.
8 И он и његове кћери починише грех на земљи, какав није био на земљи од Адамових дана до његовог времена; јер човек легаше са његовим кћерима.
9 И, гле, било је заповеђено и урезано у вези са свим потомством његовим, на небеским плочама, да их уклони и искорени, и да изврши суд над њима као суд над Содомом, и да не остави потомство човеково на земљи на дан осуде.

10 И тог месеца Аврам оде из Хеврона, и оде, и настани се између Кадеша и Сура у горама Герарским.
11 А средином петог месеца оде одатле и настани се код Бунара заклетве.
12 А у средини шестог месеца Господ посети Сару и учини јој како јој рече, и она затрудне.
13 И роди сина трећег месеца, а у средини месеца, у време које је Господ рекао Авраму, на празник првина жетве, роди се Исак.
14 Аврам обреза свог сина осмог дана; он је био први који је био обрезан по завету који је утврђен заувек.
15 А шесте године четврте недеље дођосмо к Авраму, на Бунар заклетве, и указасмо му се [као што смо рекли Сари да ћемо се вратити к њој, и да ће она зачети сина.
16 И вратисмо се седмог месеца и нађосмо Сару трудну пред нама] и благословисмо га, и објависмо му све што је било одређено за њега, да не умре док не роди још шест синова, и да ће их видети пре него што умре; него да ће му се по Исаку дати име и потомство:
17 И да сво потомство његових синова буде незнабошци и да се убраја у незнабошце; али од синова Исакових један ће постати свето потомство и неће се убрајати у незнабошце.
18 Јер је требало да постане део Свевишњега, и све његово потомство је пало у Божје власништво, да буде Господу народ за (Његово) власништво изнад свих народа и да постане царство и свештеници и свети народ.
19 И ми одосмо својим путем, и јависмо Сари све што му рекосмо, и обоје се обрадоваше веома великом радошћу.
20 И онде сагради жртвеник Господу који га је избавио и који га је обрадовао у земљи његовог странства, и славио је празник радости седам дана у том месецу, близу жртвеника који је саградио код Бунара заклетве.
21 И саградио је колибе за себе и за своје слуге на тај празник, и био је први који је славио празник сеница на земљи.
22 И током тих седам дана доносио је сваког дана на жртвеник жртву паљеницу Господу, два вола, два овна, седам оваца, једног јарца, као жртву за грех, да би тиме очистио себе и своје потомство.
23 И као жртву захвалницу, седам овнова, седам јарача, седам оваца и седам јараца, и њихове приносе од плодова и њихове приносе од пића; и спали сав њихов сало на жртвенику, као изабрану жртву Господу за пријатан мирис.
24 И ујутру и увече палио је мирисне материје, тамјан и галбанум, и стакат, и нард, и смирну, и зачине и костим; све ове седам приносио је здробљене, помешане у једнаким деловима (и) чисте.
25 И славио је тај празник седам дана, радујући се свим срцем својим и свом душом својом, он и сви који су били у његовој кући, и није било с њим странаца нити необрезаних.
26 И благослови свог Творца који га је створио у његовом нараштају, јер га је створио по својој доброј вољи; јер је знао и схватио да ће из њега изникнути биљка праведности за вечне нараштаје, и из њега свето семе, тако да ће постати као Он који је све створио.
27 И благослови и обрадова се, и назва овај празник празником Господњим, радост пријатна Свевишњем Богу.
28 И благословили смо га заувек и све његово потомство после њега кроз све генерације на земљи, јер је славио овај празник у своје време, према сведочанству небеских плоча.
29 Зато је на небеским плочама за Израел одређено да седам дана у седмом месецу с радошћу слави празник сеница, угодан пред Господом - вечна уредба кроз њихове нараштаје сваке године.
30 И за ово нема ограничења у данима; јер је заувек одређено за Израел да га славе и да живе у колибама, и да стављају венце на главе своје, и да узимају лиснате гране и врбе из потока.
31 А Аврам узе гране палми и плодове лепих дрвећа, и сваког дана обилазећи гранама седам пута ујутру око жртвеника, хвалио је и захваљивао свом Богу за све у радости.

ПОГЛАВЉЕ 17

1 А прве године пете недеље Исак би одбијен од сисе у овом јубилеју, [1982 AM] и Аврам приреди велику гозбу трећег месеца, на дан када се његов син Исак одбио од сисе.
2 А Исмаил, син Агаре Египћанке, био је пред Авраамом, оцем својим, на његовом месту, и Авраам се радовао и благословио Бога што је видео своје синове и није умро без деце.
3 И сети се речи које му је рекао оног дана када се Лот растао од њега, и обрадова се што му је Господ дао потомство на земљи да наследи земљу, и благослови свим устима својим Творца свега.
4 И Сара је видела Исмаила како игра и игра, и Аврама како се радује од велике радости, и постаде љубоморна на Исмаила и рече Авраму: „Отерај ову слушкињу и њеног сина, јер син ове слушкиње неће бити наследник са мојим сином Исаком.“
5 А Авраму је то било тешко због слушкиње његове и због сина његовог, што их је отерао од себе.
6 И рече Бог Авраму: „Нека ти не буде жао због детета и због слушкиње; у свему што ти је Сара рекла, слушај речи њене и чини их; јер ће ти се по Исаку дати име и потомство.“
7 Али од сина ове слушкиње учинићу велики народ, јер је од твог потомства.
8 Аврам уста рано ујутру, узе хлеб и мешицу воде, стави их на рамена Агаре и детета и отпусти је.
9 И она оде и лута по пустињи Вирсавеји, и понеста воде у меху, и дете ожедне, и не могаде даље, и паде.
10 А мајка га узе и баци га под маслину, па оде и седе наспрам њега, на даљину дометка лука и стреле; јер рече: „Немој да видим смрт свог детета.“ И док је седела, плакала је.
11 И рече јој анђео Божји, један од светих: „Зашто плачеш, Агаро? Устани, узми дете и држи га у руци својој, јер је Бог чуо твој глас и видео дете.“
12 И отвори очи своје и угледа бунар воде, па оде и напуни мех свој водом, и даде свом детету да пије, па устаде и оде према пустињи Фаран.

13 Дете је расло и постало стрелац, и Бог је био с њим, и мајка му је узела жену између кћери египатских.
14 И роди му сина, и он му даде име Навајот, јер рече: „Господ ми је био близу кад сам га призвао."
15 И догоди се у седмој недељи, у првој години њеној, [2003 AM] у првом месецу у овом јубилеју, дванаестог дана овог месеца, зачуше се гласови на небу у вези са Аврамом, да је веран у свему што му је рекао, и да воли Господа, и да је у свакој невољи веран.
16 И кнез Мастема дође и рече пред Богом: „Ево, Аврам воли Исака, сина свог, и ужива у њему више од свега; заповеди му да га принесе као жртву паљеницу на жртвенику, и видећеш да ли ће извршити ову заповест, и знаћеш да ли је веран у свему у чему га искушаваш."
17 И Господ је знао да је Аврам био веран у свим својим невољама; јер га је искушао кроз његову земљу и глађу, и искушао га је богатством краљева, и поново га је искушао кроз његову жену, када је била раставена (од њега), и обрезивањем; и искушао га је кроз Исмаила и Агару, своју слушкињу, када их је отпустио.
18 И у свему у чему га је искушао, показао се верним, и душа му није била нестрпљива, нити је оклевао да делује; јер је био веран и љубитељ Господа.

ПОГЛАВЉЕ 18

1 И рече му Бог: „Аврахаме, Аврахаме!" А он рече: „Ево ме."
2 И рече: Узми свог љубљеног сина кога волиш, Исака, и иди у високу земљу, и принеси га на жртву на једној од планина коју ћу ти показати.
3 И устаде рано ујутру и оседла магарца свог, и поведе са собом своја два младића и Исака сина свог, и нацепа дрва за жртву паљеницу, и оде на то место трећег дана, и угледа то место издалека.
4 И дође до бунара воде, и рече својим младићима: „Останите ви овде са магарцем, а ја и дечак ћемо отићи (онамо), и кад се поклонимо, вратићемо се к вама."
5 И узе дрва за жртву паљеницу и стави их на Исака, сина свог, а он узе у руку ватру и нож, и одоше обојица заједно на то место.
6 А Исак рече оцу своме: „Оче!" А он рече: „Ево ме, сине мој." А он му рече: „Ево ватре и ножа и дрва; али где је овца за жртву паљеницу, оче?"
7 А он рече: „Бог ће себи провидети овцу за жртву паљеницу, сине мој." И приближи се месту Божје горе.
8 И сагради жртвеник, и стави дрва на жртвеник, и свеза Исака, сина свог, и стави га на дрва која су била на жртвенику, и пружи руку своју да узме нож да закоље Исака, сина свог.
9 И стадох пред њега и пред кнеза Мастему, и Господ рече: „Заповеди му да не диже руку на дечака, нити да му ишта учини, јер сам показао да се боји Господа."
10 И позвах га с неба и рекох му: „Аврахаме, Аврахаме!" А он се уплаши и рече: „Ево ме."
11 И рекох му: „Не дижи руку на дечака, нити му чини шта, јер сам сада показао да се бојиш Господа и да ниси ускратио свог сина, свог првенца, од мене."
12 И кнез Мастема се постиде; а Аврам подиже очи своје и погледа, и гле, ован ухваћен ... за рогове своје, и Аврам оде и узе овна и принесе га као жртву паљеницу уместо свог сина.
13 А Аврам назва то место „Господ је видео", тако да се каже на гори: „Господ је видео", то је гора Сион.
14 И Господ по други пут позва Аврама по имену његовом с неба, кад нам је показао да му говоримо у име Господње.
15 И рече: „Самим собом се заклех, говори Господ, зато што си учинио ово и ниси поштедео сина свог, љубљеног сина свог, да ћу те благословити благословом и умножити потомство твоје као звезде на небу и као песак који је на обали морској. И потомство твоје наследиће градове непријатеља својих,"
16 И у потомству твоме благословиће се сви народи земље, јер си послушао глас мој, и показао сам свима да си ми веран у свему што сам ти рекао: Иди у миру.
17 А Аврам оде к својим младићима, и устадоше и отидоше заједно у Вирсавеју, а Аврам [2010 AM] настани се код Бунара заклетве.
18 И славио је овај празник сваке године, седам дана са радошћу, и назвао га је празником Господњим према седам дана током којих је одлазио и враћао се у миру.
19 И сходно томе је одређено и записано на небеским плочама у вези са Израелом и његовим потомством да треба да славе овај празник седам дана са радошћу празника.

ПОГЛАВЉЕ 19

1 А прве године прве недеље четрдесет другог јубилеја, врати се Аврам и настани се насупрот Хеврону, то јест Киријат-Арби, две недеље година.
2 А прве године треће недеље овог јубилеја навршише се дани живота Сариног, и она умре у Хеврону.
3 А Аврам оде да је оплакује и сахрани, и искушасмо га да видимо да ли је стрпљив дух његов и да ли се не љути на речи својих уста; и показа се стрпљивим у томе и није се узнемирио.
4 Јер је стрпљивог духа разговарао са синовима Хетовим, с намером да му дају место где ће сахранити своје мртве.
5 И Господ му даде милост пред свима који га видеше, и он умилостиво замоли синове Хетове, и они му дадоше земљу двоструке пећине према Мамреју, то јест Хеврону, за четири стотине сребрњака.
6 И мољаху га говорећи: Даћемо ти га бесплатно; али он не хтеде да га узме из њихових руку бесплатно, јер даде цену места, пуну цену новца, и поклони им се два пута, и после тога сахрани свог мртвог у двострукој пећини.
7 А сви дани живота Сарина беху сто двадесет и седам година, то јест два јубилеја и четири недеље и једна година: то су дани година живота Сарина.
8 Ово је десето искушење којим је Аврам био искушан, и показао се верним, стрпљивим духом.
9 И није рекао ни једну реч о гласини у земљи како је Бог рекао да ће је дати њему и потомству његовом после њега, и замолио је за место тамо да сахрани своје мртве; јер се показао верним и био је забележен на небеским плочама као пријатељ Божји.

10 А четврте године узе жену за свог сина Исака, а звала се Ребека [2020 АМ] [кћерка Ватуела, сина Нахоровог, брата Аврамовог], сестра Лавана и кћи Ватуела; а Ватуел беше син Мелке, која беше жена Нахоровог, брата Аврамовог.
11 Аврам узе себи трећу жену, а звала се Хетура, између кћери својих слугу, јер је Агар умрла пре Саре. И она му роди шест синова, Зимрама и Јоксана и Медана и Мадијана и Исбака и Шуаха, за две недеље година.
12 А шесте недеље, друге године њене, Ребека роди Исаку два сина, Јакова и Исава,
13 А [2046 АМ] Јаков је био гладак и праведан човек, а Исав је био свиреп, човек поља и длакав, и Јаков је живео у шаторима.
14 И младићи су одрастали, и Јаков је научио да пише; али Исав није научио, јер је био човек поља и ловац, и научио се ратовању, и сва његова дела су била свирепа.
15 Аврам је волео Јакова, али је Исак волео Исава.
16 А Аврам виде дела Исава и зна да ће се по Јакову назвати његово име и потомство; и позва Ребеку и даде заповести за Јакова, јер зна да и она воли Јакова много више него Исава.
17 И рече јој: Кћери моја, чувај сина мог Јакова, јер ће он бити уместо мене на земљи, и за благослов међу синовима људским, и за славу свег потомства Симовог.
18 Јер знам да ће га Господ изабрати да буде народ за његово власништво, изнад свих народа који су на лицу земље.
19 И гле, Исак, син мој, воли Исава више него Јакова, али видим да ти заиста волиш Јакова.
20 Додај још више своје љубазности према њему, и нека твоје очи буду на њему с љубављу; јер ће он бити благослов нама на земљи од сада па надаље до свих нараштаја на земљи.
21 Нека ти руке буду јаке, и нека се срце твоје радује у сину твом Јакову, јер га волим више од свих синова својих. Биће благословен довека, и потомство ће његово испунити сву земљу.
22 Ако човек може избројати песак земаљски, и његово потомство ће бити избројано.
23 И сви благослови којима је Господ благословио мене и моје потомство припадаће Јакову и његовом потомству заувек.
24 И у његовом потомству биће благословено име моје и име очева мојих, Сема и Ноава и Еноха и Малелела и Еноса и Сета и Адама.
25 И они ће послужити да се поставе темељи неба, и да се учврсти земља, и да се обнове сва светла која су на своду небеском.
26 И позва Јакова пред Ребеком, мајком својом, и пољуби га, и благослови га, и рече:
27 „Јакове, љубљени сине мој, кога воли душа моја, нека те Бог благослови с неба, и нека ти да све благослове којима је благословио Адама, и Еноха, и Ноја, и Сема; и све ствари које ми је рекао, и све ствари које је обећао да ће ми дати, нека учини да се прилепи уз тебе и уз потомство твоје заувек, према данима неба над земљом.“
28 И духови Мастеме неће владати над тобом ни над твојим потомством да те одврате од Господа, који је твој Бог од сада па довека.
29 И нека Господ Бог буде отац теби и теби, прворођеном сину, и свим људима довека.
30 Иди с миром, сине мој.’ И обојица су отишли заједно од Аврама.
31 И Ребека је волела Јакова свим срцем својим и свом душом својом, много више него Исава; али Исак је волео Исава много више него Јакова.

ПОГЛАВЉЕ 20

1 А у четрдесет другом јубилеју, прве године седме недеље, Аврам позва Исмаила [2052 (2045?) АМ] и његових дванаест синова, и Исака и његова два сина, и шест синова Хетуриних и њихове синове.
2 И заповеди им да се држе пута Господњег; да чине праведност и љубе сваки свог ближњег, и тако поступају међу свим људима; да сваки од њих тако ходи према њима да би чинио суд и праведност на земљи.
3 Да обрезују своје синове, према завету који је склопио с њима, и да не скрећу ни десно ни лево од свих путева које нам је Господ заповедио; и да се чувамо сваког блуда и нечистоће [и да се одрекнемо сваког блуда и нечистоће међу нама].
4 А ако која жена или слушкиња међу вама учини блуд, спалите је огњем и нека не чине блуд с њом по својим очима и свом срцу; и нека не узимају себи жене од кћери хананских; јер ће семе хананско бити искорењено из земље.
5 И исприча им о суду дивовима и о суду Содомљанима, како су били осуђени због своје злобе и како су умрли због свог блуда, нечистоће и међусобне покварености кроз блуд.
6 „Чувајте се сваког блуда и нечистоће и сваке прљавштине греха, да не учините име наше проклетством, а сав свој живот подсмехом, и да сви ваши синови не буду уништени мачем, и да ви не будете проклети као Содома, а сав ваш остатак као синови Гоморе.“
7 Молим вас, синови моји, љубите Бога небескога и држите се свих заповести Његових, и не ходите за њиховим идолима и за њиховим нечистотама,
8 И не правите себи ливене или резбарене богове; јер су то сујета, и нема духа у њима; јер су дело руку људских, и сви који се у њих уздају, не уздају се ни у шта.
9 Не служите им нити им се клањајте, него служите Свевишњем Богу и клањајте му се непрестано, и надајте се увек лицу Његовом, и чините правду и праведност пред Њим, да би имао задовољство у вама и дао вам милост своју, и да би вам послао кишу ујутру и увече, и благословио сва дела ваша која сте учинили на земљи, и благословио хлеб ваш и воду вашу, и благословио плод утробе ваше и плод земље ваше, и стада стоке ваше и стада оваца ваших.
10 И бићете благослов на земљи, и сви народи земље ће вас желети, и благословиће синове ваше у моје име, да буду благословени као што сам ја.

11 И даде Исмаилу и синовима његовим и синовима Хетуриним дарове, и посла их од Исака, сина свог, и све даде Исаку, сину свом.
12 И Исмаил и његови синови, и синови Хетурини и њихови синови отидоше заједно и настанише се од Парана до улаза у Вавилон у целој земљи која је на истоку окренута према пустињи.
13 И ови се помешаше једни с другима, и назваше их Арапима и Исмаилћанима.

ПОГЛАВЉЕ 21

1 А шесте године седме недеље овог јубилеја Аврам назва Исака својим сином и [2057 (2050?) AM] заповеди му говорећи: „Остарио сам и не знам дан смрти своје, и сити сам дана својих."
2 И гле, имам сто седамдесет пет година, и свих дана живота свог сећао сам се Господа и свим срцем својим настојао сам да чиним вољу Његову и да ходим усправно свим путевима Његовим.
3 Моја душа је мрзела идоле, <и презрео сам оне који су им служили, и дао сам своје срце и дух> да бих пазио да чиним вољу Онога који ме је створио.
4 Јер Он је живи Бог, и Он је свет и веран, и Он је праведан изнад свих, и код Њега нема прихватања лица нити примања дарова; јер је Бог праведан и извршава суд свима онима који преступају Његове заповести и презиру Његов завет.
5 А ти, сине мој, држи се заповести Његових и уредби Његових и судова Његових, и не ходи за гнусобама и за резбареним и за ливеним ликовима.
6 И не једите никакву крв животиња или стоке, нити било које птице која лети по небу.
7 А ако закољеш жртву као жртву захвалну, закољи је и излиј њену крв на жртвеник, и сву масноћу жртве принеси на жртвеник са финим брашном и жртвом помешаном са уљем, са њеном жртвом наливањем - све то заједно принеси на жртвеник за жртву паљеницу; то је пријатан мирис пред Господом.
8 И принеси сало жртве захвалне на огњу који је на жртвенику, и сало које је на трбуху, и сав сало на изнутрицама и оба бубрега, и сав сало што је на њима, и на слабинама и јетри, заједно са бубрезима.
9 И све ово принесите на пријатан мирис прихватљив пред Господом, са приносом од жита и са приносом од лива, на пријатан мирис, хлеб приноса Господу.
10 И једите месо његово тог дана и другог дана, и нека сунце другог дана не зађе над њим док се не поједе, и нека ништа не остане за трећи дан; јер није прихватљиво [јер није одобрено] и нека се више не једе, и сви који га једу навући ће грех на себе; јер тако сам нашао записано у књигама својих предака, и у речима Еноха, и у речима Нојевим.
11 И на све жртве своје посипај сољу, и нека не недостаје соли завета у свим жртвама твојим пред Господом.
12 А што се тиче дрвета за жртве, пазите да не донесете (друго) дрво за жртвеник поред овога: чемпрес, ловор, бадем, јела, бор, кедар, савин, смоква, маслина, смирна, ловор, аспалатус.
13 И од ових врста дрвета положите на жртвеник испод жртве, онакво какво је проверено по изгледу, и не стављајте (на њега) расцепљено или тамно дрво, (већ) тврдо и чисто, без мане, здраво и новоизрасло; и не стављајте (на њега) старо дрво, [јер је његов мирис нестао] јер у њему више нема мириса као пре.
14 Осим ових врста дрвета, не стављај ниједно друго (на олтар), јер се мирис распршује и мирис његов не иде до неба.
15 Држи се ове заповести и чини је, сине мој, да би био праведан у свим делима својим.
16 И у свако доба буди чист телом својим, и умиј се водом пре него што приступиш да принесеш жртву на жртвенику, и опери руке и ноге пре него што се приближиш жртвенику; и кад завршиш са жртвовањем, опет опери руке и ноге.
17 И нека се крв не појави на теби ни на твојој одећи; чувај се, сине мој, крви, чувај се веома; покриј је прашином.
18 И не једите никакву крв јер је то душа; не једите никакву крв.
19 И не примајте дарове за крв људску, да се не пролије некажњено, без осуде; јер је крв која се пролива та која узрокује да земља греши, и земља се не може очистити од крви људске осим крвљу онога који ју је пролио.
20 И не примај дарова нити поклона за крв човечију: крв за крв, да би био примљен пред Господом, Свевишњим Богом; јер је Он заштита добрих; и да би био сачуван од сваког зла, и да би те Он спасао од сваке врсте смрти.
21 Видим, сине мој, да су сва дела деце људске грех и злоба, и сва њихова дела су нечистоћа и гнусоба и оскврњење, и нема праведности код њих.
22 Пази да не ходиш њиховим путевима и да не газиш њиховим стазама, и да не сагрешиш грехом који те доводи до смрти пред Богом Вишњим, иначе ће сакрити лице своје од тебе и вратити те у руке твојег преступа, и искорениће те из земље, и потомство твоје из под неба, и име твоје и потомство твоје ће нестати са целе земље.
23 Одвратите се од свих њихових дела и од све њихове нечистоће, и држите се уредбе Бога Вишњега, и творите вољу Његову и будите праведни у свему.
24 И благословиће те у свим делима твојим, и подићи ће из тебе садницу праведности по целој земљи, кроз све нараштаје на земљи, и име моје и име твоје неће бити заборављено под небом довека.
25 Иди, сине мој, у миру. Нека те Свевишњи Бог, Бог мој и Бог твој, оснажи да чиниш вољу његову, и нека благослови цело твоје потомство и остатак твог потомства за све генерације довека, свим праведним благословима, да будеш благослов на целој земљи.
26 И он оде од њега радујући се.

ПОГЛАВЉЕ 22

1 И догоди се прве недеље четрдесет четвртог јубилеја, друге године, то јест године у којој је Аврам умро, да Исак и Исмаил дођоше од Бунара заклетве да прославе празник недеља - то јест, празник првина жетве -

Авраму, свом оцу, и Аврам се обрадова што су му дошла два сина.
2 Јер Исак је имао много имовине у Вирсавеји, и Исак је имао обичај да оде и види своју имовину и да се врати свом оцу.
3 У те дане дође Исмаил да види свог оца, и обојица дођоше заједно, и Исак принесе жртву за жртву паљеницу, и принесе је на жртвенику свог оца који је начинио у Хеврону.
4 И принесе жртву захвалницу и приреди гозбу радости пред Исмаилом, братом својим; а Ребека направи нове колаче од новог жита и даде их Јакову, сину своме, да их однесе Авраму, оцу његовом, од првина земље, да би јео и благословио Творца свега пре него што умре.
5 И Исак је послао Авраму преко Јакова најбољу захвалну жртву, да једе и пије.
6 И једе и пи, и благослови Бога Вишњега, који је створио небо и земљу, који је створио све богате ствари на земљи, и дао их синовима људским, да једу и пију и благосиљају свог Творца.
7 „И сада ти хвалим, Боже мој, што си ми дао да видим овај дан: ево, ја сам сто седамдесет и петнаест година, старац сам и ситих дана, и сви моји дани су ми били мирни."
8 Мач противника ме није савладао у свему што си дао мени и мојој деци свих дана мог живота до овог дана.
9 Боже мој, нека буде милост Твоја и мир Твој на слугу Твога и на потомство синова његових, да ти буду изабрани народ и наследство између свих народа на земљи од сада па надаље до свих дана нараштаја на земљи, до свих векова.
10 И позва Јакова и рече: „Сине мој Јакове, нека те Бог свих благослови и оснажи да чиниш праведност и вољу Његову пред Њим, и нека изабере тебе и потомство твоје да бисте постали народ за Његово наслеђе по Његовој вољи заувек."
11 И ти, сине мој Јакове, приђи и пољуби ме.' И он се приближи и пољуби га, и рече: 'Благословен да је син мој Јаков и сви синови Бога Вишњега, кроз све векове! Нека ти Бог да потомство праведности; и неке од синова твојих нека посвети по целој земљи; нека ти народи служе, и сви народи нека се поклоне потомству твојем.'
12 Буди јак пред људима и врши власт над свим потомством Ситовим. Тада ће се оправдати твоји путеви и путеви синова твојих, да би постали свети народ.
13 Нека ти Свевишњи Бог да све благослове којима је благословио мене, и којима је благословио Ноја и Адама; нека почивају на светој глави потомства твог из генерације у генерацију заувек.
14 И нека те очисти од сваке неправде и нечистоте, да ти се опросте сви преступи које си починио незнањем. И нека те оснажи и благослови, и нека наследиш сву земљу,
15 И нека обнови завет свој с тобом, да му будеш народ, наследство његово за све векове, и да он буде теби и потомству твоме Бог у истини и праведности кроз све дане земље.
16 А ти, сине мој Јакове, сети се мојих речи и држи се заповести Аврама, оца свога: Одвој се од народа и не једи с њима, не чини по њиховим делима и не дружи се с њима, јер су њихова дела нечиста и сви њихови путеви су срамота, гнусоба и нечистота.
17 Приносе жртве мртвима и клањају се злим духовима, једу над гробовима и сва сујета су им дела и ништавило.
18 Немају срце да разумеју, и очи им не виде дела њихова, и како греше говорећи комаду дрвета: „Ти си Бог мој", и камену: „Ти си Господ мој и ти си избавитељ мој." [А немају срца.]
19 А теби, сине мој Јакове, нека ти помогне Свевишњи Бог, и нека те благослови Бог небески, и нека те уклони од њихове нечистоће и од свих њихових преступа.
20 Пази, сине мој Јакове, да не узмеш жену из потомства кћери хананских, јер ће све његово потомство бити искорењено из земље.
21 Јер, због преступа Хамовог, Ханан је погрешио, и све његово потомство биће уништено са земље и сав њен остатак, и нико што потиче од њега неће бити спасен на дан суда.
22 А што се тиче свих идолопоклонника и безбожника
(а) Неће им бити наде у земљи живих;
(б) И неће им бити сећања на земљи;
(ц) Јер ће сићи у Шеол,
(д) И у место осуде ће отићи,
Као што су деца Содоме узета са земље, тако ће бити узети и сви који се клањају идолима.
23 Не бој се, сине мој Јакове, и не плаши се, сине Аврамов: нека те Свевишњи Бог сачува од пропасти и нека те избави од свих заблуда.
24 Овај дом сазидао сам себи да ставим име своје на њему на земљу; [даје се теби и потомству твоме заувек], и зваће се дом Аврамов; даје се теби и потомству твоме заувек; јер ћеш ти сазидати дом мој и утврдити име моје пред Богом заувек; потомство твоје и име твоје стајаће кроз све нараштаје на земљи.
25 И престаде да му заповеда и благосиља.
26 И њих двоје легахоше заједно у један кревет, и Јаков спаваше у наручју Аврама, оца свог оца, и пољуби га седам пута, и његова љубав и његово срце се радоваше због њега.
27 И благослови га свим срцем својим говорећи: „Свевишњи Бог, Бог свих и Створитељ свега, који ме је извео из Ура Халдејског да би ми дао ову земљу да је наследим заувек, и да бих основао свето потомство – благословен нека је Свевишњи заувек."
28 И благослови Јакова говорећи: „Сине мој, због кога се радујем свим срцем својим и свим својим наклоношћу својом, нека твоја благодат и твоја милост буду уздигнути на њему и на његовом потомству заувек."
29 И не остављај га, нити га понижавај од сада па до дана вечности, и нека се очи Твоје отворе на њега и на потомство његово, да га сачуваш и благословиш и осветиш као народ за наслеђе Твоје;
30 И благослови га свим благословима Својим од сада па надаље до свих дана вечности, и обнови завет Свој и милост Своју с њим и са потомством његовим по свој благој вољи Својој за све нараштаје земље.

ПОГЛАВЉЕ 23

1 И стави два прста Јаковљева на очи његове, и благослови Бога богова, и покри лице своје, и испружи ноге своје, и заспа сном вечним, и би прибран к оцима својим.
2 И упркос свему томе Јаков је лежао у његовом наручју и није знао да је Аврам, отац његовог оца, мртав.
3 И Јаков се пробуди из сна, и гле, Аврам беше хладан као лед, и рече: „Оче, оче!“; али никога није било да проговори, и он зна да је мртав.
4 И устаде из наручја свога, отрча и јави Ребеки, мајци својој; а Ребека оде к Исаку ноћу и јави му; и отидоше заједно, и Јаков с њима, и светиљка беше у његовој руци, и кад уђоше, нађоше Аврама где лежи мртав.
5 Исак паде на лице свог оца, плака и љуби га.
6 И чуше се гласови у дому Аврамовом, и Исмаило, син његов, устаде и оде к Авраму оцу своме, и плакаше над Аврамом оцем својим, он и сав дом Аврамов, и плакаше великим плачем.
7 И његови синови Исак и Исмаило сахранише га у двострукој пећини, близу његове жене Саре, и плакаше за њим четрдесет дана, сви људи његовог дома, и Исак и Исмаило, и сви њихови синови, и сви синови Хетурини на својим местима; и дани плакања за Аврамом се завршише.
8 И живео је три јубилеја и четири недеље година, сто седамдесет пет година, и навршио је дане свог живота остаривши и ситивши се дана.
9 Јер дани праочева, њиховог живота, били су деветнаест јубилеја; а после Потопа почели су да живе мање од деветнаест јубилеја, и да се умањују јубилеји, и да брзо старе, и да се пуне својих дана због многоструких невоља и злоће својих путева, изузев Аврама.
10 Јер Аврам беше савршен у свим делима својим пред Господом и угодан у праведности свих дана свог живота; и гле, није навршио четири јубилеја у свом животу, када је остарио због безакоња и био је сити својих дана.
11 И све генерације које ће настати од овог времена до дана великог суда брзо ће остарети, пре него што наврше два јубилеја, и њихово знање ће их напустити због њихове старости; и сво њихово знање ће нестати.
12 И у те дане, ако човек доживи јубилеј и по година, рећи ће за њега: „Дуго је живео, и већи део његових дана је бол и туга и невоља, и нема мира:“
13 Јер несрећа следи несрећу, и рана за раном, и невоља за невољом, и зле вести за злим вестима, и болест за болешћу, и сви зли судови попут ових, један за другим, болест и пад, и снег и мраз и лед, и грозница, и језа, и трнулост, и глад, и смрт, и мач, и ропство, и све врсте невоља и болова.“
14 И све ће то доћи на зли нараштај који преступа на земљи; њихова дела су нечистота и блуд, и оскврњење и гнусобе.
15 Тада ће рећи: „Дани праочева беху многи, чак хиљаду година, и беху добри; али гле, дани живота нашег, ако је човек много живео, јесу осамдесет година, а ако је јак, осамдесет година, и то зли, и нема мира у данима овог злог нараштаја.“
16 И у том нараштају синови ће осудити очеве своје и старешине своје за грех и неправду, и за речи уста својих и за велика безакоња која чине, и за своје напуштање завета који је Господ склопио између њих и Њега, да ће чувати и вршити све заповести Његове и уредбе Његове и све законе Његове, не скрећући ни надесно ни налево.
17 Јер сви чине зло, и свака уста говоре безакоње, и сва њихова дела су нечистота и гнусоба, и сви њихови путеви су прљавштина, нечистота и уништење.
18 Гле, земља ће бити уништена због свих њихових дела, и неће бити семена винове лозе, нити уља; јер су њихова дела потпуно неверна, и сви ће заједно пропасти, звери и стока и птице, и све рибе морске, због деце људске.
19 И препираће се једни с другима, млади са старима и стари са младима, сиромашни са богатима, понижени са великима и просјаци са кнезом, због закона и завета; јер су заборавили заповести и завет, и празнике, и месеце, и суботе, и јубилеје, и све судове.
20 И стаће <са луковима и> мачевима и ратом да их врате на пут; али се неће вратити док се много крви не пролије на земљи, један од другог.
21 А они који су побегли неће се вратити од своје злобе на пут праведности, него ће се сви уздићи до преваре и богатства, да би сваки могао да узме све што је ближњег свог, и именоваће велико име, али не у истини и не у праведности, и оскврниће светињу над светињама својом нечистоћом и покварењем своје прљавштине.
22 И велика ће казна задесити дела овога нараштаја од Господа, и Он ће их предати мачу и суду и ропству, и да буду пљачкани и прождерени.
23 И пробудиће против њих грешнике из народа, који немају ни милости ни сажаљења, и који неће поштовати никога, ни старог ни младог, нити било кога, јер су злији и јачи да чине зло од свих синова људских. И употребиће насиље над Израелом и преступ над Јаковом, и много ће се крви пролити на земљу, и неће бити никога да сакупи нити ко да сахрани.
24 У те дане вапиће из свег гласа, вапиће и молиће се да се спасу из руке грешника, незнабожаца; али нико се неће спасти.
25 А главе деце биће беле од седе косе, а дете од три недеље изгледаће као човек од сто година, а њихов раст ће бити уништен невољом и угњетавањем.
26 И у те дане деца ће почети да проучавају законе, и да траже заповести, и да се врате на пут праведности.
27 И дани ће почети да се умножавају и повећавају међу том децом људском док се њихови дани не приближе хиљаду година. И већем броју година него што је (пре) био број дана.
28 И неће бити старца нити онога који није задовољан својим данима, јер ће сви бити као деца и младићи.
29 И сви ће дани њихови бити испуњени и живеће у миру и радости, и неће бити Сатане нити злог уништитеља; јер ће сви дани њихови бити дани благослова и исцељења.
30 И у то време Господ ће исцелити слуге своје, и они ће устати и видети велики мир, и отераће противнике своје. А праведници ће видети и биће захвални, и

радоваће се радошћу довека и довека, и видеће све судове њихове и сва проклетства њихова на непријатељима својим.
31 И кости ће им почивати у земљи, и дух ће им се много радовати, и познаће да је Господ тај који извршава суд, и показује милост стотинама и хиљадама и свима који га љубе.
32 А ти, Мојсије, запиши ове речи; јер су тако написане и записане су на небеским плочама за сведочанство за генерације довека.

ПОГЛАВЉЕ 24

1 И догоди се после Аврамове смрти да Господ благослови Исака, сина његовог, и он устаде из Хеврона и оде и настани се код бунара виђења прве године треће недеље [2073 AM] овог јубилеја, седам година.
2 А прве године четврте недеље поче глад у земљи, [2080 AM] поред прве глади, која је била у време Аврамово.
3 И Јаков скува чорбу од сочива, а Исав се врати с поља гладан. И рече Јакову, брату своме: „Дај ми ове црвене чорбе.“ А Јаков му рече: „Продај ми своје [прворођенство, ово] право првенства, и даћу ти хлеб, а такође и мало ове чорбе од сочива.“
4 А Исав рече у свом срцу: „Умрећу; каква ми је корист од овог првенства?“
5 „А он рече Јакову: 'Дајем ти.' А Јаков рече: 'Закуни ми се данас', и закле му се.
6 И Јаков даде свом брату Исаву хлеб и чорбу, и он једе док се не насити, а Исав презре своје првенство; зато се Исав прозва Едом, због црвене чорбе коју му Јаков даде као првенство.
7 Јаков је постао старији, а Исав је био свргнут са свог достојанства.
8 А глад је завладала земљом, и Исак оде да сиђе у Египат друге године те недеље, и оде к цару филистејском у Герар, к Авимелеху.
9 И јави му се Господ и рече му: „Не иди у Египат; него остани у земљи коју ћу ти рећи и живи као дошљак у тој земљи, и ја ћу бити с тобом и благословићу те.“
10 Јер теби и потомству твоме даћу сву ову земљу, и испунићу заклетву своју којом сам се заклео Авраму, оцу твоме, и умножићу потомство твоје као звезде на небу, и даћу потомству твоме сву ову земљу.
11 И у потомству твоме благословиће се сви народи земље, јер је отац твој послушао глас мој и држао заповести моје и законе моје и уредбе моје и завет мој; а сада послушај глас мој и живи у овој земљи.
12 И живео је у Гелару три недеље година.
13 А Авимелех заповеди за њега [2080-2101 AM] и за све што је његово, говорећи: „Ко год се дотакне њега или било чега што је његово, сигурно ће погинути.“
14 Исак се јачао међу Филистејима и стекао је много имања, волове и овце и камиле и магарце и велико домаћинство.
15 И сејао је у земљи Филистејаца и доносио стоструко више, и Исак је постао веома велик, и Филистеји су му завидели.
16 А све бунаре које су Аврамове слуге ископале за Аврамовог живота, Филистеји су зачепили после Аврамове смрти и напунили их земљом.
17 А Авимелех рече Исаку: „Иди од нас, јер си много јачи од нас.“ И Исак оде одатле прве године седме недеље и настани се у долинама Герара.
18 И поново ископаху бунаре које су ископали слуге Аврама, његовог оца, а које су Филистеји затворили после смрти Аврама, његовог оца, и он их назва именима како их је назвао Аврам, његов отац.
19 А слуге Исакове ископаху бунар у долини и нађоше живу воду, и пастири Герарски се препираху са пастирима Исаковим говорећи: „Вода је наша.“ И Исак назва бунар „Злоба“, јер су се према нама злобађали.
20 И ископаху други бунар, и за њега се посвађаше, и он му назва име „Непријатељство“. И он оде оданде и ископаху други бунар, и за њега се не посвађаше, и он му назва име „Соба“. А Исак рече: „Сада нам је Господ начинио простор, и умножили смо се у земљи.“
21 И он оде одатле до Бунара заклетве прве године прве недеље у [2108 AM] четрдесет четвртом јубилеју.
22 И Господ му се јави те ноћи, за младог месеца првог месеца, и рече му: „Ја сам Бог Аврама оца твог; не бој се, јер сам с тобом и благословићу те и умножићу потомство твоје као песак на земљи, ради Аврама, слуге мојега.“
23 И онде сагради олтар, који је прво саградио Аврам, отац његов, и призва име Господње, и принесе жртву Богу Аврама, оца свог.
24 И ископали су бунар и нашли су живу воду.
25 А слуге Исакове ископаху други бунар и не нађоше воде, па одоше и јавише Исаку да нису нашли воду. А Исак рече: „Данас сам се заклео Филистејима и ово нам је јављено.“
26 И назва то место Бунар заклетве, јер се тамо заклео Авимелеху и Ахузату, свом пријатељу, и Фиколу, управнику свог војсковођи.
27 И Исак је тог дана сазнао да им се под присилом заклео да ће склопити мир с њима.
28 И Исак тог дана прокле Филистеје говорећи: „Проклети да су Филистеји до дана гнева и јарости из средине свих народа; нека их Бог учини подсмехом и проклетством и предметом гнева и јарости у рукама грешника незнабожаца и у рукама Китима.“
29 А ко год побегне од мача непријатеља и Китима, нека се праведни народ искорени судом испод неба; јер ће они бити непријатељи и врагови моје деце кроз све њихове генерације на земљи.
30 И неће им остати нико, нити ће се ико спасити на дан гнева суда; јер је уништење, искорењивање и протеривање са земље целокупно потомство Филистејаца (сачувано), и више неће остати за ове Кафториме ни имена ни потомства на земљи.
31 Јер ако се попне на небо, оданде ће бити оборен, и ако се ојача на земљи, оданде ће бити извучен, и ако се сакрије међу народима, и оданде ће бити искорењен; и ако сиђе у Шеол, и тамо ће његова осуда бити велика, и тамо неће имати мира.
32 А ако оде у ропство, убиће га на путу они који траже његов живот, и неће му остати ни име ни

потомство на целој земљи; јер ће отићи у вечно проклетство.
33 И тако је написано и урезано о њему на небеским плочама, да му се учини на дан суда, да би био искорењен из земље.

ПОГЛАВЉЕ 25

1 А друге године ове недеље, у овом јубилеју, Ребека позваше Јакова сина свога и рече му: „Сине мој, не узимај себи жену између кћери ханански, као што је Исав, брат твој, узео себи две жене између кћери ханански, и огорчили су ми душу свим својим нечистим делима; јер су сва њихова дела блуд и похота, и нема праведности код њих, јер су (њихова дела) зла.“
2 И ја, сине мој, волим те изузетно, и моје срце и моја наклоност благосиљају те сваког сата дана и ноћне страже.
3 А сада, сине мој, послушај глас мој и учини вољу мајке своје, и не узимај себи жену између кћери ове земље, него само из дома мог оца и из рода мог оца. Узми себи жену из дома мог оца, и благословиће те Свевишњи Бог, и деца ће твоја бити праведан род и свето потомство.
4 А Јаков тада рече Ребеки, мајци својој, и рече јој: „Ево, мајко, имам девет недеља година, а не познајем нити сам дотакао ниједну жену, нити сам се верио некој, нити сам чак ни помислио да узмем жену од кћери ханаанских.“
5 Јер се сећам, мајко, речи Аврама, нашег оца, јер ми је заповедио да не узмем жену из кћери ханаанских, него да узмем себи жену из потомства дома мог оца и из мог рода.
6 Чуо сам већ да су се Лавану, твом брату, родиле кћери, и одлучио сам да узмем жену између њих.
7 И због тога сам се чувао у духу свом да не сагрешим или да се не покварим на свим путевима својим током свих дана свог живота; јер ми је Аврам, отац мој, дао многе заповести у вези са похотом и блудом.
8 И, упркос свему што ми је заповедио, ових двадесет две године мој брат се борио са мном и често ми је говорио и говорио: ’Брате мој, узми за жену сестру од моје две жене’; али ја одбијам да учиним као што је он учинио.
9 Кунем се пред тобом, мајко, да до краја живота свог нећу узети жену између кћери потомства хананског, и нећу чинити зло као што је чинио брат мој.
10 Не бој се, мајко; буди уверена да ћу чинити твоју вољу и ходити у праведности, и нећу довека покварити своје путеве.
11 И тада она подиже лице своје к небу и испружи прсте својих руку, и отвори уста своја и благослови Бога Свевишњега, који је створио небо и земљу, и захвали му и хвали га.
12 А она рече: „Благословен Господ Бог, и нека је благословено свето име његово довека и довека, који ми је дао Јакова као чистог сина и свето потомство; јер је он твој, и твоје ће бити потомство његово свагда и кроз све нараштаје довека.“
13 Благослови га, Господе, и стави у моја уста благослов праведности, да га благословим.
14 И у тај час, када дух праведности сиђе на њена уста, она стави обе руке на главу Јаковљеву и рече:
15 Благословен си, Господе правде и Бог векова, и нека те благослови преко свих нараштаја људских. Нека ти да, Сине мој, пут правде и открије правду потомству твоме.
16 И нека ти умножи синове за живота твог, и нека се појаве према броју месеци у години. И нека се синови њихови умноже и постану велики више од звезда небеских, и нека их број буде већи од песка морског.
17 И нека им да ову добру земљу – као што је рекао да ће је дати Авраму и његовом потомству после њега заувек – и нека је држе у поседу заувек.
18 И нека ти се, сине мој, роди благословена деца у животу мом, и благословено и свето потомство нека буде цело твоје потомство.
19 И као што си освежавао дух своје мајке током њеног живота, тако те благосиља утроба оне која те је родила, [моја љубав] и моје груди те благосиљају, и моја уста и мој језик те хвале из свег гласа.
20 Рађај се и шири се по земљи, и нека семе твоје буде савршено у радости неба и земље заувек; и нека се семе твоје радује, и на велики дан мира нека има мир.
21 И нека име твоје и потомство твоје трају у све векове, и нека Бог Вишњи буде њихов Бог, и Бог праведности нека пребива с њима, и нека се кроз њих сагради светиња његова у све векове.
22 Благословен нека је онај који те благосиља, и свако тело које те лажно проклиње, нека је проклето.
23 И она га пољуби и рече му: „Нека те Господар света воли као што се срце твоје мајке и њена наклоност радују у теби и благослове те.“ И престаде да благосиља.

ПОГЛАВЉЕ 26

1 А седме године ове недеље Исак позва Исава, свог старијег сина, и рече му: „Сине мој, стар сам, и очи ми слабо виде, и не знам дан смрти своје.“
2 А сада узми своје ловачко оружје, свој тоболац и свој лук, па изиђи на поље, и лови ме и улови ме, сине мој, и спреми ми укусно јело, какво воли душа моја, и донеси ми да једем, и да те душа моја благослови пре него што умрем.
3 Али Ребека је чула Исака како разговара са Исавом.
4 И Исав рано изађе у поље да лови и улови и донесе кући свом оцу.
5 Ребека дозва Јакова, сина свога, и рече му: „Чула сам Исака, оца твог, где говори Исаву, брату твоме: „Улови ми, спреми ми укусно јело и донеси ми га...“
6 Јешћу и благословићу те пред Господом пре него што умрем.“ А сада, сине мој, послушај мој глас у ономе што ти заповедам: Иди у своје стадо и донеси ми два добра јарета, да их спремим укусно јело за твог оца, какво воли, а ти ћеш донети свом оцу да једе и благослови те пред Господом пре него што умре, и да будеш благословен.“
7 А Јаков рече Ребеки, мајци својој: „Мајко, нећу ускратити ништа што би мој отац хтео да једе и што би му се свидело; само се бојим, мајко моја, да ће препознати мој глас и пожелети да ме додирне.“

8 А знаш да сам ја гладак, а Исав, брат мој, длакав, и показаћу се пред његовим очима као злочинац и учинићу дело које ми није заповедио, и он ће се разгневити на мене, и ја ћу на себе навући проклетство, а не благослов.
9 А Ребека, мајка му, рече му: „На мени нека буде клетва твоја, сине мој, само послушај глас мој.“
10 Јаков послуша глас Ревеке, своје мајке, и оде и донесе два добра и гојазна јарета, и донесе их својој мајци, а мајка им направи укусно јело какво је он волео.
11 Ребека узе лепу кишу Исава, свог старијег сина, која је била с њом у кући, и обуче Јакова, свог млађег сина, (у њу), и стави кожу јарета на његове руке и на голе делове његовог врата.
12 И даде месо и хлеб које је припремила у руку свом сину Јакову.
13 Јаков уђе к оцу своме и рече: „Ја сам син твој; учинио сам како си ми наредио. Устани, седи и једи од онога што сам уловио, оче, да ме благослови душа твоја.“
14 А Исак рече сину своме: „Како си тако брзо нашао, сине мој?“
15 „А Јаков рече: Јер ми је <Господ>, Бог твој, дао да га нађем.“
16 А Исак му рече: „Приђи ближе да те опипам, сине мој, јеси ли ти син мој Исав или не.“
17 Јаков се приближи Исаку, свом оцу, и он га опипа и рече: „Глас је Јаковљев глас, али руке су руке Исавове.“
18 И није га препознао, јер је то била одлука с неба да му се одузме моћ запажања, и Исак није препознао, јер су му руке биле длакаве као у брата његовог Исава, тако да га је благословио.
19 А он рече: „Јеси ли ти син мој Исав?“ А он рече: „Ја сам син твој.“ И рече: „Донеси ми да једем од онога што си уловио, сине мој, да те благослови душа моја.“
20 И принесе му, и он једе, и донесе му вина и он пи.
21 А Исак, његов отац, рече му: „Приђи ближе и пољуби ме, сине мој.“
22 И приђе му и пољуби га. И осети мирис његове одеће, и благослови га говорећи: „Ево, мирис мог сина је као мирис <пуног> поља које је Господ благословио.“
23 И нека ти Господ да росе небеске и росе земаљске, и обилно жито и уље: Нека ти служе народи и племена нека ти се клањају.
24 Буди господар над браћом својом, и синови мајке твоје нека ти се поклоне; и сви благослови којима је Господ благословио мене и благословио Аврама, оца мог, нека буду дати теби и потомству твоме довека. Проклет био онај који те проклиње, и благословен био онај који те благосиља.
25 Чим Исак благослови сина свог Јакова, и Јаков оде од оца свог Исака, сакри се, а Исав, брат његов, врати се из лова.
26 И он такође направи укусно јело и донесе га свом оцу, и рече оцу свом: „Нека устане мој отац и једе од моје ловне ловље да ме благослови душа твоја.“
27 А Исак, отац његов, рече му: „Ко си ти?“ А он му рече: „Ја сам твој првенац, син твој Исав; учинио сам како си ми заповедио.“
28 А Исак се веома зачуди и рече: „Ко је тај што је ловио и уловио и донео ми, и ја сам јео од свега пре него што си ти дошао, и благословио сам га; благословен ће бити он и цело потомство његово довека.“
29 Кад Исав чу речи оца свог Исака, завапи веома великим и горким криком и рече оцу свом: „Благослови и мене, оче.“
30 А он му рече: „Брат твој дође с преваром и узе ти благослов.“ А он рече: „Сада знам зашто му је име Јаков: ево, већ два пута ме је заменио; узе ми првенство, а сада ми је узео и благослов.“
31 А он рече: „Зар ниси сачувао благослов за мене, оче?“ А Исак одговори и рече Исаву: „Ево, поставио сам га за господара твојег, и сву браћу његову дао сам му за слуге, и окрепио сам га обилним житом и вином и уљем. Шта ћу сада учинити за тебе, сине мој?“
32 А Исав рече Исаку, свом оцу: „Имаш ли само један благослов, оче? Благослови и мене, оче!“
33 Исав подиже глас свој и заплака. А Исак одговори и рече му: „Ево, далеко ће бити твоје пребивалиште од росе земаљске и далеко од росе небеске одозго.“
34 И мачем својим ћеш живети и служићеш брату своме. А кад постанеш велики и отресеш јарам његов са врата свога, згрешићеш потпуним грехом до смрти, и потомство ће се твоје искоренити под небом.
35 А Исав је претио Јакову због благослова којим га је благословио отац његов, и рекао је у срцу своме: „Нека дођу дани жалости за оцем мојим, да убијем брата свог Јакова.“

ПОГЛАВЉЕ 27

1 И речи Исава, њеног старијег сина, бише јављене Ребеки у сну, и Ребека посла и позваше Јакова, свог млађег сина,
2 и рече му: „Ево, Исав, брат твој, осветиће ти се тако што ће те убити.“
3 Сада, дакле, сине мој, послушај глас мој, и устани и бежи к Лавану, брату моме, у Харан, и остани код њега неколико дана док се не стиша гнев твог брата, и док не склони гнев свој од тебе, и заборави све што си учинио; онда ћу послати по тебе одатле.
4 А Јаков рече: „Не бојим се; ако хоће да ме убије, убићу њега.“
5 Али она му рече: „Немој да будем лишена оба сина у једном дану.“
6 А Јаков рече Ребеки, мајци својој: „Ево, знаш да је отац мој остарио и не види јер су му очи отупеле, и ако га оставим, то ће му бити зло у очима, јер га остављам и одлазим од тебе, и отац мој ће се разгневити и проклеће ме. Нећу ићи; само када ме пошаље, тада ћу ићи.“
7 А Ребека рече Јакову: „Ући ћу и говорити с њим, и он ће те отпустити.“
8 Ребека уђе и рече Исаку: „Гади ми се живот због две кћери Хетове, које је Исав узео себи за жене; а ако Јаков узме жену између кћери ове земље као што су ове, зашто бих ја још живео, јер су кћери хананске зле.“

9 Исак позва Јакова и благослови га, и опомену га и
рече му: „Не узимај себи жену ни за једну од
ханаанских кћери;
10 Устани и иди у Месопотамију, у кућу Ватуила, оца
мајке твоје, и узми себи жену оданде, између кћери
Лавана, брата мајке твоје.
11 И нека те благослови Бог Свемогући и нека те
умножи и размножи, да постанеш гомила народа, и
нека ти да благослове оца мог Аврама, теби и
потомству твоме после тебе, да наследиш земљу у којој
си дошљакао и сву земљу коју је Бог дао Авраму. Иди,
сине мој, с миром.
12 И Исак отпусти Јакова, и он оде у Месопотамију,
код Лавана, сина Ватуила Сиријца, брата Ревеке,
Јаковљеве мајке.
13 А кад Јаков устаде да оде у Месопотамију, Ребекина
душа се ожалости за сином својим и заплака.
14 А Исак рече Ребеки: „Сестро моја, не плачи због
Јакова, сина мог; јер иде у миру и у миру ће се
вратити.“
15 Свевишњи Бог ће га сачувати од сваког зла и биће с
њим, јер га неће оставити свих његових дана;
16 Јер знам да ће му путеви бити успешни у свему куда
год да пође, док се не врати к нама у миру, и док га не
видимо у миру.
17 Не бој се због њега, сестро моја, јер је на правом
путу и савршен је човек; веран је и неће пропасти. Не
плачи.
18 Исак је тешио Ребеку због њеног сина Јакова и
благословио га.
19 И Јаков оде од Бунара заклетве да иде у Харан прве
године друге недеље четрдесет четвртог јубилеја, и
дође у Луз на планини, то јест у Бетел, на младину
првог месеца ове недеље, [21:15 АМ] и дође на то
место увече и скрене са пута на запад од пута те ноћи;
и онде спава, јер сунце беше зашло.
20 И узе један од каменова с тог места и положи га
себи на главу под дрветом, и путујући сам, заспа.
21 И сањао је те ноћи, и гле, лествице постављене на
земљи, а врх њихов досезао је до неба, и гле, анђели
Господњи пењали су се и силазили по њима; и гле,
Господ је стајао на њима.
22 И рече Јакову: „Ја сам Господ, Бог Аврама, оца твог,
и Бог Исаков; земљу на којој спаваш, даћу теби и
потомству твоме после тебе.“
23 И потомство ће твоје бити као прах земаљски, и
умножићеш се на запад и на исток, на север и на југ, и
у теби и у потомству твоме благословиће се сва
племена народа.
24 И ево, ја ћу бити с тобом и чуваћу те куда год пођеш,
и вратићу те у ову земљу у миру; јер те нећу оставити
док не учиним све што сам ти рекао.
25 Јаков се пробуди из сна и рече: „Заиста је ово место
дом Господњи, а ја нисам знао.“ И уплаши се и рече:
„Страшно је ово место које није ништа друго него дом
Божји, и ово су врата небеска.“
26 Јаков уста рано ујутру, узе камен који беше ставио
себи под главу и постави га као стуб за знак, и изли
уље на врх његов. И назва то место Бетел; али име тог
места беше Луз пре.
27 И Јаков се заветова Господу говорећи: „Ако Господ
буде са мном и чува ме на овом путу којим идем, и да
ми хлеб да једем и одећу да обучем, да се вратим у
кућу оца свога у миру, онда ће Господ бити мој Бог, и
овај камен који сам поставио као стуб за знак на овом
месту, биће дом Господњи, и од свега што ми даш,
даћу десетину теби, Боже мој.“

ПОГЛАВЉЕ 28

1 И он оде на пут свој, и дође у земљу источну, к
Лавану, брату Ребекином, и би с њим, и служише му за
Рахелу, кћер његову, једну недељу.
2 А прве године треће недеље [2122 АМ] рече му: „Дај
ми жену моју, за коју сам ти служио седам година.“ А
Лаван рече Јакову: „Даћу ти жену твоју.“
3 Лаван приреди гозбу, узе Лију, своју старију кћер, и
даде је Јакову за жену, а Зилпу, слушкињу своју, даде
јој за слушкињу; а Јаков није знао, јер је мислио да је
то Рахела.
4 И уђе к њој, и гле, то је Лија; и Јаков се разгневи на
Лавана и рече му: Зашто си ми тако поступио? Зар ти
нисам служио за Рахелу, а не за Лију? Зашто си ми
учинио неправду?
5 Узми своју кћер, па ћу ићи; јер си ми зло учинила.’
Јер Јаков је волео Рахелу више него Лију; јер Лијине
очи беху слабе, али јој је стас био веома леп; а Рахеља
имаше лепе очи и леп и веома леп стас.
6 А Лаван рече Јакову: „У нашој земљи се не ради тако
да се млађа даје пре старије.“ И није исправно то
чинити; јер је тако одређено и записано на небеским
плочама да нико не сме дати своју млађу кћер пре
старије; него се старија даје прва, а после ње млађа - и
човек који то учини, биће прекршен на небу, и нико
није праведан који то чини, јер је ово дело зло пред
Господом.
7 И заповеди синовима Израиљевим да то не чине; нека
не узимају нити дају млађег пре него што дају старијег,
јер је то веома зло.
8 А Лаван рече Јакову: „Нека прође седам дана овог
празника, па ћу ти дати Рахелу да ми служиш још
седам година и да пасеш моје овце као што си пасао и
претходне недеље.“
9 А кад је прошло седам дана Лејиног празника, Лаван
даде Рахелу Јакову да му служи још седам година, а
Рахели даде Валу, сестру Зилпину, за слушкињу.
10 И служио је још седам година за Рахелу, јер му је
Лија била дата за џабе.
11 И Господ отвори утробу Лијину, и она затрудне и
роди Јакову сина, и он му даде име Рувим, четрнаестог
дана деветог месеца, прве године треће недеље. [2122
АМ]
12 Али Рахелина утроба беше затворена, јер Господ
виде да је Лија омражена, а Рахела вољена.
13 И Јаков опет уђе к Лији, и она затрудне, и роди
Јакову другог сина, и он му даде име Симеон, двадесет
првог дана десетог месеца, треће године те недеље.
[2124 АМ]
14 И Јаков опет уђе к Лији, и она затрудне, и роди му
трећег сина, и он му даде име Леви, у младом месецу
првог месеца шесте године ове недеље. [2127 АМ]

15 И Јаков опет уђе к њој, и она затрудне, и роди му четвртог сина, и он му даде име Јуда, петнаестог дана трећег месеца, прве године четврте недеље. [2129 AM]
16 И због свега тога Рахела завиде Лији, јер не рађаше, и рече Јакову: „Дај ми деце." А Јаков рече: „Зар сам ти ускратио плодове утробе твоје? Зар сам те оставио?"
17 А кад Рахела виде да је Лија родила Јакову четири сина, Рувима и Симеона и Левија и Јуду, рече му: „Уђи к мојој слушкињи Вали, и она ће затруднети и родиће ми сина." (И даде му Валу слушкињу своју за жену.)
18 И он уђе к њој, и она затрудне и роди му сина, и он му даде име Дан, деветог дана шестог месеца, шесте године треће недеље. [2127 AM]
19 И Јаков се врати к Вали по други пут, и она затрудне, и роди Јакову другог сина, и Рахела му даде име Нефтали, петог дана седмог месеца, друге године четврте недеље. [2130 AM]
20 А кад је Лија видела да је постала неплодна и да не рађа, завиде Рахели, па даде и своју слушкињу Зелпу Јакову за жену, и она затрудне и роди сина, и Лија му надене име Гад, дванаестог дана осмог месеца, треће године четврте недеље. [2131 AM]
21 И он се врати к њој, и она затрудне и роди му другог сина, и Лија му даде име Асир, другог дана једанаестог месеца, пете године четврте недеље. [2133 AM]
22 И Јаков уђе к Лији, и она затрудне и роди сина, и даде му име Исахар, четвртог дана петог месеца, четврте године четврте недеље, [2132 AM], и даде га дојиљи.
23 И Јаков се врати к њој, и она затрудне и роди двоје (деце), сина и кћер, и надени сину име Завулон, а кћери име Дина, седмог месеца седмог месеца, шесте године четврте недеље. [2134 AM]
24 И Господ се смилостиви на Рахелу и отвори јој утробу, и она зачe и роди сина, и даде му име Јосиф, на младину четвртог месеца, шесте године ове четврте недеље. [2134 AM]
25 А у дане кад се Јосиф роди, рече Јаков Лавану: Дај ми жене моје и синове моје, да одем к оцу своме Исаку, и да себи направим кућу; јер сам навршио године у којима сам ти служио за твоје две кћери, па ћу отићи у кућу оца свога.
26 А Лаван рече Јакову: „Остани код мене за своју плату, и паси ми опет стадо моје, и прими своју плату."
27 И договорише се међусобно да му да као плату јагњад и јариће који су се родили црни, шарени и бели, (то) треба да буде његова плата.
28 И све овце окотише шарене, пегаве и црне, разнолико обележене, и опет окотише јагњад сличну себи, и сва која беху шарена беху Јаковљева, а она која не беху Лаванова.
29 И Јаковљево имање се веома умножи, и он стече волове и овце и магарце и камиле, и слуге и слушкиње.
30 Лаван и његови синови завидеше Јакову, и Лаван му узе овце, и злонамерно га посматраше.

ПОГЛАВЉЕ 29

1 А кад Рахела роди Јосифа, Лаван оде да стриже своје овце, јер беху удаљене од њега три дана хода.
2 А Јаков виде да Лаван иде да стриже своје овце, па Јаков позва Лију и Рахелу и љубазно им рече да пођу с њим у земљу Хананску.
3 Јер им је испричао како је све видео у сну, чак и све што му је рекао да се врати у очев дом, а они су рекли: „Куда год идеш, ићи ћемо с тобом."
4 И Јаков благослови Бога Исака, оца свога, и Бога Аврама, оца свога оца, и устаде, и узјаха жене своје и децу своју, и узе све своје имање и пређе реку, и дође у земљу Гиладску, и Јаков сакри своју намеру од Лавана и не рече му.
5 А седме године четврте недеље Јаков се окрену (лицем) према Галаду првог месеца, двадесет првог дана у месецу. [2135 AM] И Лаван пође за њим и стиже Јакова на гори Галаду трећег месеца, тринаестог дана у месецу.
6 И Господ му не допусти да науди Јакову, јер му се јави у сну ноћу, и Лаван разговара са Јаковом.
7 А петнаестог дана тих дана Јаков приреди гозбу за Лавана и за све који дођоше с њим, и Јаков се закле Лавану тог дана, а и Лаван Јакову, да ни један од њих неће прећи преко планине Гилад на другу са злом намером.
8 И начини онде гомилу за сведока; зато се то место прозва: „Гомила сведока", по тој гомили.
9 Али раније су земљу Гилад звали земљом Рефаима; јер је то била земља Рефаима, и Рефаими су се тамо родили, дивови чија је висина била десет, девет, осам па све до седам лаката.
10 А њихово насеље простирало се од земље Амонових синова до горе Хермон, а седишта њиховог краљевства била су Карнајим и Астарот, и Едреј, и Мисур и Веон.
11 И Господ их је уништио због зла њихових дела; јер су били веома злоћудни, и Амореји су живели на њихово место, зли и грешни, и нема народа данас који је у потпуности починио све њихове грехе, и немају више дугог живота на земљи.
12 И Јаков отпусти Лавана, и он оде у Месопотамију, земљу Истока, а Јаков се врати у земљу Гиладску.
13 И пређе преко Јавока деветог месеца, једанаестог дана у месецу. И тог дана дође к њему Исав, брат његов, и он се помири с њим, и оде од њега у земљу Сеир, а Јаков живеше у шаторима.
14 А прве године пете недеље у овом јубилеју [2136 AM] прешао је Јордан и настанио се с оне стране Јордана, и пасао је овце своје од мора Гомиле до Бет-Сана, и до Дотана и до шуме Акравимске.
15 И посла оцу своме Исаку сву своју имовину, одећу и храну и месо и пиће и млеко и путер и сир и неке урме из долине.
16 И мајци својој Ребекки такође четири пута годишње, између времена месеца, између орања и жетве, и између јесени и кише (годишњег доба) и између зиме и пролећа, до Аврамове куле.
17 Јер се Исак вратио са Бунара заклетве и попео се на кулу свог оца Аврама, и тамо је живео одвојено од свог сина Исава.
18 Јер у дане кад Јаков оде у Месопотамију, Исав узе себи жену Махалат, кћер Исмаилову, и сабра сва стада свог оца и његове жене, па оде и настани се на гори

Сеир, а остави Исака свог оца самог код Бунара заклетве.
19 А Исак се попео са Бунара заклетве и настанио се у кули Аврама, оца свога, на планинама Хевронским,
20 И тамо Јаков слаше све што је слао свом оцу и својој мајци с времена на време, све што им је било потребно, и они благосиљаху Јакова свим срцем својим и свом душом својом.

ПОГЛАВЉЕ 30

1 И прве године шесте недеље [2143 АМ] отишао је у Салем, источно од Сихема, у миру, четвртог месеца.
2 И тамо одведоше Дину, кћер Јаковљеву, у кућу Сихема, сина Емора Хивејца, кнеза оне земље, и он лега с њом и оскрнави је, а она беше мала девојчица, дете од дванаест година.
3 И мољаше оца свог и браћу њену да му је дају за жену. А Јаков и синови његови разгневише се на људе из Сихема, јер оскрнавише Дину, сестру њихову, и говорећи им са злом намером и преваривши их и преваривши их.
4 Симеон и Леви дођоше неочекивано у Сихем и извршише суд над свим људима Сихема, и побише све људе које нађоше у њему, и не оставише ниједног преживелог у њему; све побише мукама јер су осрамотили њихову сестру Дину.
5 И тако нека се више не чини од сада да се оскрнави кћи Израиљева; јер је на небу одређен суд против њих да мачем истребе све Сихемљане, јер су учинили срамоту у Израиљу.
6 И Господ их предаде у руке синова Јаковљевих да их истребе мачем и изврше над њима суд, и да се више не чини тако у Израиљу да се оскврни девојка Израиљева.
7 А ако неко у Израиљу хоће да да своју ћерку или сестру за неког човека који је од потомства незнабожаца, сигурно ће погинути, и нека га каменују камењем; јер је учинио срамоту у Израиљу; а жену ће спалити ватром, јер је осрамотила име дома свог оца, и биће искорењена из Израиља.
8 И нека се не нађе прељубница и никаква нечистота у Израиљу кроз све дане нараштаја на земљи; јер је Израиљ свет Господу, и сваки човек који га оскврни сигурно ће погинути; каменоваће га камењем.
9 Јер је тако одређено и написано на небеским плочама за све потомство Израиљево: ко га оскврни, сигурно ће умрети и биће каменован.
10 И за овај закон нема ограничења дана, нити опроштаја, нити икаквог покајања; него човек који је оскрнавио своју кћер биће искорењен усред целог Израиља, јер је дао своје потомство Молоху и чинио безбожно да га оскрнави.
11 А ти, Мојсије, заповеди синовима Израиљевим и заповеди им да не дају своје кћери незнабошцима и да не узимају за своје синове ниједну од кћери незнабожаца, јер је то гнусно пред Господом.
12 Зато сам ти написао речима Закона сва дела Сихемљана која су учинили против Дине, и како су говорили синови Јаковљеви говорећи: „Нећемо дати своју кћер човеку који је необрезан, јер би то била срамота за нас.“
13 И то је срамота за Израел, за оне који живе и за оне који узимају кћери незнабожаца; јер је то нечисто и гнусно за Израел.
14 Израел неће бити ослободан ове нечистоће ако има жену од кћери незнабожаца, или ако је дао било коју од својих кћери човеку који је од незнабожаца.
15 Јер ће бити пошаст за пошашћу, и клетва за клетвом, и свака суд и пошаст и клетва доћи ће на њега; ако то учини, или сакрије очи своје од оних који чине нечистоћу, или оних који скрнаве светињу Господњу, или оних који скрнаве Његово свето име, (тада) ће цео народ заједно бити осуђен за сву нечистоћу и скрнављење овог човека.
16 И неће бити поштовања према лицима, нити ће се из његових руку примати воће и приноси и жртве паљенице и масноћа, нити мирис слатког мирис да би се прихватио; и тако ће бити са сваким човеком или женом у Израиљу који оскврни светињу.
17 Зато сам ти заповедио говорећи: ’Посведочи ово сведочанство Израелу: види како су се Сихемљани снашли и њихови синови: како су предати у руке двојици Јаковљевих синова, и како их погубише под мукама, и то им је (урачунато) у праведност, и записано им је у праведност.
18 И потомство Левијево је изабрано за свештенство и да буду Левити, да би служили пред Господом, као и ми, непрестано, и да Леви и синови његови буду благословени заувек; јер је ревновао да изврши праведност и суд и освету над свима који су устали против Израиља.
19 И тако они уписују као сведочанство у његову корист на небеске плоче благослов и праведност пред Богом свих:
20 И сећамо се праведности коју је човек испунио током свог живота, у свим периодима године; док је хиљаду генерација неће записати, и доћи ће до њега и до његових потомака после њега, и он је записан на небеским плочама као пријатељ и праведан човек.
21 Све ово сам написао за тебе и заповедио сам ти да кажеш синовима Израиљевим да не чине грех нити преступају уредбе нити крше завет који им је постављен, (него) да га испуне и буду записани као пријатељи.
22 Али ако преступе и чине нечистоћу на сваки начин, биће записани на небеским плочама као противници и биће истребљени из књиге живота, и биће записани у књизи оних који ће бити истребљени и са онима који ће бити искорењени из земље.
23 А оног дана кад синови Јаковљеви убише Сихема, записа се на небу у њихову корист да су извршили праведност и правосудност и освету над грешницима, и то је написано за благослов.
24 И доведоше Дину, сестру своју, из куће Сихемове, и заробише све што је било у Сихему, њихове овце и њихове волове и њихове магарце, и све њихово богатство и сва њихова стада, и доведоше све то Јакову, свом оцу.
25 И прекори их што су град побили мачем, јер се бојао оних који су живели у земљи, Хананејаца и Ферезејаца.

26 И страх Господњи обузе све градове око Сихема, и они не устадоше да гоне синове Јаковљеве, јер их је обузео страх.

ПОГЛАВЉЕ 31

1 А на младину у месецу рече Јаков свим људима свог дома говорећи: Очистите се и пресвуците хаљине своје, па хајдемо да устанемо и пођемо у Ветиљ, где сам му се заветовао оног дана кад сам побегао од лица Исава, брата свога, јер је био са мном и довео ме у ову земљу у миру, и одбаците стране богове који су међу вама.
2 И предадоше стране богове и оно што им је било у ушима и што им је било на вратовима, и идоле које је Рахела украла од свог оца Лавана, она их је у потпуности дала Јакову. А он их је спалио и разбио на комаде и уништио их, и сакрио их под храстом који је у земљи Сихемској.
3 И отишао је на млад месец седмог месеца у Ветил. И саградио је жртвеник на месту где је спавао, и поставио је онде стуб, и послао је поруку свом оцу Исаку да дође к њему на жртву његову, и својој мајци Ребеки.
4 А Исак рече: „Нека дође мој син Јаков, да га видим пре него што умрем."
5 И Јаков оде к свом оцу Исаку и к својој мајци Ребекки, у кућу свог оца Аврама, и узе са собом два своја сина, Левија и Јуду, и дође к свом оцу Исаку и својој мајци Ребекки.
6 И Ребека изађе са куле на предњи део да пољуби Јакова и загрли га; јер јој се дух оживе кад чу: „Ево, твој син Јаков долази"; и пољуби га.
7 И видевши његова два сина, препозна их и рекла му: „Јесу ли ово твоји синови, сине мој?" И загрлила их је и пољубила, и благословила их говорећи: „У вама ће се прославити Аврамово потомство, и ви ћете бити благослов на земљи."
8 И Јаков уђе к Исаку, оцу своме, у собу где је лежао, и његова два сина беху с њим, и узе оца свога за руку, и сагнувши се, пољуби га, и Исак се прилепи за врат сина свога Јакова, и плака на његовом врату.
9 И тама напусти очи Исакове, и он угледа два сина Јаковљева, Левија и Јуду, и рече: „Јесу ли ово твоји синови, сине мој? Јер су као ти."
10 И рече му да су то заиста његови синови: „И заиста си видео да су то заиста моји синови."
11 И они му се приближише, а он се окрену, пољуби их и обоје их загрли.
12 И дух пророчанства сиђе му у уста, и он узе Левија за десну руку, а Јуду за леву.
13 И окрену се прво Левију и поче благосиљати њега првога, и рече му: Нека Бог свих, сам Господ свих векова, благослови тебе и децу твоју кроз све векове.
14 И нека Господ да теби и потомству твоме величину и велику славу, и нека учини да ти и потомство твоје, из сваког тела, приступите Њему да служите у светилишту Његовом као анђели присуства и као свети. (Баш) као они, потомство синова твојих биће за славу и величину и светост, и нека их учини великима у све векове.
15 И биће судије и кнезови и поглавари свега потомства синова Јаковљевих; говориће реч Господњу у праведности, и судиће све судове Његове у праведности. И објавиће путеве моје Јакову и стазе моје Израиљу. Благослов Господњи биће дат у устима њиховим да благослове све потомство љубљеног.
16 Мати твоја надена је име Леви, и с правом те је назвала именом; придружићеш се Господу и бићеш друг свим синовима Јаковљевим; нека је трпеза Његова твоја, и једите с ње ти и синови твоји; и трпеза твоја нека буде пуна у све нараштаје, и храна твоја нека не посустане у све нараштаје.
17 И нека се поклоне пред тобом сви који те мрзе, и нека се искорени и пропадну сви твоји противници; и благословен нека је онај који те благосиља, и проклет сваки народ који те проклиње.
18 А Јуди рече: „Нека ти Господ да снагу и моћ да згазиш све који те мрзе; бићеш кнез, ти и један од синова твојих, над синовима Јаковљевим; нека се име твоје и име синова твојих прочу по свакој земљи и крају; тада ће се народи бојати лица твог, и сви ће се народи затрести."
19 У теби ће бити помоћ Јаковљева, и у теби ће се наћи спасење Израиљево.
20 И кад седнеш на престо славе праведности своје, биће велики мир за све потомство синова љубљеног; благословен нека је онај који те благосиља, а сви који те мрзе и муче и проклињу биће искорењени и истребљени са земље и биће проклети.
21 И окренувши се, поново га пољуби и загрли га, и веома се обрадова, јер је заиста видео синове свог сина Јакова.
22 И изађе између његових ногу, паде ничице и поклони му се, и он их благослови и одмори се онде са Исаком, својим оцем, те ноћи, и једоше и пише с радошћу.
23 И успаваше два Јаковљева сина, једнога с десне стране, а другога с леве, и то му се урачуна у праведност.
24 И Јаков исприча оцу своме све током ноћи, како му је Господ показао велику милост и како му је учинио успех на свим његовим путевима и заштитио га од сваког зла.
25 И Исак је благословио Бога свог оца Аврама, који није ускратио своју милост и своју праведност од синова свог слуге Исака.
26 А ујутру Јаков исприча оцу своме Исаку завет који је дао Господу и визију коју је видео, и да је саградио жртвеник, и да је све спремно за жртву која ће се принети пред Господом, као што се заветовао, и да је дошао да га посади на магарца.
27 А Исак рече Јакову, сину своме: „Не могу ићи с тобом, јер сам стар и не могу поднети пут; иди, сине мој, у миру; јер ми је данас сто шездесет и пет година; више нисам у стању да путујем; стави своју мајку на магарца и нека иде с тобом."
28 И знам, сине мој, да си дошао због мене, и нека је благословен овај дан у који си ме видео живог, а и ја сам видео тебе, сине мој.
29 Нека ти буде добро и испуни завет који си дао; и не одустај од свог завета; јер ћеш бити позван на одговорност због завета; зато сада пожури да га

извршиш, и нека буде задовољан Онај који је све створио, коме си се заветовао.
30 И рече Ребеки: „Иди са Јаковом, сином својим.“ И Ребека оде са Јаковом, сином својим, и Девора с њом, и дођоше у Ветиљ.
31 И Јаков се сети молитве којом га је отац његов благословио, њега и његова два сина, Левија и Јуду, и обрадова се и благослови Бога својих отаца, Аврама и Исака.
32 И рече: „Сада знам да имам вечну наду, и синови моји такође, пред Богом свих“; и тако је одређено за њих двојицу; и они то записују као вечно сведочанство њима на небеским плочама како их је Исак благословио.

ПОГЛАВЉЕ 32

1 И он преноћи у Ветилу, и Леви сања да су га поставили за свештеника Бога Вишњега, њега и синове његове довека; и пробуди се из сна свог и благослови Господа.
2 И Јаков уста рано ујутру, четрнаестог дана тог месеца, и даде десетину од свега што је дошло с њим, и од људи и од стоке, и од злата и од сваког посуђа и одеће, да, даде десетину од свега.
3 У те дане Рахела затрудне са својим сином Венијамином. Јаков изброја синове своје од себе навише, и Леви паде у део Господњи, и отац га обуче у свештеничке хаљине и напуни му руке.
4 А петнаестог дана тог месеца донесе на жртвеник четрнаест волова од говеда, двадесет осам овнова, четрдесет девет оваца, седам јагањаца и двадесет једног јарца као жртву паљеницу на жртвенику, угодну за пријатан мирис пред Богом.
5 То је био његов принос, као последица завета који је дао да ће давати десетину, с њиховим воћним приносима и њиховим жртвама пића.
6 А кад га ватра прогута, он запали тамјан на ватри над ватром, и за захвалну жртву два вола и четири овна и четири овце, четири јарца и две овце од годину дана и два јарца; и тако је чинио сваки дан седам дана.
7 И он и сви његови синови и његови људи јели су (ово) тамо с радошћу седам дана, благосиљајући и захваљујући Господу, који га је избавио из све његове невоље и који му је дао завет.
8 И даде десетак од свих чистих животиња и принесе жртву паљеницу, али нечисте животиње (не) даде Левију, сину своме, и даде му све душе људи.
9 И Леви је вршио свештеничку службу у Ветилу пре Јакова, оца свога, пре него десеторо браће своје, и био је тамо свештеник, и Јаков се заветовао; тако је вратио десетину Господу и посветио је, и постала је света Њему.
10 И због тога је на небеским плочама прописано као закон да се десетина поново једе пред Господом из године у годину, на месту које је изабрано да пребива име Његово, и овом закону нема ограничења дана заувек.
11 Ова је уредба написана да би се испуњавала из године у годину једењем друге десетине пред Господом на месту где је изабрана, и да ништа не остане од ње од ове године до следеће године.
12 Јер ће се семе јести у својој години до дана бербе семена у години, и вино до дана вина, и уље до дана његовог доба.
13 А све што од њега остане и остари, нека се сматра загађеним: нека се спали ватром, јер је нечисто.
14 И тако нека га једу заједно у светилишту и нека не дозволе да остари.
15 И сва десетина од волова и оваца биће света Господу и припадаће свештеницима његовим, и јешће је пред Њим из године у годину; јер је тако одређено и уклесано у вези са десетином на небеским плочама.
16 А следеће ноћи, двадесет другог дана овог месеца, Јаков одлучи да сагради то место и да окружи двориште зидом, и да га освети и учини светим заувек, за себе и своју децу после њега.
17 И Господ му се јави ноћу и благослови га и рече му: „Нећеш се више звати Јаков, него ће ти се звати Израел.“
18 И рече му опет: „Ја сам Господ који сам створио небо и земљу, и умножићу те и веома ћу те умножити, и цареви ће изаћи од тебе и судиће свуда где је нога синова људских ступила.“
19 И даћу потомству твоме сву земљу која је под небом, и судиће свим народима по жељама својим, и после тога ће поседовати сву земљу и наследиће је заувек.
20 И заврши разговор с њим, и отиде од њега. А Јаков гледаше док се није узнео на небо.
21 И виде у ноћној визији, и гле, анђео сиђе с неба са седам плоча у рукама својим, и даде их Јакову, и он их прочита и сазна све што је на њима написано што ће се догодити њему и синовима његовим кроз све векове.
22 И показа му све што је написано на плочама и рече му: „Не градите ово место, и не правите од њега вечно светилиште, и не живите овде; јер ово није место. Идите у дом Аврама, оца свога, и живите са Исаком, оцем својим, до дана смрти оца свога.“
23 Јер ћеш у Египту умрети у миру, и у овој земљи бићеш сахрањен са часношћу у гробу отаца својих, са Аврамом и Исаком.
24 Не бој се, јер како си видео и прочитао, тако ће све бити; и запиши све како си видео и прочитао.
25 А Јаков рече: „Господе, како могу да се сетим свега што сам прочитао и видео?“ А он му рече: „Све ћу ти подсетити.“
26 И он оде од њега, и пробуди се из сна свог, и сети се свега што је прочитао и видео, и записа све речи које је прочитао и видео.
27 И онде прослави још један дан, и принесе жртве на тај дан као и претходних дана, и назва га Додатак, јер је тај дан додат, а претходних дана назва Гозба.
28 И тако се показа да ће бити, и то је записано на небеским плочама: зато му је откривено да то треба да слави и да то дода седам дана празника.
29 И назваше га Додатак, јер је забележен међу данима празника, према броју дана у години.
30 А ноћу, двадесет трећег тог месеца, умре Девора, Ребекина дадиља, и сахранихо је испод града под храстом на реци, и он назва ово место „Река Девора“, а храст „Храст жаљења Деворе“.

31 И Ребека оде и врати се кући својој, свом оцу Исаку, а Јаков посла по њој овнове, овце и јарце да спреми оброк за његовог оца какав је желео.
32 И ишао је за својом мајком док није дошао у земљу Кабратана, и тамо се настанио.
33 А Рахела роди сина ноћу и даде му име „Син моје туге“, јер га је патила рађајући; али му отац даде име Венијамин, једанаестог дана осмог месеца, првог дана шесте недеље овог јубилеја. [2143 AM]
34 И Рахела умре онде, и би сахрањена у земљи Ефрати, то јест Витлејему, и Јаков подиже споменик на Рахелином гробу, на путу изнад њеног гроба.

ПОГЛАВЉЕ 33

1 Јаков оде и настани се јужно од Магдаладрефа. И дође к свом оцу Исаку, он и његова жена Лија, за младог месеца десетог месеца.
2 И Рувим је видео Валу, Рахелину слушкињу, конкубину свог оца, како се купа у води на скривеном месту, и заволео ју је.
3 И сакри се ноћу, и уђе у кућу Вале, и нађе је где спава сама на кревету у својој кући.
4 И он лега с њом, а она се пробуди и виде, и гле, Рувим лежи с њом у кревету, и она откри руб свог покривача и ухвати га, и повика, и откри да је то Рувим.
5 И она се постиде због њега, и пусти руку од њега, и он побегне.
6 И она је због тога веома туговала и никоме то није рекла.
7 А кад се Јаков врати и потражи је, она му рече: „Нисам чиста због тебе, јер сам се оскврнила пред тобом; јер ме је Рувим оскврнио и лежао је са мном ноћу, а ја сам спавала и нисам открила док ми није открио скут и спао са мном.“
8 Јаков се веома разгневи на Рувима јер је спавао са Валом, јер је открио скут његовог оца.
9 И Јаков јој се више није приближавао јер ју је Рувим оскрнавио. А сваки човек који открије скут оца свог, дело је веома зло, јер је гнусан пред Господом.
10 Зато је написано и прописано на небеским плочама да човек не сме да лежи са женом свог оца и да не открива скута свог оца, јер је то нечисто: сигурно ће умрети заједно, човек који легне са женом свог оца и жена, јер су учинили нечистоћу на земљи.
11 И ништа нечисто неће бити пред Богом нашим у народу који је Он изабрао за себе у посед.
12 И опет, писано је други пут: „Проклет био онај који легне са женом оца свога, јер је открио срамоту оца свога.“ И сви свети Господњи рекоше: „Нека буде тако, нека буде тако.“
13 А ти, Мојсије, заповеди синовима Израиљевим да држе ову реч; јер то повлачи за собом казну смрти; и нечисто је, и нема искупљења довека да се искупи човек који је то починио, него да буде погубљен и заклан, и каменован, и искорењен из народа Бога нашег.
14 Јер ниједном човеку који то чини у Израелу није дозвољено да остане жив ни један дан на земљи, јер је гнусан и нечист.
15 И нека не говоре: Рувим је добио живот и опроштење након што је спавао са конкубином свог оца, и њој такође, иако је имала мужа, и њен муж Јаков, његов отац, био је још жив.
16 Јер до тада није објављена уредба и суд и закон у својој потпуности за све, него у твојим данима (откривен је) као закон времена и дана, и вечни закон за вечне нараштаје.
17 И за овај закон нема краја дана, нити откупљења за њега, него обоје морају бити искорењени из народа: оног дана када су га починили, побиће их.
18 А ти, Мојсије, напиши то за Израиља да би то држали и чинили по овим речима, и не би учинили грех који доводи до смрти; јер је Господ, Бог наш, судија, који не гледа на кога су лични и не прима даре.
19 И реци им ове речи завета, да чују и држе их се, и да се чувају њих, да не буду истребљени и искорењени из земље; јер су нечистота, гнусоба, скврна и оскврнање сви који то чине на земљи пред нашим Богом.
20 И нема већег греха од блуда који чине на земљи; јер је Израиљ свети народ Господу Богу своме, и народ наслеђа, и свештенички и царски народ и за (Његово) власништво; и неће се појавити таква нечистота усред светог народа.
21 А треће године ове шесте недеље [2145 AM] Јаков и сви његови синови отидоше и настанише се у кући Аврама, близу Исака његовог оца и Ревеке његове мајке.
22 А ово беху имена синова Јаковљевих: првенац Рувим, Симеон, Леви, Јуда, Исахар, Завулон, синови Лијини; а синови Рахелини, Јосиф и Венијамин; а синови Валхини, Дан и Нефталим; а синови Зилпини, Гад и Асир; и Дина, кћи Лијина, једина кћи Јаковљева.
23 И дођоше и поклонише се Исаку и Ребеки, и кад их видеше, благословише Јакова и све синове његове, и Исак се веома обрадова, јер виде синове Јакова, свог млађег сина, и благослови их.

ПОГЛАВЉЕ 34

1 А шесте године ове недеље овог четрдесет четвртог јубилеја [2148 AM] Јаков посла своје синове да пасу овце своје, и своје слуге с њима на пашњаке Сихемске.
2 И седам краљева Аморејаца окупило се против њих да их побију, сакривши се под дрвећем и ухвативши њихову стоку као плен.
3 А Јаков и Леви и Јуда и Јосиф беху у кући са Исаком, оцем својим; јер му беше дух жалостан, и не могоше га оставити; а Венијамин беше најмлађи, и зато остаде са оцем својим.
4 И дођоше краљ(еви) Тафуа и краљ(еви) Аресе, и краљ(еви) Серагана, и краљ(еви) Села, и краљ(еви) Гааса, и краљ Ветерона, и краљ Маанисакира, и сви они који живе у овим планинама (и) који живе у шумама у земљи Хананској.
5 И јавише Јакову говорећи: „Ево, цареви Аморејаца опколили су синове твоје и опљачкали су им стада.“
6 И устаде из куће своје, он и његова три сина и све слуге његовог оца и његове сопствене слуге, и крену против њих са шест хиљада људи, који носе мачеве.
7 И поби их на пашњацима Сихемским, и протера оне који беже, и поби их оштрицом мача, и поби Аресу и

Тафуа и Сарегана и Села и Аманисакира и Гагаса, и поврати његова стада.
8 И надвлада их и наметну им данак да му плаћају данак, пет плодова своје земље, и сагради Робел и Тамнатарес.
9 И врати се у миру и склопи мир с њима, и они му постадоше слуге до дана кад он и његови синови сиђоше у Египат.
10 А седме године ове недеље [2149 AM] посла Јосифа да се распита о добробити своје браће из своје куће у земљу Сихем, и нађе их у земљи Дотан.
11 И поступише издајнички с њим и сковаше заверу против њега да га убију, али се предомислише, продадоше га исмаилским трговцима, а они га одведоше у Египат, и продадоше га Потифару, евнуху фараоновом, главном кувару, свештенику града Елева.
12 А синови Јаковљеви заклаше јаре, и умочише Јосифову хаљину у крв, и послаше је Јакову оцу своме десетог дана седмог месеца.
13 И туговао је целу ноћ, јер су му то донели увече, и обузе га грозница од туге због смрти, и рече: „Зла звер је прождерла Јосифа“; и сви чланови његовог дома [туговаху с њим тог дана, и туговаху и туговаху с њим целог тог дана.
14 И његови синови и његова кћи устадоше да га утеше, али он не хтеде да се утеши због свог сина.
15 Тог дана Вала чу да је Јосиф погинуо, и умре оплакујући га, и живела је у Кафратефу, а и Дина, његова кћи, умре након Јосифове смрти.
16 И дођоше ове три жалости на Израиља у једном месецу. И сахранихо Валу наспрам Рахелиног гроба, и Дину, његову кћер, сахранихо онде.
17 И оплакивао је Јосифа годину дана и није престајао, јер је рекао: „Пусти ме да сиђем у гроб оплакујући сина свог.“
18 Зато је одређено за децу Израиљеву да се понижавају десетог дана седмог месеца - на дан када је вест која га је натерала да плаче за Јосифом дошла до његовог оца Јакова - да се тада очисте младим јаретом десетог дана седмог месеца, једном годишње, за своје грехе; јер су ожалостили наклоност свог оца према Јосифу, његовом сину.
19 И овај дан је одређен да на тај дан тугују због својих грехова, и због свих својих преступа и због свих својих грешака, како би се могли очистити тог дана једном годишње.
20 А пошто Јосиф погину, синови Јаковљеви узеше себи жене. Име Рувимове жене беше Ада; а име Симеонове жене беше Адлбаа, Хананка; а име Левијеве жене беше Мелка, од кћери Арама, од потомства синова Тариних; а име Јудине жене беше Бетасуел, Хананка; а име Исахарове жене беше Езака; а име Завулонове жене беше Ниман; а име Данове жене беше Егла; а име Нефталимове жене беше Расу из Месопотамије; а име Гадове жене беше Мака; а име Асирове жене беше Ијона; а име Јосифове жене беше Асенета Египћанка; а име Венијаминове жене беше Ијасака.
21 Симеон се покаја и узе другу жену из Месопотамије, као своју браћу.

ПОГЛАВЉЕ 35

1 А прве године прве недеље четрдесет петог јубилеја [2157 AM] Ребека позва Јакова, сина свога, и заповеди му због оца његовог и због брата његовог, да их поштује све дане живота свога.
2 А Јаков рече: „Учинићу све како си ми заповедио, јер ће ми то бити част и величина и праведност пред Господом, да их поштујем.“
3 И ти, мајко, знаш од мог рођења до данас, сва моја дела и све што је у мом срцу, да увек мислим добро о свима.
4 И како да не учиним ово што си ми заповедио, да поштујем оца свог и брата свог!
5 Реци ми, мајко, какву си изопаченост видела у мени, и ја ћу се окренути од ње, и милост ће бити на мени.
6 А она му рече: „Сине мој, нисам видела у теби свег свог живота никаквог злог, него (само) праведна дела. Ипак ћу ти рећи истину, сине мој: умрећу ове године и нећу преживети ову годину у свом животу; јер сам у сну видела дан своје смрти да нећу живети дуже од сто педесет пет година: и ево, навршила сам све дане свог живота које ми је остало да живим.“
7 А Јаков се насмеја речима своје мајке, јер му је мајка рекла да ће умрети; а она је седела насупрот њега у пуној снази, и није била немоћна у снази својој; јер је улазила и излазила и гледала, и зуби су јој били јаки, и никаква болест је није дотакла свих дана њеног живота.
8 А Јаков јој рече: „Блажен сам мени, мајко, ако се дани моји приближе данима твог живота, и снага моја остане са мном као и снага твоја; и нећеш умрети, јер се празно шалиш са мном због своје смрти.“
9 И она уђе к Исаку и рече му: „Једну молбу ти упућујем: закуни Исава да неће наудити Јакову нити ће га прогонити с непријатељством; јер знаш да су Исавове мисли изопачене од његове младости и да у њему нема добра; јер жели да га убије после твоје смрти.
10 И ти знаш све што је учинио од дана кад је Јаков, брат његов, отишао у Харан до данас; како нас је оставио свим срцем својим и учинио нам зло; узео је твоја стада себи и однео све твоје имање испред тебе.
11 И када смо га преклињали и молили за оно што је наше, он је поступио као човек који се сажаљева према нама.
12 И огорчен је на тебе јер си благословио Јакова, свог савршеног и праведног сина; јер у њему нема зла него само доброта, и откако је дошао из Харана до данас, није нас ништа украо, јер нам увек доноси све у своје време и радује се свим срцем када узмемо из његових руку и он нас благосиља, и није се одвајао од нас откако је дошао из Харана до данас, и стално остаје с нама код куће, поштујући нас.
13 А Исак јој рече: „И ја знам и видим дела Јакова који је с нама, како нас поштује свим срцем својим; али сам раније волео Исава више него Јакова, јер је био првенац; а сада волим Јакова више него Исава, јер је учинио многа зла дела, и нема праведности у њему, јер су сви његови путеви неправда и насиље [и нема праведности око њега].“

14 А сада је моје срце узнемирено због свих његових дела, и ни он ни његово потомство неће се спасти, јер ће они бити истребљени са земље и искорењени испод неба, јер је напустио Бога Аврамовог и пошао за његовим женама и за њиховом нечистоћом и за њиховом грешком, он и његова деца.
15 И ти ми наређујеш да га закунем да неће убити Јакова, брата свог; чак и ако се закуне, неће се држати своје заклетве и неће чинити добро него само зло.
16 Али ако хоће да убије Јакова, брата свог, биће предат у Јаковљеве руке, и неће побећи из његових руку, [јер ће пасти у његове руке.]
17 И не бој се због Јакова; јер је чувар Јаковљев велики и моћан и поштован и хваљен више него чувар Исава.
18 И Ребека посла и позове Исава, и он дође к њој, а она му рече: „Сине мој, имам једну молбу коју желим да ти упутим, и обећај да ћеш је извршити, сине мој.“
19 А он рече: „Учинићу све што ми кажеш и нећу одбити твоју молбу.“
20 А она му рече: „Молим те да ме на дан моје смрти примиш и сахраниш близу Саре, мајке твог оца, и да се ти и Јаков волите једно друго и да ниједан не желите зло другоме, већ само узајамну љубав, и (тако) ћете напредовати, синови моји, и бити поштовани усред земље, и ниједан непријатељ се неће радовати због вас, и бићете благослов и милост у очима свих оних који вас воле.“
21 А он рече: „Учинићу све што си ми рекао и сахранићу те на дан твоје смрти близу Саре, мајке мог оца, као што си желео да њене кости буду близу твојих костију.“
22 И Јакова, брата свога, љубићу више од сваког тела; јер немам брата на целој земљи осим њега самога; и то није велика заслуга за мене ако га љубим; јер је он брат мој, и заједно смо посејани у твом телу, и заједно смо изашли из твоје утробе; и ако не љубим брата свога, кога ћу љубити?
23 И ја те лично молим да охрабриш Јакова у вези мене и мојих синова, јер знам да ће он сигурно бити краљ нада мном и мојим синовима, јер оног дана када га је мој отац благословио, учинио га је вишим, а мене нижим.
24 И кунем ти се да ћу га волети и да му нећу желети зла све дане живота свога, него само добро.
25 И закле јој се у вези свега тога. И она позове Јакова пред Исава и даде му заповести као што је рекла Исаву.
26 А он рече: „Учинићу што ти је воља; веруј ми да од мене ни од синова мојих неће доћи зло против Исава, и ја нећу бити први ни у чему осим само у љубави.“
27 И једоше и пише она и синови њени те ноћи, и умре, имавши три јубилеја, једну недељу и једну годину, те ноћи, и њена два сина, Исав и Јаков, сахранихо је у двострукој пећини близу Саре, мајке свог оца.

ПОГЛАВЉЕ 36

1 А шесте године ове недеље [2162 АМ] Исак позва своја два сина Исава и Јакова, и они дођоше к њему, и он им рече: „Синови моји, идем путем својих отаца, у вечни дом где су моји оци.“
2 Зато ме сахраните близу Аврама, оца мог, у двострукој пећини на пољу Ефрона Хетита, где је Аврам купио гробницу да ме сахрани; у гробници коју сам себи ископао, онде ме сахраните.
3 И ово вам заповедам, синови моји, да чините праведност и право на земљи, да би Господ на вас извршио све што је Господ рекао да ће учинити Авраму и његовом потомству.
4 И љубите једни друге, синови моји, браћу своју као човек који љуби своју душу, и нека сваки тражи оно што може користити свом брату, и нека раде заједно на земљи; и нека љубе једни друге као своје сопствене душе.
5 А што се тиче питања о идолима, заповедам вам и саветујем вас да их одбаците и мрзите, и не волите их, јер су пуни обмане за оне који им се клањају и за оне који им се клањају.
6 Сећајте се, синови моји, Господа Бога Аврама, оца вашега, и како сам му се и ја клањао и служио му у праведности и радости, да вас умножи и повећа ваше потомство као звезде на небу у мноштву, и да вас утврди на земљи као биљку праведности која се неће искоренити кроз све нараштаје довека.
7 А сада ћу вас заклети великом заклетвом – јер нема веће заклетве од оне, славне и поштоване и велике и сјајне и дивне и моћне, која је створила небеса и земљу и све заједно – да ћете га се бојати и клањати му се.
8 И да ће сваки љубити брата свога с љубављу и праведношћу, и да нико неће желети зло против брата свога од сада па заувек, све дане живота свога, да бисте напредовали у свим делима својим и да не бисте били уништени.
9 А ако ко од вас смишља зло против свог брата, знајте да ће од сада свако ко смишља зло против свог брата пасти у његове руке и бити искорењен из земље живих, и његово потомство биће истребљено под небом.
10 Али у дан немира и проклетства и гнева и гнева, пламтећим прождирућим огњем као што је спалио Содому, тако ће спалити његову земљу и његов град и све што је његово, и биће избрисан из књиге поуке синова људских, и неће бити записан у књизи живота, него у ономе што је одређено за уништење, и отићи ће у вечно проклетство; тако да се њихова осуда увек обнавља у мржњи и проклетству и гневу и муци и негодовању и пошастима и болестима заувек.
11 Кажем вам и сведочим вам, синови моји, према суду који ће доћи на човека који жели да повреди свог брата.
12 И тог дана подели сву своју имовину између њих двојице, и већи део даде прворођеном, и кулу и све што је било око ње, и све што је Аврам поседовао код Бунара заклетве.
13 И рече: „Овај већи део даћу прворођеном.“
14 А Исав рече: „Продао сам Јакову и дао сам своје првенство Јакову; нека се да њему, а ја немам ни речи да кажем о томе, јер је његово.“
15 А Исак рече: „Нека је благослов на вама, синови моји, и на потомству вашем данас, јер сте ми дали покој, и срце моје није болно због првенства, да не учиниш зло због њега.“
16 Нека Свевишњи Бог благослови човека који чини правду, њега и његово потомство довека.

17 И сврши заповести и благослове их, и једоше и пише заједно пред њим, и он се обрадова што беше једнодушност међу њима, и отидоше од њега и одморише се тог дана и спаваху.
18 И Исак је тог дана заспао у свом кревету радујући се; и заспа вечним сном, и умре сто осамдесет година стар. Навршио је двадесет пет недеља и пет година; и сахранише га његова два сина, Исав и Јаков.
19 И Исав оде у земљу едомску, у планине Сеир, и онде се настани.
20 Јаков је живео у планинама Хевронским, у кули земље у којој је боравио његов отац Авраам, и клањао се Господу свим срцем својим и по видљивим заповестима, као што је Он поделио дане његових нараштаја.
21 А његова жена Лија умре четврте године друге недеље четрдесет петог јубилеја, [2167 АМ], и он ју је сахрани у двострукој пећини близу Ребеке, његове мајке, лево од гроба Саре, мајке његовог оца.
22 И сви њени синови и његови синови дођоше да с њим оплакују његову жену Лију и да га утеше због ње, јер ју је оплакивао јер ју је веома волео након што је умрла њена сестра Рахела;
23 Јер је била савршена и праведна у свим својим путевима и поштовала је Јакова, и свих дана док је живела с њим није чуо из њених уста грубу реч, јер је била кротка и мирна, праведна и часна.
24 И сети се свих њених дела која је учинила за живота свога и веома је оплакиваше, јер ју је волео свим срцем својим и свом душом својом.

ПОГЛАВЉЕ 37

1 А на дан кад умре Исак, отац Јакова и Исава, [2162 АМ] Исавови синови чуше да је Исак дао део старијег свом млађем сину Јакову и веома се разгневише.
2 И препирали су се са оцем својим говорећи: „Зашто је твој отац дао Јакову део старијег, а тебе је превидео, премда си ти старији, а Јаков млађи?“
3 А он им рече: „Зато што сам продао своје првенство Јакову за малу количину сочива, и оног дана када ме је отац послао да ловим и уловим и да му донесем нешто да једе и благослови ме, он је дошао лукаво и донео мом оцу храну и пиће, и отац га је благословио и ставио ме под његову руку.“
4 А сада нас је отац наш натерао да се закунемо, мене и њега, да нећемо међусобно смишљати зло, ни против његовог брата, и да ћемо остати у љубави и миру сваки са својим братом и да нећемо покварити своје путеве.
5 А они му рекоше: „Нећемо те послушати да склопиш мир с њим, јер је наша снага већа од његове снаге, и ми смо јачи од њега; поћи ћемо на њега и убићемо га, и уништити њега и синове његове. А ако не пођеш с нама, и теби ћемо нанети зло.“
6 А сада нас послушајте: Пошаљимо људе у Арам и Филистеју и Моав и Амон, и изаберимо себи изабране људе који су ватрени за борбу, и идимо против њега и боримо се с њим, и истребимо га са земље пре него што ојача.
7 А отац им рече: „Не идите и не ратујте с њим да не паднете пред њим.“
8 А они му рекоше: „Тако си радио од младости до данас, и стављаш врат свој под његов јарам.“
9 Нећемо слушати ове речи.’ И послаше у Арам и у Адурам пријатељу свог оца, и унајмише с њима хиљаду ратника, одабраних ратника.
10 И дођоше им из Моава и од синова Амонових, они који су били најмљени, хиљаду изабраних људи, и из Филистеје, хиљаду изабраних ратника, и из Едома и од Хореја хиљаду изабраних ратника, и из Китима, јунаци ратници.
11 А они рекоше оцу своме: Иди с њима и води их, иначе ћемо те убити.
12 И испуни се гневом и негодовањем видевши да га синови његови терају да иде пред њима и да их поведе против Јакова, брата његовог.
13 Али после се сети свег зла које је било скривено у његовом срцу против Јакова, свог брата; и није се сетио заклетве којом се заклео свом оцу и својој мајци да неће смишљати никакво зло до краја живота свог против Јакова, свог брата.
14 И упркос свему томе, Јаков није знао да иду против њега у битку, и оплакивао је Лију, своју жену, све док се нису приближили сасвим близу куле са четири хиљаде ратника и одабраних ратника.
15 А људи из Хеврона послаше к њему поручивши: „Ево, твој брат је дошао на тебе да се бори с тобом, са четири хиљаде људи опасаних мачем, који носе штитове и оружје.“ Јер су више волели Јакова него Исава. Тако су му јавили; јер је Јаков био дарежљивији и милосрднији човек од Исава.
16 Али Јаков није веровао док се нису сасвим приближили кули.
17 И затвори капије куле; и стаде на бедеме и рече свом брату Исаву и рече: „Племенита је утеха којом си дошао да ме утешиш због моје жене која је умрла. Је ли то заклетва којом си се заклео свом оцу и својој мајци пре него што су умрли? Прекршио си заклетву, и у тренутку када си се заклео свом оцу, осуђен си.“
18 А Исав одговори и рече му: „Ни синови људски ни звери земаљске немају заклетву праведности којом би се заклели (важећу заклетву) заувек; него сваки дан смишљају зло једни против других и како би сваки могао убити свог противника и непријатеља.“
19 И мрзиш мене и децу моју заувек. И нема поштовања везе братства с тобом.
20 Чуј ове речи које ти објављујем: Ако вепар може да промени кожу и да му чекиње буду меке као вуна, или ако може да му рогови изникну на глави као рогови јелена или овце, тада ћу поштовати везу братства с тобом, и ако се дојке одвоје од мајке, јер ми ниси био брат.
21 И ако вукови склопе мир са јагњадима тако да их не прождиру нити им чине насиље, и ако им срца буду наклоњена у добро, тада ће у мом срцу бити мир према теби.
22 А ако лав постане пријатељ вола и склопи мир с њим, и ако буде свезан под исти јарам с њим и оре с њим, тада ћу склопити мир с тобом.
23 А кад гавран постане бео као раза, тада знај да сам те волео и да ћу с тобом склопити мир, искоренићеш се,

и синови ће ти бити искорењени, и неће бити мира за тебе.'
24 А кад Јаков виде да је он злонамерно настројен према њему свим срцем својим и свом душом својом да га убије, и да је скочио као дивља свиња која се напада на копље, пробија га и убија, и не узмиче од њега;
25 Тада рече својима и својим слугама да нападну њега и све његове пратиоце.

ПОГЛАВЉЕ 38

1 А после тога Јуда рече Јакову, свом оцу, и рече му: „Затегни лук свој, оче, и испалите стреле своје и обори противника и убиј непријатеља; и нека ти буде сила, јер нећемо убити твог брата, јер је такав као ти, и он је као ти; хајде да му одамо (ту) част.“
2 Тада Јаков затеже лук свој и одапну стрелу и погоди Исава, његовог брата (у десну груд) и уби га.
3 И поново одапе стрелу и погоди Адорана Арамејца у леву страну груди, и погура га уназад и уби га.
4 И тада изађоше Јаковљеви синови, они и њихове слуге, делећи се у чете на четири стране куле.
5 А Јуда изађе напред, и Нефталим и Гад с њим и педесет слугу с њим на јужној страни куле, и побише све које нађоше пред собом, и нико од њих не побегне.
6 Леви и Дан и Асир изађоше на источну страну куле, и педесет људи с њима, и побише ратнике Моава и Амона.
7 А Рувим, Исахар и Завулон изађоше на северну страну куле, и педесет људи с њима, и побише филистејске ратнике.
8 А Симеон и Венијамин и Енох, син Рувимов, изађоше на западну страну куле, и педесет људи с њима, и побише Едомце и Хорејаца четири стотине људи, храбрих ратника; а шест стотина побегоше, и четири сина Исавова побегоше с њима, и оставише оца свог да лежи убијен, као што је пао на брду које је у Адураму.
9 А синови Јаковљеви пођоше за њима до планина Сеир. Јаков сахрани брата свог на брду које је у Адураму, а сам се врати кући својој.
10 А синови Јаковљеви су јако навалили на синове Исавове у планинама Сеирским, и савили су им вратове, тако да су постали слуге синова Јаковљевих.
11 И послаше оцу своме (да пита) да ли да склопе мир с њима или да их убију.
12 Јаков посла поруку својим синовима да склопе мир, и они склопише мир с њима и ставише на њих јарам ропства, тако да су плаћали данак Јакову и његовим синовима заувек.
13 И наставили су да плаћају данак Јакову све до дана када је сишао у Египат.
14 И синови Едома се нису ослободили јарма ропства који су им наметнули дванаест синова Јаковљевих до данас.
15 А ово су краљеви који су владали у Едому пре него што је владао било који краљ над синовима Израиљевим [до данас] у земљи Едомској.
16 А Балак, син Веоров, владаше у Едому, а име његовог града беше Данава.
17 И Балак умре, а Јовав, син Заре из Босера, завлада на његово место.
18 И Јовав умре, а Асам, из земље Теман, зацари се на његово место.
19 Асам умре, а Адат, син Варадов, који погуби Мадијанце на пољу Моавском, завлада на његово место, а име његовог града беше Авит.
20 И Адат умре, а Салман, из Амасеке, завлада на његово место.
21 И умре Салман, а Саул из Раабота (крај реке) зацари се на његово место.
22 И Саул умре, а Баелунан, син Ахборов, завлада уместо њега.
23 И умре Баелунан, син Ахборов, и Адат завлада на његово место, а име његове жене беше Маитабита, кћи Матарете, кћери Метабедзава.
24 Ово су краљеви који су владали у земљи Едом.

ПОГЛАВЉЕ 39

1 Јаков је живео у земљи где је отац његов боравио, у земљи Хананској. Ово су Јаковљеви нараштаји.
2 А Јосиф је имао седамнаест година кад га одведоше у земљу египатску, и купи га Потифар, евнух фараонов, главни кувар.
3 И постави Јосифа над свим својим домом, и благослов Господњи дође на дом Египћанина због Јосифа, и Господ му даде успех у свему што је чинио.
4 И Египћанин предаде све у руке Јосифа, јер виде да је Господ с њим и да му Господ даје успех у свему што чини.
5 А Јосифов изглед беше леп [и веома леп беше његов изглед], и жена његовог господара подиже очи своје и угледа Јосифа, и заволе га и мољаше га да легне с њом.
6 Али он не предаде душу своју, и сети се Господа и речи које је Јаков, његов отац, читао из речи Аврамових, да нико не сме да чини блуд са женом која има мужа; да је за њега казна смрти одређена на небесима пред Богом Вишњим, и грех ће бити записан против њега у вечним књигама заувек пред Господом.
7 Јосиф се сетио тих речи и одбио да легне с њом.
8 И она га је молила годину дана, али он је одбио и није хтео да је послуша.
9 Али она га је загрлила и чврсто га држала у кући да би га присилила да легне с њом, и затворила је врата куће и чврсто га држала; али он је оставио своју хаљину у њеним рукама, провалио кроз врата и побегао напоље од ње.
10 А жена виде да неће да легне с њом, и оклевета га пред господарем његовим говорећи: „Твој слуга Јеврејин, кога волиш, хтео је да ме присили да легне са мном; али кад сам подигла глас, он је побегао и оставио своју хаљину у мојим рукама кад сам га ухватила, и он је разбио врата.“
11 А Египћанин виде Јосифову хаљину и разбијена врата, и чу речи своје жене, и баци Јосифа у тамницу, где су били затвореници које је цар затворио.
12 И он беше тамо у затвору; и Господ даде Јосифу милост у очима заповедника затворских стражара и сажаљење пред њим, јер виде да је Господ с њим и да Господ чини да све што чини успева.

13 И он му је предао све у руке, а начелник тамничких стражара није знао ништа што је било с њим, јер је Јосиф све чинио, а Господ је то усавршавао.
14 И остаде тамо две године. У то време фараон, цар египатски, разгневи се на своја два евнуха, на главног пехарника и на главног пекара, и баци их у затвор у кућу главног кувара, у тамницу где је био чуван Јосиф.
15 А начелник тамничких стражара постави Јосифа да им служи; и он служи пред њима.
16 И обојица сањаху сан, главни пехарник и главни пекар, и испричаше га Јосифу.
17 И како им је протумачио, тако им се и догоди, и фараон врати главног пехарника на његову дужност, а (главног) пекара уби, као што им је Јосиф протумачио.
18 Али главни пехарник заборави Јосифа у затвору, иако му је рекао шта ће му се догодити, и није се сетио да обавести фараона како му је Јосиф рекао, јер је заборавио.

ПОГЛАВЉЕ 40

1 У то време фараон је сањао два сна у једној ноћи о глади која је требало да буде у целој земљи. Пробуди се из сна и позва све тумаче снова који су били у Египту и врачаре, и исприча им своја два сна, али они нису могли да их протумаче.
2 Тада се главни пехарник сети Јосифа и говори о њему цару, и он га изведе из затвора, и он му сања своја два сна.
3 И рече пред фараоном да су његова два сна била један, и рече му: „Доћи ће седам година (у којима ће бити) изобиље по целој земљи египатској, а после тога седам година глади, такве глади какве није било у целој земљи.“
4 А сада нека фараон постави надзорнике по целој земљи египатској, и нека сакупљају храну у сваком граду за дане година изобиља, да буде хране за седам година глади, и земља неће пропасти од глади, јер ће бити веома тешка.
5 И даде Господ Јосифу милост и милост у очима фараона, и фараон рече својим слугама: „Нећемо наћи тако мудрог и разумног човека као што је овај човек, јер је дух Господњи с њим.“
6 И постави га другим у целом свом царству и даде му власт над целим Египтом, и натера га да се вози у другим фараоновим колима.
7 И обуче га у бисонске хаљине, и стави му златни ланац око врата, и (гласник) прогласи пред њим 'Ел Ел ва Абирер', и стави му прстен на руку и постави га за владара над свим својим домом, и узвиси га, и рече му: 'Само на престолу бићу већи од тебе.'
8 И Јосиф владаше целом земљом Египтом, и сви фараонови кнезови и све његове слуге и сви који су обављали цареве послове волели су га, јер је ходао у праведности, јер није био поносан нити охол, и није гледао на кога је ко, нити је примао даре, него је судио у праведности свим људима земље.
9 И земља Египатска беше у миру пред фараоном због Јосифа, јер Господ беше с њим и даде му милост и милост свим његовим нараштајима пред свима који га познаваху и онима који чуху за њега, и фараоново царство беше добро уређено, и не беше сатане ни злог човека (у њему).
10 И цар надене Јосифу име Сефантифанс, и даде Јосифу за жену кћер Потифарову, кћер свештеника из Хелиопоља, главног кувара.
11 А оног дана кад је Јосиф стао пред фараона, имао је тридесет година [када је стао пред фараона].
12 А те године умре Исак. И догоди се као што је Јосиф рекао у тумачењу своја два сна, као што је рекао, би седам година изобиља по целој земљи египатској, и земља египатска роди обилно, једну меру (дајући) хиљаду осамсто мера.
13 И Јосиф је сакупљао храну у сваком граду док се нису наситили жита, тако да га више нису могли бројати и мерити због његовог мноштва.

ПОГЛАВЉЕ 41

1 А у четрдесет петом јубилеју, у другој недељи, (и) у другој години, [2165 AM] Јуда узе за свог првенца Ера жену из кћери Арамових, по имену Тамар.
2 Али он је мрзео и није легао с њом, јер му је мајка била од кћери хананских, и хтео је да узме жену од рођака своје мајке, али му Јуда, његов отац, није допустио.
3 А овај Ер, првенац Јудин, био је зао, и Господ га је убио.
4 А Јуда рече Онану, брату своме: „Уђи к жени брата свога и испуни дужност шута свога, и подигни потомство брату своме.“
5 Онан је знао да потомство неће бити његово, (него) само његовог брата, па је ушао у кућу жене свог брата и просуо семе по земљи, и био је зао у очима Господа, и Он га је убио.
6 А Јуда рече Тамари, снаји својој: „Остани удовица у кући оца свога док Шела, син мој, не одрасте, па ћу те му дати за жену.“
7 И он је одрастао; али Бедсуел, Јудина жена, није дозволила свом сину Шелу да се ожени. И Бедсуел, Јудина жена, умре [2168 AM] пете године ове недеље.
8 А шесте године Јуда оде горе да стриже своје овце у Тимни. [2169 AM] И рекоше Тамари: „Ево, твој таст иде горе у Тимну да стриже своје овце.“
9 И она скиде своју удовичку одећу, стави вео и украси се, и седе на вратима поред пута за Тимну.
10 А кад Јуда иђаше путем, нађе је и помисли да је блудница, па јој рече: „Пусти ме да уђем к теби.“ А она му рече: „Уђи!“ И он уђе.
11 А она му рече: „Дај ми плату.“ А он јој рече: „Немам ништа у руци осим прстена који је на мом прсту, огрлице и штапа који је у мојој руци.“
12 А она му рече: „Дај ми док ми не пошаљеш плату.“ А он јој рече: „Послаћу ти јаре.“ И даде јој их, и уђе к њој, и она затрудне с њим.
13 А Јуда оде к својим овцама, а она оде у кућу свог оца.
14 А Јуда посла јаре по свом пастиру, Одуламитцу, али је не нађе; и упита људе у том месту говорећи: „Где је блудница која је била овде?“ А они му рекоше: „Нема овде блуднице са нама.“

15 И врати се и обавести га, и рече му да је није нашао: „Питао сам људе у том месту, и они ми рекоше: 'Овде нема блуднице.'“

16 А он рече: „Нека их задржи да не постанемо предмет подсмеха.“ А кад наврши три месеца, постаде јасно да је трудна, и јавише Јуди говорећи: „Ево, Тамара, твоја снаха, затруднела је од блуда.“

17 А Јуда оде у кућу свог оца и рече свом оцу и својој браћи: „Изведите је напоље и нека је спале, јер је учинила нечистоћу у Израиљу.“

18 А кад је изведоше да је спале, она посла свом свекру прстен и огрлицу и штап, говорећи: „Разазнај чије је ово, јер сам од њега трудна.“

19 А Јуда то призна и рече: „Тамара је праведнија од мене.“

20 И зато нека је не спаљују.’ И због тога није дата Шели, и он јој се више није приближио.

21 А после тога роди два сина, Переза [2170 AM] и Зару, седме године ове друге недеље.

22 И тада се наврши седам година плодности, о којима је Јосиф говорио фараону.

23 И Јуда призна да је дело које је учинио било зло, јер је спавао са својом снахом, и сматрао је то гнусним у својим очима, и призна да је преступио и залутао, јер је открио скут свог сина, и поче да тугује и да се моли пред Господом због његовог преступа.

24 И рекосмо му у сну да му је опроштено јер се усрдно молио и туговао, и више то није починио.

25 И добио је опроштај јер се окренуо од свог греха и од свог незнања, јер је много преступио пред нашим Богом; и свако ко тако поступа, свако ко лежи са својом таштом, нека га спале ватром да би могао да сагори у њој, јер је на њима нечистота и оскврна, ватром нека их спале.

26 И заповеди синовима Израиљевим да међу њима не буде нечистоће, јер свако ко легне са својом снахом или са својом свекрвом учинио је нечистоћу; нека ватром спале човека који је легао с њом, а тако и жену, и Он ће одвратити гнев и казну од Израиља.

27 А Јуди рекосмо да његова два сина нису спавала с њом, и због тога је његово потомство утврђено за другу генерацију и неће бити искорењено.

28 Јер је у простоти ока отишао и тражио казну, наиме, према пресуди Аврамовој, коју је заповедио својим синовима, Јуда је тражио да је спали ватром.

ПОГЛАВЉЕ 42

1 А прве године треће недеље четрдесет петог јубилеја поче глад да долази у земљу [2171 AM], и киша је одбила да пада на земљу, јер ниједна није пала.

2 И земља је постала неплодна, али у земљи Египатској је било хране, јер је Јосиф сакупио семе земље у седам година обиља и сачувао га.

3 И Египћани дођоше к Јосифу да им да храну, и он отвори магацине где је било жито из прве године, и прода га људима те земље за злато.

4 <Глад је била веома јака у земљи Хананској>, и Јаков чу да има хране у Египту, и посла својих десет синова да му набаве храну у Египту; али Венијамина не посла, и <десет Јаковљевих синова> стигоше <у Египат> међу онима који су ишли (тамо).

5 И Јосиф их препозна, али они њега не препознаше, и он им се обрати и испитиваше их, и рече им: „Нисте ли шпијуне и нисте ли дошли да извидите прилазе земљи?“ И затвори их.

6 А после тога их је поново пустио на слободу, а Симеона је задржао самог и отпустио његову деветоро браће.

7 И напуни им вреће житом, и стави им злато у вреће, а они нису знали.

8 И заповеди им да доведу свог млађег брата, јер му рекоше да им је отац жив и да им је млађи брат.

9 И отишли су из земље египатске и дошли у земљу ханански; и испричали су оцу своме све што их је снашло, и како им је господар земље грубо говорио и ухватио Симеона док не доведу Венијамина.

10 А Јаков рече: „Одузели сте ми децу! Јосифа нема, ни Симеона нема, а Венијамина ћете узети. На мене је дошла ваша злоћа.“

11 А он рече: „Мој син неће поћи с вама да се не разболи; јер им је мајка родила два сина, и један је умро, па ћете и овога узети од мене. Ако би га грозница ухватила на путу, довели бисте ме у тугу до смрти од старости.“

12 Јер је видео да је новац враћен свакоме у његову врећу, и због тога се бојао да га пошаље.

13 И глад се повећа и постаде тешка у земљи Ханаској и у свим земљама осим у земљи Египатској, јер многа египатска деца беху сакупила своје семе за храну од времена када су видели Јосифа како сакупља семе и ставља га у складишта и чува га за године глади.

14 И народ Египта се тиме хранио током прве године своје глади.

15 А кад је Израиљ видео да је глад веома велика у земљи и да нема спасења, рекао је својим синовима: „Вратите се и набавите нам храну да не помремо.“

16 А они рекоше: „Нећемо ићи; ако наш најмлађи брат не пође с нама, нећемо ићи.“

17 А Израел је видео да ће сви изгинути од глади ако га не пошаље с њима.

18 А Рувим рече: „Дај га у моје руке, и ако ти га не вратим, убиј моја два сина уместо његове душе.“

19 А он му рече: „Неће ићи с тобом.“ А Јуда приступи и рече: „Пошаљи га са мном, па ако ти га не доведем назад, нека ја будем крив пред тобом све дане живота свога.“

20 И посла га с њима друге године ове недеље, првог дана у месецу, и дођоше у земљу Египат са свима који идоше, и (носили су) дарове у рукама својим, стакте и бадеме и теребинтове орахе и чисти мед.

21 И они одоше и стадоше пред Јосифа, и он угледа Венијамина, брата свога, и позна га, и рече им: „Је ли ово ваш најмлађи брат?“ А они му рекоше: „То је он.“ А он рече: „Господ нека ти буде милостив, сине мој!“

22 И посла га у своју кућу, и доведе им Симеона, и приреди им гозбу, и они му принесоше дар који су донели у рукама својим.

23 И јели су пред њим, и он им је свима дао део, али део Венијаминовог био је седам пута већи од дела било кога од њих.
24 И једоше и пише, па устадоше и остадоше са својим магарцима.
25 И Јосиф смисли план како би сазнао њихове мисли о томе да ли међу њима преовлађују мисли о миру, и рече управнику који је био над његовом кућом: „Напуните све њихове вреће храном и вратите им њихов новац у њихове посуде, а моју чашу, сребрну чашу из које пијем, ставите је у врећу најмлађег и отпустите их.“

ПОГЛАВЉЕ 43

1 И учини како му рече Јосиф, и напуни им све вреће хране, и новац им стави у вреће, а чашу стави у Венијаминову врећу.
2 И рано ујутру отидоше, и догоди се да, кад одоше оданде, Јосиф рече управитељу своје куће: „Потерај их, трчи и ухвати их, говорећи: 'За добро сте ми узвратили злом; украли сте ми сребрну чашу из које пије господар мој.' И вратите ми њиховог најмлађег брата, и доведите (га) брзо пре него што одем на свој суд.'
3 И он потрча за њима и рече им у складу са овим речима.
4 А они му рекоше: „Боже сачувај да твоје слуге учине то и украду из куће твог господара било какав прибор, а и новац који смо нашли у нашим врећама први пут, ми твоје слуге смо донели из земље хананске.“
5 Како бисмо онда украли било какав прибор? Ево нас, претражујемо вреће наше, и где год нађеш чашу у врећи било кога од нас, нека буде убијен, а ми и наши магарци служићемо господару твоме.
6 А он им рече: „Не тако, човека код кога нађем, њега ћу само узети за слугу, а ви ћете се с миром вратити кући својој.“
7 И док је претраживао њихове посуде, почевши од најстаријег па све до најмлађег, нађе се у Венијаминовој врећи.
8 И раздераху своје хаљине, натоваришe магарце, па се вратише у град и дођоше у Јосифову кућу, и сви се поклонише лицем до земље пред њим.
9 А Јосиф им рече: „Зло сте учинили.“ А они рекоше: „Шта ћемо рећи и како ћемо се бранити? Господар наш открио је преступ слугу својих; ево, ми смо слуге господара нашег, а и магарци наши.“
10 „А Јосиф им рече: 'И ја се бојим Господа; што се вас тиче, идите ви својим кућама и нека ваш брат буде мој слуга, јер сте учинили зло. Зар не знате да човек ужива у својој чаши као ја у овој чаши? А ви сте је ипак украли од мене.'“
11 А Јуда рече: „Господару мој, допусти слуги своме да каже реч господару своме: два брата је родила мајка слуге твог нашем оцу; један је отишао и изгубио се, и није нађен, и он је сам остао од мајке своје. Слуга твој, наш отац, воли га, и његов живот је повезан са животом овог (младића).“
12 А кад одемо к твоме слузи, нашем оцу, а дечак не буде с нама, он ће умрети, и ми ћемо оца свог с тугом свести на смрт.
13 Сада боље речено, нека ја, твој слуга, останем место дечака као роб господару своме, а дечак нека иде са својом браћом, јер сам ја гарантовао за њега руком твог слуге, нашег оца, и ако га не вратим, твој слуга ће чути кривицу од нашег оца довека.
14 И Јосиф виде да су сви били сложени у доброти један с другим, и не могаде се уздржати, и рече им да је он Јосиф.
15 И разговарао је с њима хебрејским језиком, пао им око врата и плакао.
16 Али га они нису препознали и почели су да плачу. А он им рече: „Не плачите за мном, него пожурите и доведите ми оца мог; да видите да уста моја говоре и очи брата мог Венијамина виде.“
17 Јер гле, ово је друга година глади, а још увек је пет година без жетве или плодова са дрвећа или орања.
18 Сиђите брзо ви и ваше породице да не погинете од глади и да не тугујете за својом имовином, јер ме је Господ послао пред вама да средим ствари како би многи људи преживели.
19 И реците мом оцу да сам још жив, и ево, видите да ме је Господ поставио за оца фараону и владара над његовим домом и над целом земљом египатском.
20 И испричајте оцу мом сву славу моју, и све богатство и славу коју ми је Господ дао.
21 И по фараоновој заповести даде им кочије и храну за пут, и свима им даде шарене хаљине и сребро.
22 А њиховом оцу посла одећу и сребро и десет магараца који су носили жито, и отпусти их.
23 И отишли су горе и јавили оцу своме да је Јосиф жив и да мери жито свим народима на земљи и да је владар над целом земљом Египтом.
24 А њихов отац није веровао, јер је био ван себе; али када је видео кола која је Јосиф послао, живот његовог духа се оживе, и он рече: „Доста ми је ако Јосиф живи; сићи ћу и видети га пре него што умрем.“

ПОГЛАВЉЕ 44

1 И крену Израиљ из Харана, од куће своје, на младину трећег месеца, и пође путем к Бунару заклетве, и принесе жртву Богу оца свога Исака седмог дана тог месеца.
2 Јаков се сети сна који је видео у Ветиљу и побоја се да оде у Египат.
3 И док је размишљао да пошаље поруку Јосифу да дође к њему и да неће сићи, остао је тамо седам дана, ако би случајно видео визију о томе да ли да остане или да сиђе.
4 И прославио је празник жетве првина са старим житом, јер у целој земљи Хананској није било ни шаке семена, јер је глад била међу свим животињама и стоком и птицама, па и међу људима.
5 А шеснаестог дана јави му се Господ и рече му: „Јакове, Јакове!“ А он рече: „Ево ме.“ И рече му: „Ја сам Бог отаца твојих, Бог Авраамов и Исаков; не бој се да сиђеш у Египат, јер ћу онде од тебе учинити велики народ; сићи ћу с тобом и извешћу те горе, и у овој земљи бићеш сахрањен, а Јосиф ће ставити руке на твоје очи.“
6 Не бој се; сиђи у Египат.

7 И устадоше синови његови и синови његових синова, и ставише свог оца и своје ствари на кола.
8 И Израел је устао из Бунара заклетве шеснаестог дана тог трећег месеца и отишао је у земљу египатску.
9 А Израел посла Јуду пред собом к његовом сину Јосифу да извиди земљу Госен, јер је Јосиф рекао својој браћи да дођу и настане се тамо како би били близу њега.
10 И ово је била најбоља (земља) у земљи египатској, и близу њега, за све (њих) и за стоку.
11 А ово су имена синова Јаковљевих који су отишли у Египат са својим оцем Јаковом.
12 Рувим, првенац Израиљев; а ово су имена његових синова: Енох, Палу, Есрон и Кармифи.
13 Симеон и његови синови; а ово су имена његових синова: Јемуило и Јамин и Оад и Јахин и Сохар и Саул, син Сефаткиње, седам.
14 Леви и његови синови; а ово су имена његових синова: Герсон и Каат и Мерари, четири.
15 Јуда и његови синови; а ово су имена његових синова: Шела, Перес и Зера, четири.
16 Исахар и његови синови; а ово су имена његових синова: Тола, Фуа, Јасув и Шимрон, петоро.
17 Завулон и његови синови; а ово су имена његових синова: Серед, Елон и Јалеел, четворица.
18 А ово су синови Јаковљеви и синови њихови које је Лија родила Јакову у Месопотамији, шест, и једна сестра њихова, Дина, и све душе синова Лијиних и синова њихових, који су отишли са Јаковом, оцем својим, у Египат, двадесет девет, и Јаков, отац њихов, био је с њима, тридесет их је било.
19 А синови Зилпе, слушкиње Лијине, жене Јаковљеве, која роди Јакову Гада и Асура.
20 А ово су имена њихових синова који су отишли с њим у Египат. Синови Гадови: Цифион, Аги, Шуни, Ецбон, Ери, Арели и Ароди, осам.
21 А синови Асирови: Имна и Ишва, <и Ишви> и Верија и Серах, њихова једна сестра, шест.
22 Све душе беху четрнаест, а све Лијине четрдесет четири.
23 А синови Рахеле, жене Јаковљеве: Јосиф и Венијамин.
24 А Јосифу се у Египту родише пре него што му је отац дошао у Египат, они које му роди Асенета, кћи Потифара, свештеника из Хелиопоља, Манасија и Јефрем, тројица.
25 А синови Венијаминови: Бела и Вехер и Ашбел, Гера и Наман и Ехи и Рош и Мупим и Хупим и Ардалевен.
26 А свих душа Рахелиних било је четрнаест.
27 А синови Вале, слушкиње Рахеле, жене Јаковљеве, које је родила Јакову, били су Дан и Нефталим.
28 А ово су имена њихових синова који су отишли с њима у Египат. А синови Данови беху Хушим, Самон, Асуди, Ијака и Саломон, шест.
29 И умрли су године у којој су ушли у Египат, и остао је само Дан Хушим.
30 А ово су имена синова Нефталимових: Јахзиел, Гуни и Језер и Шалум и Ив.
31 А Ив, који се родио после година глади, умре у Египту.
32 А свих душа Рахелиних беше двадесет и шест.
33 А свих душа Јаковљевих које су отишле у Египат било је седамдесет душа. То су његова деца и деца његове деце, укупно седамдесет, али петоро је умрло у Египту пре Јосифа и није имало деце.
34 А у земљи Хананској умроше два сина Јудина, Ер и Онан, и нису имали деце, и синови Израиљеви сахранише оне који су погинули, и бише убројани међу седамдесет незнабожачких народа.

ПОГЛАВЉЕ 45

1 И оде Израел у земљу египатску, у земљу госенску, на млади месец четвртог [2172 АМ] месеца, друге године треће недеље четрдесет петог јубилеја.
2 И Јосиф оде у сусрет свом оцу Јакову у земљу Госен, и паде око очевог врата и заплака.
3 А Израел рече Јосифу: „Сада ћу умрети откако сам те видео, и нека је благословен Господ, Бог Израиљев, Бог Авраамов и Бог Исаков, који није ускратио своју милост и своју благодат свом слуги Јакову.“
4 Доста ми је што сам видео лице твоје док сам још жив; истинита је визија коју сам видео у Ветиљу. Благословен Господ Бог мој у векове векова и благословено име Његово.
5 И Јосиф и његова браћа једоше хлеб пред оцем својим и пише вино, а Јаков се радоваше веома великом радошћу јер виде Јосифа како једе са својом браћом и пије пред њим, и благослови Творца свега што га је сачувао и сачувао му је дванаест синова његових.
6 А Јосиф даде свом оцу и својој браћи као поклон право становања у земљи Госенској и у Рамесесу и целој околној области, којом је владао пре фараона. А Израел и његови синови живели су у земљи Госенској, најбољем делу земље египатске, а Израел је имао сто тридесет година када је дошао у Египат.
7 А Јосиф хранише оца свог и браћу своју, а такође и њихову имовину хлебом колико им је било довољно за седам година глади.
8 И земља египатска је патила од глади, и Јосиф је стекао сву земљу египатску за фараона у замену за храну, и добио је у поседу људе и њихову стоку и све за фараона.
9 И године глади се завршише, и Јосиф даде народу у земљи семе и храну да посеју (земљу) осме године, јер река беше поплавила сву земљу египатску.
10 Јер у седам година глади (није) се прелила и наводњавала је само неколико места на обалама реке, али сада се прелила и Египћани су посејали земљу, и те године је родила много жита.
11 И ово је била прва година [2178 АМ] четврте недеље четрдесет петог јубилеја.
12 А Јосиф узе петину од жита жетве за цара, а четири дела остави њима за храну и за семе, и Јосиф то учини уредбом за земљу египатску до данас.
13 И живе Израиљ у земљи Египту седамнаест година, и свих дана које је живео било је три јубилеја, сто четрдесет и седам година, и умре четврте [2188 АМ] године пете недеље четрдесет петог јубилеја.

14 И благослови Израиљ синове своје пре него што умре и рече им све што ће их задесити у земљи египатској; и објави им шта ће их задесити у последњим данима, и благослови их и даде Јосифу два дела у земљи.
15 И почину са својим оцима, и би сахрањен у двострукој пећини у земљи Хананској, близу Аврама, свог оца, у гробу који је себи ископао у двострукој пећини у земљи Хевронској.
16 И све своје књиге и књиге својих отаца предаде Левију, сину своме, да их сачува и обнови за своју децу до данас.

ПОГЛАВЉЕ 46

1 И догоди се да се после смрти Јаковљеве деца Израиљева умножише у земљи египатској и постадоше велики народ, и беху једногласни у срцу, тако да брат љубише брата и сваки човек помагаше свом брату, и они се обилно умножише и веома се умножише, десет [2242 АМ] недеља година, све дане живота Јосифовог.
2 И не беше Сатане нити икаквог зла свег дана Јосифовог живота који је живео после свог оца Јакова, јер сви Египћани поштоваху синове Израиљеве свег дана Јосифовог живота.
3 И Јосиф умре имавши сто десет година; седамнаест година живе у земљи Хананској, и десет година беше слуга, и три године у затвору, и осамдесет година беше под царем, владајући целом земљом Египтом.
4 И умре он и сва његова браћа и цео тај нараштај.
5 И заповеди синовима Израиљевим пре него што умре да понесу његове кости са собом када буду излазили из земље египатске.
6 И натера их да се закуну за његове кости, јер је знао да Египћани више неће изнети и сахранити га у земљи Хананској, јер се Макамарон, краљ Хананске, док је боравио у земљи Асирској, борио у долини са краљем Египта и тамо га убио, и прогонио Египћане до врата Ермона.
7 Али није могао ући, јер је други, нови краљ, постао краљ Египта, и био је јачи од њега, и вратио се у земљу Хананску, и врата Египта су се затворила, и нико није излазио нити је улазио у Египат.
8 И Јосиф умре четрдесет шестог јубилеја, шесте недеље, друге године, и сахранихо га у земљи египатској, и [2242 АМ] сва његова браћа умреше после њега.
9 И цар Египта изиђе у рат са царем Ханаана [2263 АМ] у четрдесет седмом јубилеју, у другој недељи друге године, и синови Израиљеви изнесоше све кости деце Јаковљеве осим костију Јосифових, и сахраних их на пољу у двострукој пећини у гори.
10 И већина (од њих) се врати у Египат, али мало њих је остало у планинама Хеврона, и Амрам, отац твој, остао је с њима.
11 И ханански цар победи египатског цара и затвори врата египатска.
12 И смисли злу заверу против деце Израиљеве да их поништи и рече народу Египта: „Гле, народ деце Израиљеве се умножио и намножио више него ми.“
13 Хајде да мудро поступамо с њима пре него што их постане превише, и хајде да их поробимо пре него што дође рат на нас и пре него што се и они боре против нас; иначе ће се придружити нашим непријатељима и извести их из наше земље, јер су њихова срца и лица окренута ка земљи Хананској.
14 И постави над њима надзорнике да их муче робовима; и они саградише јаке градове за фараона, Питом и Раамсес, и саградише све зидине и сва утврђења која су пала у градовима Египта.
15 И терали су их да служе са строгошћу, и што су више зло поступали с њима, то су се више умножавали и множили.
16 И народ Египта је гнушао се деце Израиљеве.

ПОГЛАВЉЕ 47

1 А у седмој недељи, у седмој години, у четрдесет седмом јубилеју, твој отац је изашао [2303 АМ] из земље Ханана, а ти си се родио у четвртој недељи, у шестој години њеној, у [2330 АМ] четрдесет осмом јубилеју; то је било време невоље за децу Израиљеву.
2 И фараон, краљ Египта, издао је заповест у вези са њима да баце сву своју мушку децу која су се родила у реку.
3 И бацали су их седам месеци до дана када си се родио
4 И мајка твоја те је крила три месеца, и они су причали о њој. И она ти је направила ковчег, и покрила га смолом и асфалтом, и поставила га у плоче на обали реке, и ставила те је у њему седам дана, и мајка твоја је долазила ноћу и дојила те, а дању те је Маријам, сестра твоја, чувала од птица.
5 У те дане дође Тармут, фараонова кћи, да се окупа у реци, и чу твој глас где виче, и рече својим слушкињама да те доведу, и оне те доведоше к њој.
6 И изведе те из ковчега, и сажали се на тебе.
7 А сестра твоја јој рече: „Да одем и позовем к теби једну од Јеврејки да ти доји и доји ово дете?“
8 А она јој рече: „Иди.“ И она оде и позове твоју мајку Јохаведу, и она јој даде плату и доји те.
9 А после, кад си одрастао, довели су те фараоновој кћери, и ти си јој постао син, и Амрам, отац твој, научио те је писати, и пошто си навршио три недеље, довели су те у царски двор.
10 И био си три недеље година на двору до времена [2351-] када си изашао из царског двора и видео једног Египћанина како убија твог пријатеља који је био [2372 АМ] од деце Израиљеве, и ти си га убио и сакрио у песку.
11 А другог дана сте се ти и двојица синова Израиљевих посвађали, и рекли сте ономе који је чинио неправду: Зашто бијеш брата свога?
12 А он се разгневи и огорчи, и рече: „Ко те је поставио за кнеза и судију над нама? Зар мислиш да ме убијеш као што си јуче убио Египћанина?“ И ти си се уплашио и побегао због тих речи.

ПОГЛАВЉЕ 48

1 И шесте године треће недеље четрдесет деветог јубилеја отишао си и живео си <у [2372 AM] земљи Мадијанској> пет недеља и једну годину. И вратио си се у Египат друге недеље друге године педесетог јубилеја.
2 И ти сам знаш шта ти је рекао на [2410 AM] гори Синај, и шта је принц Мастема желео да учини с тобом када си се враћао у Египат <на путу када си га срео у смештају>.
3 Зар није свом снагом својом покушао да те убије и избави Египћане из твојих руку када је видео да си послат да извршиш суд и освету над Египћанима?
4 И избавих те из његове руке, и ти си учинио знаке и чудеса за која си био послат да их учиниш у Египту против фараона и против целог његовог дома, против његових слугу и његовог народа.
5 И Господ изврши велику освету на њима због Израиља, и удари их крвљу и жабама, вашима и псећим мувама, и злоћудним чиревима који избијају на зглобовима; а стоку њихову смрћу; и градом, њиме уништи све што им је расло; и скакавцима који прождиру остатке које остави град и тама; и смрћу прворођених људи и животиња, и на свим њиховим идолима Господ изврши освету и спали их огњем.
6 И све је послато твојом руком, да објавиш (ове ствари) пре него што се зврше, и говорио си с царем египатским пред свим његовим слугама и пред његовим народом.
7 И све се догоди по твојим речима; десет великих и страшних суда дође на земљу египатску да би извршио освету на њој за Израел.
8 И Господ је учинио све ради Израиља, и по свом завету који је склопио са Аврамом да ће им се осветити јер су их силом одвели у ропство.
9 И кнез Мастема устаде против тебе и тражи да те баци у руке фараону, и помога египатским врачарима,
10 И они су устали и чинили пред тобом зла која смо им, заправо, дозволили да чине, али лекове нисмо дозволили да чине њихове руке.
11 И Господ их је ударио злоћудним чиревима, те нису могли да стоје, јер смо их уништили тако да нису могли да учине ниједно знамење.
12 И упркос свим (овим) знацима и чудима, кнез Мастема се није постидео, јер је скупио храброст и повикао Египћанима да те прогоне са свим силама Египћана, са њиховим колима и са њиховим коњима и са свим војскама народа Египта.
13 И ја стадох између Египћана и Израиља, и избависмо Израиља из његове руке и из руке његовог народа, и Господ их проведе кроз море као по сувом копну.
14 И све народе које је довео да гоне Израиља, Господ Бог наш бацио је усред мора, у дубине бездана под децом Израиљевом, као што су Египћани бацали своју децу у реку; осветио се милиону њих, и хиљаду снажних и храбрих људи је уништено због једног дојенчади деце народа твог које су бацили у реку.
15 А четрнаестог дана, и петнаестог, и шеснаестог, и седамнаестог, и осамнаестог, кнез Мастема би свезан и затворен иза деце Израиљеве, да их не би оптужио.
16 А деветнаестог дана пустили смо их да помогну Египћанима и прогоне децу Израиљеву.
17 И отврдну им срца и учини их тврдоглавима, и Господ, Бог наш, смисли план да удари Египћане и баци их у море.
18 А четрнаестог га свезасмо да не оптужи децу Израиљеву оног дана када су тражили од Египћана посуђе и одећу, посуђе сребрно и посуђе златно и посуђе бронзано, да би опљачкали Египћане за ропство у које су их приморали да служе.
19 И нисмо извели децу Израиљеву из Египта празних руку.

ПОГЛАВЉЕ 49

1 Сети се заповести коју ти је Господ заповедио за Пасху, да је славиш у њено време четрнаестог дана првог месеца, да је закољеш пре вечери, и да је једу ноћу увече петнаестог дана од заласка сунца.
2 Јер ове ноћи - почетка празника и почетка радости - јели сте пасху у Египту, када су све силе Мастеме биле пуштене да покољу све прворођене у земљи Египту, од прворођеног фараоновог до прворођеног заробљене слушкиње у млину, па све до стоке.
3 А ово је знак који им је Господ дао: У сваку кућу на чијем су довратнику видели крв јагњета од годину дана, у ту кућу нису смелиући да је закољу, него су требали проћи поред ње, да би се спасли сви који су у кући, јер је знак крви био на њеном довратнику.
4 И силе Господње учинише све како им Господ заповеди, и прођоше поред свих синова Израиљевих, и пошаст их не задеси да уништи међу њима иједну душу, ни стоку, ни човека, ни пса.
5 И куга је била веома тешка у Египту, и није било куће у Египту где није било мртвог човека, и плача и јаукања.
6 И сав Израиљ једе месо пасхалног јагњета и пије вино, и хвали, благосиља и захваљује Господу Богу својих отаца, и спремаше се да изађе из јарма египатског и из злог ропства.
7 И сећај се овог дана свих дана свог живота, и држи га из године у годину, свих дана свог живота, једном годишње, на његов дан, по целом његовом закону, и не одлажи га из дана у дан, или из месеца у месец.
8 Јер је то вечна уредба, и урезана на небеским плочама за сву децу Израиљеву, да је требају обележавати сваке године на њен дан, једном годишње, кроз све своје нараштаје; и нема ограничења дана, јер је то одређено заувек.
9 А човек који је чист од нечистоће и не дође да га прослави у време његовог празника, тако да донесе прихватљиву жртву пред Господом, и да једе и пије пред Господом на дан његовог празника, тај човек који је чист и близу биће истребљен; јер није принео жртву Господу у одређено време, преузеће на себе кривицу.
10 Нека дођу синови Израиљеви и прославе Пасху на дан одређен за њу, четрнаестог дана првог месеца, увече, од трећег дела дана до трећег дела ноћи, јер су два дела дана дата светлости, а трећи део вечери.
11 Ово ти је Господ заповедио да га држиш увече.

12 И није дозвољено клати га током било ког периода светлости, већ током периода који се граничи са вечери, и нека га једу у време вечери, до трећег дела ноћи, а шта год преостане од свег његовог меса од трећег дела ноћи па надаље, нека то спале ватром.
13 И не смеју га кувати у води, нити га јести сирово, него пећи на ватри; јести ће га пажљиво, главу са изнутрицама и ноге нека пеку на ватри, и не смеју му сломити ниједну кост; јер се од синова Израиљевих ниједна кост не сме згњечити.
14 Зато је Господ заповедио синовима Израиљевим да славе Пасху на дан одређен за њу, и да јој не сломе ниједну кост; јер је то празник, дан заповеђен, и не сме се прелазити из дана у дан, и из месеца у месец, него на дан празника нека се слави.
15 И заповеди синовима Израиљевим да славе Пасху кроз све своје дане, сваке године, једном годишње на дан одређеног времена, и то ће бити спомен угодан пред Господом, и неће их задесити пошаст да их побије или удари оне године у којој славе Пасху у њено време у сваком погледу по Његовој заповести.
16 И неће га јести ван светилишта Господњег, него пред светилиштем Господњим, и сав народ израиљске заједнице нека га слави у одређено време.
17 И сваки човек који дође на тај дан јешће га у светињи Бога твојега пред Господом од двадесет година и више; јер је тако писано и одређено да га једу у светињи Господњој.
18 А кад синови Израиљеви дођу у земљу коју ће поседовати, у земљу Хананску, и поставе скинију Господњу усред земље у једном од својих племена док се не сагради светиња Господња у земљи, нека дођу и прославе Пасху усред скиније Господње, и нека је кољу пред Господом из године у годину.
19 А у дане када се дом сагради у име Господње у земљи њиховог наслеђа, отићи ће тамо и закољаће пасхалну жртву увече, у залазак сунца, у трећи део дана.
20 И принеће крв његову на прагу жртвеника, и сало његово ставиће на ватру која је на жртвенику, а месо његово јести печено на огњу у дворишту дома који је освећен у име Господње.
21 И не смеју славити Пасху у својим градовима, нити на било ком другом месту осим пред шатором Господњим, или пред домом Његовим где је обитавало име Његово; и не смеју одступити од Господа.
22 И ти, Мојсије, заповеди синовима Израиљевим да држе уредбе Пасхе, као што ти је заповеђено; објави им сваке године и дан њених дана, и празник бесквасних хлебова, да једу бесквасни хлеб седам дана, (и) да држе његов празник, и да приносе жртву сваки дан током тих седам дана радости пред Господом на жртвенику Бога вашега.
23 Јер сте овај празник прославили журно кад сте изашли из Египта док нисте ушли у пустињу Сур; јер сте га на обали мора завршили.

ПОГЛАВЉЕ 50

1 И после овог закона објавих ти дане субота у пустињи Синај, која је између Елима и Синаја.
2 И казао сам ти о суботама земље на гори Синај, и казао сам ти о јубиларним годинама у суботама година; али ти годину нисам рекао док не уђеш у земљу коју ћеш поседовати.
3 И земља ће држати своје суботе док они живе у њој, и познаће јубиларну годину.
4 Зато сам ти одредио године-седмице и године и јубилеје: има четрдесет девет јубилеја од дана Адамових до данас, [2410 AM] и једна недеља и две године: и још четрдесет година долазе (дословно 'далеко') за учење [2450 AM] заповести Господњих, док не пређу у земљу Хананску, прелазећи Јордан на западу.
5 И проћи ће јубилеји док се Израел не очисти од сваке кривице блуда, и нечистоће, и загађења, и греха, и преступе, и док се не настани са поверењем у целој земљи, и више неће бити Сатане нити било ког злог, и земља ће бити чиста од тог времена заувек.
6 И погледај заповест о суботама – написао сам је за тебе – и све прописе њених закона.
7 Шест дана ради, а седмог дана је субота Господу Богу твоме; у тај дан не радите никакав посао, ви и синови твоји, слуге твоје и слушкиње твоје, и сва стока твоја, и странац који је с тобом.
8 И човек који на њему ради било какав посао, погинуће: ко год оскрнави тог дана, ко год легне са женом својом, или ко год каже да ће на њему нешто учинити, да ће кренути на пут по њему ради куповине или продаје; и ко год на њему захвати воду коју није припремио за себе шестог дана, и ко год узме терет да га изнесе из свог шатора или из своје куће, погинуће.
9 Не радите никакав посао на дан одмора осим онога што сте припремили за себе шестог дана, да једете, пијете и одмарате се, и држите суботу од сваког посла тог дана, и да благосиљате Господа Бога свога, који вам је дао дан празника и свети дан; и дан светог царства за цео Израиљ је овај дан међу њиховим данима заувек.
10 Јер велика је част коју је Господ дао Израиљу да једу и пију и насите се на овај празнични дан, и да се у њему одморе од сваког рада који припада труду деце људске, осим паљења тамјана и приношења жртава и приноса пред Господом данима и суботама.
11 Само овај посао нека се обавља у дане суботе у светилишту Господа, Бога твојега; да би они очишћавали Израиља жртвом непрестано, дан за даном, за спомен који је угодан Господу, и да би их Он примао свагда, дан за даном, као што ти је заповеђено.
12 И сваки човек који ради било какав посао на њему, или иде на пут, или обрађује своју земљу, било у својој кући или на било ком другом месту, и ко ложе ватру, или јаше на било којој животињи, или путује бродом по мору, и ко удари или убије било шта, или закоље звер или птицу, или ко улови животињу или птицу или рибу, или ко пости или ратује суботом:
13 Човек који учини било шта од овога у суботу, погинуће, да би синови Израиљеви држали суботе према заповестима о суботама земље, као што је написано на плочама које ми је дао у руке да ти запишем законе о годишњим добима и годишња доба

према подели њихових дана. Овим је завршен извештај
о подели дана.